

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

முனைவர் கோ.கேசவன்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

முனைவர் கோ. கேசவன்

சரவண பாலு பதிப்பகம்

4/117-அ, அய்ந்திணைத் தெரு,

கீழ்பெரும்பாக்கம்,

வியூப்புரம் - 605 602.

நூல் விபரம்

தலைப்பு	: இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம் (Indhia Desiyathin Thotram)
பொருள்	: கட்டுரை
ஆசிரியர்	: முனைவர் கோ. கேசவன்
உரிமை	: திருமதி மல்லிகா கேசவன்
பதிப்பு	: முதல் பதிப்பு, டிசம்பர் 1985 திருத்திய முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 1999
வெளியீடு	: சரவண பாலு பதிப்பகம் 4/117-A, இந்திரா நகர், கீழ்பெரும்பாக்கம், விழுப்புரம் - 605 602 தொ. பே. எண். 04146 / 41377
எழுத்து	: 10 புள்ளி
அளவு	: கிரௌன் (12.5 X 18.5 செ.மீ)
தாள்	: 10.7 கிலோ சேசாயி வெள்ளைத்தாள்
கட்டுமானம்	: சாதா அட்டை
ஒளி அச்சு	: ஒம் சக்தி கம்ப்யூட்டர்ஸ் 281, திருவல்லிக்கேணி நெடுஞ்சாலை, சென்னை-5. போன் : 8441097
அச்சகம்	: கவிக்குயில் அச்சகம் 47, நல்லதம்பி தெரு, சென்னை-5
ஓவியம்	: தனசேகரன்
பக்கங்கள்	: 204
விலை	: ரூ. 70.00

சமூக அபிவிருத்தி

சமூகப் பொருளியல் அடிப்படையில் இலக்கியங்களின் தோற்றத்தையும் இலக்கியங்கள் சமூகம் மீது ஏற்படுத்தும் பாதிப்பையும் ஆராய்வதற்கு, முதலில் சமூகத்தின் பல்வேறு கால கட்டங்கள் குறித்த பருண்மையான ஆய்வு தேவைப்படுகிறது. இவை குறித்து விரிவாகப் பல நூல்கள் உள்ளனவெனினும், இன்னும் தீர்க்கப்படாத ஐயங்கள் பல உள்ளன; கருதுகோள் நிலையில் பல உள்ளன; முடிந்த முடிவுகள் கூட மறு ஆய்வுக்கு உள்ளாக்கப்படும் நிலையில் உள்ளன. இது இன்றைய சமூகவியல் ஆய்வுகளைத் தேவையாகும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் கலை இலக்கிய ஆய்வுக்கு நம் சமூக கால சமூகம் குறித்த ஆய்வு, அவசியமாகும். இந்தியப் பகுதிகளில் உள்ள மக்களுக்கும் ஏகாதிபத்தியத்தும் உள்ள உறவின் தன்மையை விளக்கிக் கொள்ளுதல் அதன் ஓர் அம்சம் மட்டுமே. அந்த உறவின் மிகத் தொடக்கக் காலத்திய ஈராண்டுகளைப் பற்றி மட்டுமே இந்நூல் விளக்க முனைகின்றது. இது இந்தியப் பகுதிகளில் நிலவும் ஒரு போக்கு (Trend) குறித்த ஆய்வாகும். இந்தப் போக்கு பல்வேறு ஏற்ற இறக்கங்களுடன் வளர்ந்து கொண்டு இருப்பினும், அதன் சாரம் தேசியமற்ற, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பற்ற தன்மை என்பது தெளிவு. எனினும் இந்நூல் முதல் இரண்டாண்டுகளைப் பற்றி மட்டுமே ஆய்கிறது.

.....

தொழமையுடன்,
கோ.கேசவன்.

பதிப்புரை

தோழர் கோ. கேசவனின் இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம் என்ற இந்நூல் பலரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க எமது பதிப்பகம் வெளியிடுகிறது.

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம், அதற்கான பின்னணி, இந்திய மக்களுக்கும் பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இடையே ஏற்பட்ட உறவு - முரண்பாடு, தேசியக் கலகங்கள், தரகு வணிக முதலாளிகளுக்கும் பிரிட்டன் வணிக நிறுவனத்துக்கும் இடையே ஏற்பட்ட உறவின் தன்மை போன்றவற்றை இந்த நூலில் முனைவர் கோ. கேசவன் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

இந்நூல் வெளிவர உதவியாக இருந்த அனைவருக்கும், வெளியிட அனுமதித்த தோழர் கேசவன் மற்றும் திருமதி. மல்லிகா கேசவன் அவர்களுக்கும் எமது நன்றி.

27.12.1999

சரவண பாஸு பதிப்பகம்

விழுப்புரம்

உள்ளடக்கம்

வ.எண் .	பொருள்	பக்கம்
1.	தேசியம் - விளக்கம்	9
2.	இந்திய தேசியம் - ஒரு விளக்கம்	12
3.	பிரிட்டன் வருகைக்கு முந்தைய இந்தியச் சமூகம்	14
4.	கைவினைஞர்களும் வணிகர்களும்	26
5.	பிரிட்டன்: வணிகத்திலிருந்து அரசியல் அதிகாரத்துக்கு	30
6.	இந்தியப் பகுதிகளின் தரகு வாணிப நிலைமை	34
7.	உற்பத்திமுறையில் மாற்றங்கள்	39
8.	நவீனக் கல்வியின் அறிமுகம்	47
9.	புதிய வர்க்கங்களின் தோற்றமும் தன்மையும்	50
10.	அடிப்படை மக்களின் நிலைகள்	58
11.	வட்டார அமைப்புகளின் தோற்றம்	61

வ.எண்.	பொருள்	பக்கம்
12.	1857 : ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கலகம்	67
13.	1857 இன் படிப்பினைகளும் விளைவுகளும்	71
14.	பிரிட்டனில் மூலதனக் காலம்	75
15.	குடியேற்ற ஆதிக்கத்துக்கான நவீனமயம்.	82
16.	தொழில்மயமா? குடியேற்ற ஆதிக்க நீக்கமா?	95
17.	புதிய வர்க்கத்தின் தோற்றமும் தன்மையும்	113
18.	அடிப்படை மக்களின் நிலைகள்	122
19.	பிரிட்டிசு இந்திய அரசின் வடிவம்	127
20.	இந்தியரின் பொருளாதாரச் சிந்தனைகள்	132
21.	வட்டார அமைப்புகளின் வலிமை	147
22.	தேசியக் கலகங்கள்	154
23.	இந்தியப் பகுதிகளின் இருவகை அரசியல் உணர்வுகள்	164
24.	அனைத்திந்திய அமைப்பின் தேவையும் தோற்றமும்	167
25.	இந்திய தேசியக் காங்கிரசு 1885-1886	177
26.	இந்திய தேசியம் - தொகுப்புரை	181
27.	அடிக்குறிப்புகள்	189

பண்டைய இனப் பெருமைகளோடு இணைத்து எண்ணிக் கொள்ளுதல் தேசியமாகாது. மேலும் ஹான்சுகோனின் கருத்தோட்டத்தில், தேசிய அரசின் உருவாக்கமும் மக்களின் அரசியல் விருப்பங்களையும் செயல்களையும் குறித்த கோட்பாடும் இல்லை எனக் கூறி அதை அறிஞர்கள் முற்றாக மறுக்கின்றனர்². இந்த மறுப்பு, ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே.

எனினும் உலகில் உள்ள அனைத்துத் தேசங்களிலும் தேசியத்தின் தோற்றம் ஒரே அச்சில் வார்க்கப்பட்டதாக இராது. இது அந்தத் தேசத்தின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக நிலைமைகளை ஒட்டியே அமைவதாகும். இந்த விதத்தில் பார்த்தால் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் ஜப்பானிலும் தோன்றிய தேசியத்துக்கும் ஜப்பான் தவிர பிற ஆசிய நாடுகளில் தோன்றிய தேசியத்துக்கும் வேறுபாடுகள் உண்டு, 'ஐரோப்பிய நாடுகளில் தேசியம், தேசிய இனங்கள் தமக்கு ஒரு சுய அரசை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் விருப்பத்திலும் தேசிய இனங்களுக்கு இடையிலான மோதல்களினாலும் தோன்றியது' எனக் குறிப்பிடுவர்.³ ஐரோப்பிய நாடுகளில் தோன்றிய தேசியத்தை அந்தந்த நாடுகளின் முதலாளிய சமூக அமைப்பின் தோற்றத்தோடு இணைத்துக் காண்பர்.⁴

எனவே முதலாளியத் தேசியத்தின் வகைப்பாட்டை நாம் அப்படியே ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகளுக்குப் பயன்படுத்தலாகாது என இதன் மூலம் அறிகிறோம். இன்னும் விளக்கமாகச் சொன்னால் குடியேற்ற நாடுகளின் தேசியத்தை விளக்க இது போதாது. குடியேற்ற நாடுகளின் தேசியம் வேறுபட்டதாக இருக்கும் தன்மையை ஜவகர்லால் நேரு ஒரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵

“இது, ஐரோப்பிய வகையிலிருந்து வேறுபட்டதாக இருக்குமா என நான் வியப்படைகிறேன். ஆமெனில் எப்படி இருக்கும்? தேசியத்தைத் துல்லியமாக வரையறை செய்வது எப்படி? அதை விளக்குவது

கடினம். ஆனால் இப்படிச் சொல்லலாம். அன்னிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடும் ஒரு நாட்டில் தேசியம் என்பது அன்னிய ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்வு ஆகும்.”

நேருவின் கூற்று, சரியே; எனினும் இக்கூற்று முழுமையானதன்று. ஒரு குடியேற்ற நாட்டில் அன்னிய ஆதிக்க எதிர்ப்புச் செயல்கள் மட்டுமே தேசியமாகி விடாது. அது தேசியத்தின் ஒரு பகுதி ஆகும். அன்னிய ஆதிக்கத்துக்குப் பல முனைகளிலிருந்து எதிர்ப்புகள் வரலாம். அன்னிய ஆதிக்கத்தால் பதவியிழந்து போன மன்னர்களும் அதை எதிர்க்கலாம். அவர்களின் எதிர்ப்பு தேசியம் ஆகாது. மேலும் ஆதிக்கக் கலாச்சாரத்தின் ஊடுருவலால் கெட்டுப்போகும் ஒரு ‘பாரம்பரிய சமூகத்தின் புனிதக் கலாச்சாரத்தை மீட்கும் பணியில் ஈடுபடும்’ சனாதன சிந்தனையாளர்களின் செயல்களும் தேசியம் ஆகாது. இந்த விதத்தில் கண்டால் குடியேற்ற நாடுகளில் தேசியம் என்பது வெறும் அன்னிய ஆதிக்க எதிர்ப்பாக மட்டுமன்றி, குடியேற்றக் காலத்துக்கு முந்தைய சமூக அமைப்பின் கொடுமையிலிருந்தும் முழு விடுதலை பெற்று தன்னரசு அமைத்தலாகும்.⁶ எனவே குடியேற்ற நாடுகளில் தேசியம் என்பது அன்னிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடத் தேவையான தேசபக்தியையும் முதலாளிய சமூகத்துக்கு முந்தைய நிலைமைகளை அல்லது நிலவுடைமை நிலைகளை ஒழிக்கத் தேவையான சனநாயகத்தையும் கொண்டுள்ளது. அதாவது தேசியம் என்பது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பிலும் நிலவுடைமை எதிர்ப்பிலும் குடி கொண்டுள்ளது.

2. இந்திய தேசியம் - ஒரு விளக்கம்

குடியேற்ற நாடுகளுக்குப் பொதுவாகப் பயன்படக் கூடிய இந்த வரையறை, ஒவ்வொரு குடியேற்ற நாட்டிலும்

அதனதன் தன்மைக்கு ஏற்ப வெளிப்படுகின்றது. குறிப்பிட்ட குடியேற்ற நாட்டின் வரலாற்று வகைப்பட்ட நிலைகளையும் ஆதிக்க நாட்டின் தன்மைகளையும் பொறுத்து இது வெளிப்படுகிறது.

தொடக்க கால இந்திய தேசியத்தின் தன்மை குறித்து பல விளக்கங்களை ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இங்கு ஆர். சுந்தரலிங்கம், ஆர். கே. ராய் ஆகிய இரண்டு ஆய்வாளர்களின் விளக்கங்களை மட்டும் காணலாம்.

ஆர். சுந்தரலிங்கம் இந்திய தேசியத்துக்கு நான்கு வகையான விளக்கங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.¹

- 1) புராதன கால இனப் பெருமைகளை இந்திய தேசியத்தின் தொடக்கமாகக் காணும் அன்னி பெசன்டின் கற்பனாவாதக் கண்ணோட்டம்.
- 2) இளம் முதலாளிகள் - அறிவாளிகள் ஆகியோருக்கும் பிரிட்டன் அரசுக்கும் இடையிலான மோதலின் விளைவாக இந்திய தேசியத்தைக் காணும் எம்.என். ராயின் வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதக் கண்ணோட்டம்.
- 3) நடுத்தர வர்க்க அறிவாளிகளுக்கும் பிரிட்டன் அரசுக்கும் இடையிலான மோதலின் விளைவாகக் காணும் மெக்காலேயின் கற்றறிந்தோர் நலக் கண்ணோட்டம்.
- 4) நடுத்தர வர்க்க அறிவாளிகள் பிரிட்டன் அரசின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டு சில நலன்களை அடையும் முயற்சியாகக் காணும் அனில்சீலின் குழுப்போட்டிக்கண்ணோட்டம்.

ஆர்.கே. ராய் இந்திய தேசியத்தை மூன்று வகைகளாக விளக்குகின்றார்². அவை பின்வருவன:-

- 1) எம். என். ராயின் வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதக் கண்ணோட்டம்.
- 2) சமூக நலன்களைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் சமூகத்தில் உள்ள உயர்குழாம் (elites) தம் நலன்களை மட்டுமே முன்னிறுத்தும் புது மரபு வழிக் கண்ணோட்டம்.
- 3) ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் உள்ள உள்ளூர் சாதி, சமயக் குழுக்கள் தமக்கான அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்காக தேசியத்தை முன் நிறுத்தும் அரசியல் முனைப்புக் கண்ணோட்டம்.

இவற்றில் அன்னிபெசன்டின் கண்ணோட்டம் தேசியமாகாது. அது மக்கள் இனப் பெருமைக் கோட்பாட்டின் மறுவிளக்கமாகும். அதை விடுத்து எஞ்சியவற்றைப் பின் வருமாறு சுருக்கலாம்;

- 1) இந்திய இளம் முதலாளிகள்-நடுத்தர வர்க்க அறிவாளிகள் போன்ற உயர் குழாமினர் தம் நலன்களுக்காக ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்த மோதலில் இந்திய தேசியம் வெளிப்பட்டது.
- 2) இந்திய இளம் முதலாளிகள் - நடுத்தர வர்க்க அறிவாளிகள் போன்ற உயர் குழாமினர் தம் நலன்களுக்காக ஏகாதிபத்தியத்தின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டு இருத்தலில் இந்திய தேசியம் வெளிப்பட்டது.

ஆயின் இளம் முதலாளிகள், நடுத்தர வர்க்க அறிவாளிகள் ஆகியோரின் தேவைகள் மட்டுமன்றி, ஏகாதிபத்தியத்தின் தேவையும் இந்திய தேசியத்தின் தொடக்கத்தில் குடி கொண்டிருந்தது என்றும் குறிப்பிடுவர்.⁹ இந்திய தேசியமே, பிரிட்டன் அரசின் குழந்தை என்றும் கூடக் குறிப்பிடுவர்.¹⁰

இத்தகைய முரண்பாடுகளுடனே இந்திய தேசியத்தின் தொடக்கம் இன்றைக்கு விளங்கப்படுகிறது. இந்தியாவைப் போன்ற குடியேற்ற நாட்டில் உருவான புதிய சமூக சக்திகளுக்கும் பிரிட்டனுக்கும் உள்ள உறவே தேசியத்தின் மையமாக இருப்பதால் இத்தகைய சமூக சக்திகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

3. பிரிட்டன் வருகைக்கு முந்தைய இந்தியச் சமூகம்

பிரிட்டன் வணிக நிறுவன ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியப் பகுதிகளில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமூக சக்திகளைக் காண்பதற்கு வகை செய்யும் விதத்தில் அதற்கு முற்பட்ட சமூக அமைப்பைப் பற்றி ஓரளவேனும் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம். இது குறித்தும் பல விளக்கங்கள் உண்டு.

ஒரு சமூக அமைப்பின் தன்மையை அதன் உற்பத்தி முறையே (Mode of Production) தீர்மானிக்கிறது. இதுவே சமூகத்தின் அடிப்படையாகவும் அமைகிறது. பிரெடரிக் ஏங்கெல்கு ஓரிடத்தில் கூறியதைப் போல 'வரலாற்றில் தோன்றிய எல்லா சமூகங்களிலும் உற்பத்திப் பொருள்களின் பகிர்ந்தளிப்பும் பல்வேறு வர்க்கங்களாகச் சமூகம் பிரிவு படலும் நடக்கின்றன. இது அந்த சமூகத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் முறை, உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்கள், அவற்றை விநியோகம் செய்யும் முறை ஆகியவற்றால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.'¹¹ இதுவே சமூகத்தின் அடித்தளமாக உற்பத்திமுறை அமைகின்ற விதமாகும்.

பிரிட்டன் ஆதிக்கத்துக்கு முந்தைய சமூக அமைப்பில் நிலவிய உற்பத்திமுறை குறித்தும் வேறுபாடுகள் உண்டு. ஆசிய நாடுகளின் உற்பத்திமுறையை ஆராய்ந்த அறிஞர் அந்தர் குந்தர் பிராங் 'ஐரோப்பாவிற்கு வெளியே ஐப்பாணைத் தவிர நிலமானிய அமைப்பு என்று

சொல்லத் தக்க விதத்தில் எந்த நாடும் இல்லை' என்கிறார்.¹² இதே கருத்தை வரலாற்று அறிஞர் டி.டி. கோசாம்பியும் வேறு வகையில் குறிப்பிடுகின்றார். 'இந்தியாவில் நிலமானியம் இருப்பதென்பதையே நாம் மறுக்க வேண்டியுள்ளது'¹³ ஆயின் ஐரோப்பியர்கள் இந்தியப் பகுதிகளுக்கு வரும் முன்னரே இங்கு நிலமானிய உற்பத்திமுறையே மேலாதிக்கம் கொண்டிருந்தது என ஆர்.எஸ்.சர்மா, இர்பான்ஹபிப், டேனியல் தார்னர், பவானிசென், லெவ்காவ்ஸ்கி, சிசரோவ் போன்ற இந்தியவியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.¹⁴

உற்பத்திமுறையின் அடிப்படையில் சமூக வரலாற்றைப் புராதனப் பொதுவுடைமைக் காலம், அடிமைக்காலம், நிலமானியக் காலம், முதலாளியக்காலம், பொதுவுடைமைக் காலம் எனப் பிரிப்பர். முதலாளியத்துக்கும் பொதுவுடைமைக்கும் இடைநிலைப் போக்காகவும் கடந்து செல்லும் போக்காகவும் சோசலிசக் காலத்தைக் காண்பர். இது அனைத்து நாடுகள் தழுவிய பொதுத்தன்மையாகும். இந்தப் பொதுத்தன்மை ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட நாட்டின் தனித்தன்மையுடன் வெளிப்படும். ஐரோப்பியப் பகுதிகளில் தோன்றிய அடிமை முறையையும் நிலமானிய முறையையும் அப்படியே இந்தியப் பகுதிகளுக்குப் பொருத்திக் காட்டுதல் இயந்திரப் பயன்பாடு ஆகும். இந்தியப் பகுதிகளின் தனித்தன்மையை மனங் கொள்ளுதல் உற்பத்திமுறையின் விளக்கத்துக்கான பொதுத்தன்மையை விட்டுவிட்டல். எனவே இந்தியப் பகுதிகளின் நிலவுடைமை முறையைக் காண்போம்.

பிரிட்டன் ஆதிக்கத்துக்கு முந்தைய இந்தியப் பகுதிகளின் சமூகத்தை காரல் மார்க்சு, ஆசிய உற்பத்திமுறை (Asiatic Mode of Production) என்பார். மார்க்சின் கடிதங்களிலும் நூல்களிலும் மூலதன நூலிலும் வெளிப்படுகின்ற இந்தியப் பகுதிகளில் ஆசிய உற்பத்திமுறைக் கருத்துகளைத் தொகுத்துக் காண்போம். அவற்றுக்கு உறுதுணை செய்த ஏங்கெல்சின் கருத்துகளையும் காண்போம்.

- 1) "கீழ்த்திசை நாடுகளில் உள்ள அனைத்து நிகழ்வுகளுக்கும் அடிப்படையாக நிலத்தில் தனியார் உடைமை இல்லை என்பதே உள்ளது. இதுவே உண்மையான திறவுகோல் ஆகும்"

(மார்க்சு ஏங்கெல்சுக்குக் கடிதம், 3-6-1853)

- 2) 'கீழ்த்திசை நாடுகளில் உள்ள அனைத்தையும் காண்பதற்கான உண்மையான திறவுகோலாக நிலத்தில் தனியார் உடைமை இல்லை என்பதே உள்ளது. இதில்தான் அந்த நாடுகளின் அரசியல், சமய, வரலாறு அடங்கியுள்ளது. விவசாயத்துக் குரிய முதல் நிபந்தனையாக செயற்கை நீர்ப் பாசனம் உள்ளது. இது கிராம சமூகங்களுக்கும், பிராந்திய அரசுக்கும், மைய அரசுக்கும் உரிய விசயமாக உள்ளது'

(ஏங்கெல்சு மார்க்சுக்குக் கடிதம், 6-6-1853)

- 3) ".....தண்ணீரைச் சிக்கனமாகவும் பொதுவாகவும் பயன்படுத்த வேண்டியது முதன்மை அவசியமாகிறது.....கீழ்த்திசை நாடுகளின் நாகரிக வளர்ச்சி மிகவும் தாழ்நிலையிலும் அதே நேரத்தில் அவற்றின் நிலப்பரப்பு அசுண்டும் விரிந்தும் உள்ளதால் இத்தகைய அவசியத்தை நிறைவேற்ற அவை மையப்படுத்தப்பட்ட அரசின் தலையீட்டை வேண்டி நிற்கின்றன."

(மார்க்சு, இந்தியாவில் பிரிட்டன் ஆட்சி. 10-6-1853)

- 4) "...இத்தகைய கிராம சமூகங்களின் பொருளாதார அலகர்க்கு குடும்பம் உள்ளது. இத்தகைய கிராம சமூகங்கள் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. கைநூற்பு, கைநெசவு, வேளாண்மையில் எளிய உழவுமுறை, ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்து கிராம சமூகங்களுக்கு

சுயமாக நிற்கக்கூடிய தன்மையை வழங்குகின்றன."

(மேற்கட்டுரை, 10-6-1853)

- 5) "எளிய நாட்டுப்புறத் தன்மையுள்ள கிராம சமூகங்கள் மக்கள் மீது தாக்குதல் தொடுக்காத அமைப்புகள் போலப் பார்வைக்குத் தோற்றம் அளிக்கின்றன; ஆனால் அவை கீழ்த்திசைக் கொடுங்கோல் அரசின் அடித்தளமாக உள்ளன."

(மேற்கட்டுரை, 10-6-1853)

- 6) "அரசே முதன்மை நிலவுடைமையாளனாக இருக்கிறது. பரந்துபட்ட அளவிலான நிலப்பரப்புக் குவியலுக்கு உடைமையாளனாக இருப்பதில் அரசிறைமை குடிகொண்டுள்ளது. அதற்கு மாறாக நிலத்தில் தனியார் உடைமையே இல்லை. ஆனால் நிலத்தைத் தனியாகவும் பொதுவாகவும் வைத்திருத்தலும் பயன்படுத்தலும் இருந்தன."

(மூலதனம் III, பக். 771-772)

- 7) "வேளாண்மையையும் கைத்தொழிலையும் மாற்ற இயலாத வேலைப் பிரிவினைக்கு உட்படுத்தினர். புதியதொரு சமூகம் தொடங்கப்படும் பொழுது அத்திட்டம் சற்றும் மாறுபடாமல் அப்படியே பயன்படுகிறது. நூறும் அதற்கு மேலும் பல்லாயிரக்கணக்கான ஏக்கர்கள் வரையில் உள்ள பரப்பில் வாழ்வோர் அடக்கமாக ஒரு சமூகமாகத் தம் தேவைகளைத் தாமே உற்பத்தி செய்துகொண்டு வாழ்ந்தனர். உற்பத்திப் பொருள்களில் பெரும்பகுதி சமூகத்தின் சொந்தத்துக்கே பயன்பட்டது. அது விற்பனைப் பொருளானதில்லை. இவை தம் தேவைகளைத் தாமே நிறைவு செய்து கொள்பவை..... அரசியல்

வானத்தில் தோன்றிய புயல் மேகங்களால் சமூகத்தின் பொருளாதார அமைப்பு தீண்டப்படுவதில்லை.....”

(மூலதனம் I, பகுதி 14, பிரிவு 4)

இவை போன்ற கருத்துகளை வேறுபல கட்டுரைகளிலும் செருமனியக் கருத்தியல் (German Ideology) என்ற நூலிலும் காரல் மார்க்சு எழுதியுள்ளார். இவற்றையெல்லாம் தொகுத்துக் கண்டால் மார்க்சின் ஆசிய உற்பத்திமுறைக் கருத்தின் சாரமான அம்சங்களாகப் பின் வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

- 1) அரசே நிலவுடைமையாளராக உள்ளது. அரசைத் தவிர தனியே நிலவுடைமையாளர் என்ற வர்க்கம் இல்லை. நிலத்தில் தனியார் உடைமை இல்லை.
- 2) அரசு, உபரி உற்பத்தியை அபகரிக்கிறது. அரசின் படைபலம், கருத்தியல் பலம் ஆகியவற்றின் துணை கொண்டு உபரி அபகரிக்கப்படுகின்றது. சுரண்டல் அளவும் சுரண்டுபவர்களின் அளவும் தன்மையும், அரசியல் அளவிலும் கருத்தியல் அளவிலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. உபரி உற்பத்தி, திறை என்ற வடிவில் அபகரிக்கப்படுகின்றது.
- 3) வேளாண்மைக்குத் தேவைப்படுகின்ற அளவுக்குப் பெருமளவிலான அளவு நீர்ப்பாசன முறைகள் இருந்தன.
- 4) உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சியில் மிக மெதுவான மாற்றங்கள் நடந்தன அல்லது எதுவும் நடக்கவில்லை.
- 5) வேலைப் பிரிவினையில் பெரும் வளர்ச்சிநிலை இல்லை. சமூக வேலைப் பிரிவினை, உழைப்பாளர்கள் - உழைக்காதவர்கள் என்ற இரண்டு வகைகளாக உள்ளது.

- 6) நேரடி உற்பத்தியாளர்களுக்கும் உழைக்காதவர்களுக்கும் இடையிலான உறவின் தன்மை, ஆளப்படும் குடிகளுக்கும் ஆளும் அரசுக்கும் இடையிலான உறவாக உள்ளது. அரசின்வரியை அதாவது உபரி உற்பத்தியைச் சார்ந்திருக்கின்ற ஏனைய வர்க்கங்கள் ஒட்டுண்ணிகளாக விளங்கின.
- 7) முழு அதிகாரம் கொண்ட கிராமச் சமூகங்கள் இருந்தன. அவற்றில் கைவினைத் தொழிலும் உழவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. கைவினைத் தொழிலும் உழவுத் தொழிலும் ஒருங்கிணைப்போடு செயல்பட்டன.
- 8) உற்பத்தி அலகாக கிராமச் சமூகம் இருந்தது. இதற்கு முன்பு மறு உற்பத்திக்கான நிலைகள் பாதுகாக்கப்பட்டன. கைவினைத் தொழிலுக்கும் உழவுக்கும் இடையிலான வேலைப் பிரிவினை இந்த உற்பத்தி அலகுக்கு உள்ளேயே நிறைவு செய்யப்பட்டது.
- 9) கிராமச் சமூகத்திலிருந்து தனிநபர் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள இயலாது; அல்லது, வேலைப் பிரிவினையில் தனக்கென விதிக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து மீள இயலாது.
- 10) ஒரு கிராமச் சமூகம், தமக்கு அடுத்துள்ள சமூகம் அழிவதனாலோ சிதைவுறுவதனாலோ எவ்வகையிலும் பாதிக்காது.
- 11) வேளாண்மை உற்பத்தியில் பண்டப் பொருள்கள் உற்பத்தி, மேலாதிக்கம் பெறுவதில்லை. சிறு இயந்திர உற்பத்தி என்பது நிலவுடைமைக்குக் கீழ்ப்பட்டதாகவோ கட்டுண்டதாகவோ இருக்கும்.

மார்க்சின் மேற்கண்ட கருத்துரைகளை ஆய்ந்த அறிஞர்களும் தமக்குள் முரண்படுகின்றனர். முதலாளியத்துக்கு முந்தைய சமூக உற்பத்திமுறையை ஆராய்ந்த ஹிண்டர்சும், ஹர்ச்ட்டும் 'ஆசிய சமூகத்தையும் கிழக்கு நாடுகளையும் மார்க்சு ஆராயும் பொழுது அவர்மீது ஹெகலியச் செல்வாக்கு படர்ந்திருந்தது' என்பர்¹⁵. இது குறித்து விரிவாக ஆராய்ந்த ரசிய அறிஞர்கள் இது 'ஆசிய நிலவுடைமை முறை' என்றும் இதில் 'அரசுக்கு முதன்மைப் பங்கு உண்டு' என்றும், 'விவசாயிகள் நிலவுடைமைச் சுரண்டலுக்குப் பலியானார்கள்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.¹⁶ மார்க்சின் ஆசிய உற்பத்தி முறையை விரிவாக ஆராய்ந்த குணா 'மேற் சொன்ன ஆசிய உற்பத்திமுறையைத் தமிழ்ச் சமூகத்துக்குப் பொருத்துதல் முழுமைக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁷ மேலும் கீழ்த்திசை நாடுகளின் மக்களையும் கலாச்சாரங்களையும் பற்றிய மார்க்சின் ஆய்வில் சிறு விடுபடல்கள் இருக்கின்றன என்றும், அவற்றுக்குக் காரணம் என்னவெனில் அக்காலத்தில் மார்க்சிற்குக் கிடைத்த பற்றாக்குறையான ஆதாரங்களாகும் என்றும் சில மார்க்சியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.¹⁸ இக்கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஆனால் மார்க்சின் ஆசிய உற்பத்திமுறை குறித்த கருத்துகளை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முன்னர் இந்தியப் பகுதிகளில் அக்காலத்தில் நிலவிய பருண்மையான சூழலைத் தெளிவாக்கிக் கொள்ளுதல் நலம் பயக்கும்.

1. நிலத்தில் அரசுடைமை இருந்தது. எல்லா நிலத்தின் மீதும் அரசனுக்கு மேலாதிக்கம் இருந்தது. விசயநகர பேரரசுக் காலத்தில் அரசு நிலம், பண்டாரவாட நிலம் எனப்பட்டது. அப் பொழுது பிராந்திய ஆட்சியாளர்கள் பேரரசின் இசைவின்றி நிலத்தை மானியமாக வழங்கக் கூடாது. இந்தப் பண்டாரவாட நிலத்தில் அரசுக்கும் உழவனுக்கும் இடையில் நேரடித் தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளது.¹⁹

2. அதே நேரத்தில் தனிப்பட்ட நில உடைமையாளர்களின் உடைமையும் இருந்தது. அது அரசு உடைமையுடன் சமரச சகவாழ்வு கொண்டிருந்தது. அல்லது அரசு உரிமையின் ஆதரவில் தனியார் நிலவுடைமை காணப்பட்டது.²⁰
3. நில விற்பனை நடந்துள்ளது.²¹
4. நிலம், கிராம சமூகத்துக்குப் பொதுவாக இருந்தது. இந்த சமூகத்தில் நிலவுடைமையாளர்களே இருந்தனர். இவை கணபோகம் எனவும் இருந்தன. இவை கணபோகத்தில் அழைக்கப்பட்டன. இந்தக் கணபோகத்தில் கிராம விளைநிலம் முழுவதும் பிராமணர்களுக்குச் சொந்தம். கிராமம் பல விருத்திகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அவை பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு பிராமணருக்கும் எத்தனை விருத்திகள் உண்டோ அந்த விருத்திகளின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப விளைச்சலில் அந்தப் பிராமண நிலவுடைமையாளருக்குப் பங்குண்டு.²² கணபோகத்தில் நில விளைச்சலை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிலம் முதல்தரம், நடுத்தரம், கீழ்த்தரம் என மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இந்த மூன்று வகைகளிலும் நிலம் அமையுமாறு பிரித்துக் கொடுக்கப்படும். எனினும் இந்தக் கணபோகதாரர்கள் தம் நிலங்களைத் தமக்குள் மாற்றிக் கொள்ள உரிமை படைத்தவர்கள்.²³ கணபோகதாரர்கள் தமக்குரிய தமக்குரிய விருத்திக்குள்ள நிலத்தை விற்க உரிமையுண்டு; எனினும், இன்னொரு கணபோகதாரருக்கே அதை விற்க வேண்டும். இவை கருத்தியல் சேவைக்கு வழங்கப்படும் நிலம் ஆகும்.
5. கருத்தியல் சேவைக்கு வழங்கப்படும் இன்னொரு வகை ஏகபோகம் எனப்படும். ஒரு கிராமம்

முழுவதுமே ஒருவனுக்குத் தனி அனுபவத்துக்கு விடுதல் என்பது இதன்பொருள். அன்பில் கிராமம் ஒரு பிராமணருக்கு வழங்கப்பட்டது. கடலாடி கிராமத்தை அச்சதராயர் வழங்கினார்.²⁴ இவ்வாறு கொடுக்கும் பொழுது நிதி, நீர்ப்பாசன வசதி உட்பட சகல உரிமைகளையும் அதாவது திவ்ய போக சுவம்ய அல்லது அஷ்ட போக தேஜ சுவம்ய உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டன.²⁵

6. படைபல சேவைக்கும் நிலங்கள் வழங்கப்பட்டன. அதற்குப் பதிலாகத் திறையையும் படை உதவியையும் அரசன் பெற்றான். விசயநகர காலத்தில் இவர்கள் அமரநாயகர்கள் எனப்பட்டனர்.
7. கருத்தியல் சேவைக்காக கோயில்களுக்கு நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. இவை சமூகப் பொதுமை நிலத்தின் வேறொரு வடிவம் ஆகும். இவற்றுக்கு திறை (tax) மிகவும் குறைவு; அல்லது திறைஇல்லை. கோயில்கள், நிலங்களைப் பொறுத்து முழு உரிமை பெற்றிருந்தன. நீர் நிலைகளைப் பழுது பார்க்க நிலங்கள் விற்கப்பட்டன.²⁶ நிலங்கள் தனியார்களுக்குக் குத்தகைக்கு விடப்பட்டன.²⁷ குத்தகைதாரர்களை மாற்றும் உரிமை கோயில்களுக்கு இருந்தன.²⁸
8. தனியார் நிலவுடைமையின் முழு அம்சங்களை விசயநகரக் காலத்தில் காணலாம். ஒருவருக்கு நியமிக்கப்பட்ட திறையைச் சரியாகச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தால் நிலத்திலிருந்து அவரை வெளியேற்ற இயலாது. நிலத்தை விற்கவோ புது நிலம் வாங்கவோ அனுமதி தேவை இல்லை. பரம்பரைச் சொத்துரிமை பேணப்பட்டது. வாரிசு இல்லையெனில் அதே கோத்திரத்தில் நிலம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது.

9. நில வாடகை, குத்தகை வடிவிலும் இருந்தது.
10. நிலத்தோடு கட்டுண்ட உழவர்களும் உண்டு. இவர்களை உழப்பறையர் என்பர். நிலம் மானியமாகக் கொடுக்கும் பொழுது இவர்களும் சேர்த்து மானியமாக்கப்படுவர்.²⁹ விற்கப்படும் பொழுது சேர்த்து விற்கப்படுவர்.³⁰ உழைப்புப் பெறுமதியில் பாதியைப் பெறுபவர்களும் உண்டு. இவர்கள் ஆர்த்திகர்கள் எனப்படுவர்.³¹ நிலத்தோடு கட்டுண்டவர்களுக்கு குடி, புறக்குடி, பிறக்குடி என்ற பெயர்களும் உண்டு. நிலத்தில் அவ்வப்பொழுது மட்டுமே வினையாற்றிச் செல்பவர்களுக்குக் கைவினைக்குடி என்று பெயருண்டு.³² நிலத்தில் இந்த இருவகை உழைப்புகளும் இருந்தன.
11. அபரிக்கப்பட்ட உபரி உற்பத்தி மீண்டும் உற்பத்தியில் முதலீடு செய்யப்படவில்லை. ஆடம்பர, படாடோபமான செலவுகளில் பெரிதும் பயன்பட்டது.
12. வேலைப் பிரிவினை எளிய வடிவில் இருந்தது. சாதி அதன் தோற்றமாகும். கைவினையும் வணிகமும் நிலவுடைமை ஆதிக்கத்துக்குக் கட்டுண்டே கிடந்தன. கைவினைஞர்கள் கிராமத்தை விட்டு வெளியே போய் வேலை செய்யக் கூடாது.

இந்த கருத்துகள் அனைத்தையும் தொகுத்துக் காணும் பொழுது இந்தியப் பகுதிகளில் நிலமானிய முறையின் சாராம்சமான வற்றை விளங்கிக் கொள்கிறோம். இவற்றை ஐரோப்பிய நிலமானிய முறையுடன் முழுமையாக இணைத்துக் கண்டால் நாம் உண்மையை நெருங்க இயலாது. இவை இந்தியப் பகுதிகளின் இயற்கைச் சூழலுக்கும் வரலாற்று வகைப்பட்ட வளர்நிலைக்கும் இயைந்தவையாகும். இங்கே

நீர்ப்பாசனம், நிலவுடைமையின் தன்மைமீது தனக்குள்ள செல்வாக்கைச் செலுத்துவதைக் காண்கிறோம். நிலமானிய முறையின் சாராம்சங்கள் என மார்க்கு குறிப்பிடுவதில் இரண்டைக் காணலாம்.

1. உபரி உழைப்பு பொருளாதார வழிகளில் அல்லாமல் அபகரிக்கப்படும்.
2. உண்மையான உற்பத்தியாளன் சுதந்திரமாக இல்லாமல் கட்டுண்டவனாக இருப்பான்.

இந்தியப் பகுதிகளில் உபரி உழைப்பு, அரசுக்குரிய நிலவாடகையாகவும், நிலப்பிரபுகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் கொடுக்கப்படும் பங்காகவும், எவ்வித ஊதியமற்ற உழைப்பாகவும் (வெட்டி எனத் தமிழில் சொல்வர்) அபகரிக்கப்படுகின்றது. திறை என்ற வடிவத்தில் உபரி உழைப்பை உண்மையான உற்பத்தியாளனிடமிருந்து அரசு வரையிலான பல ஊடகங்கள் (Agencies) பிரித்துக் கொண்டதே நமது தனித்தன்மையாகும். உபரிஉழைப்பின் அபகரிப்புக்கு ஏற்றாற் போன்றே இதற்குரிய சமூக உறவு வடிவங்கள் புலப்பட்டன. அவை:

1. சாதி.
2. கிராம சமூக அமைப்பு.
3. கொடுங்கோல் அரசு.

சாதி, வேலை பிரிவினையின் வடிவமாகும். இது சமூக உற்பத்தியை ஒழுங்குபடுத்தியது. ஒரு மனிதனின் தொழில், திருமணம், சமூகப்பங்கு ஆகிய அனைத்தையும் முறைப்படுத்தியது. இதைப்போன்றே கிராம சமூக அமைப்பின் சாதி உற்பத்திஉறவின் வடிவமாக இருந்தது. இங்கே கிராம சமூகத்துக்கு நிலம் உடைமையாக இருந்ததெனில் கிராமத்தில் உள்ள அனைத்து மக்களுக்கும் என எண்ணக்கூடாது. குறிப்பிட்ட சில சாதியினர்க்கு மட்டும் ஆகும். இவர்களை

ஆளும் கணத்தார் என தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் கூறும். புதிய நிலங்களைச் சாகுபடிக்குக் கொண்டால், நீர்ப்பாசன வசதி செய்தல் போன்ற உற்பத்தி தொடர்பான வேலைகளை இது நிறைவு செய்கிறது. இதற்கு ஊர், சபா, எனப் பல பெயர்கள் உண்டு. கிராம மக்கள், கிராம சமூக அமைப்புடன் நேரடியான பொருளாதர உறவு கொண்டிருந்தனர். ஆயினும் மத்திய கொடுங்கோல் அரசுடன் அத்தகைய உறவு இல்லை. ஊர், சபா அல்லது சிற்றரசு என்ற ஊடகங்கள் மூலமே கிராம மக்கள் மத்திய அரசுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர்.

ஓவ்வொரு கிராம சமூகமும் தன்னளவிலேயே நிறைவுகொள்வதனால் அடுத்த கிராம சமூகத்தோடு அதற்குத் தொடர்பில்லை; அப்படித் தொடர்பு கொள்வது அவர்களது உற்பத்திக்கு எவ்விதத்தும் பயனளிக்கவில்லை. எனவே சமூகத்தொடர்பு தேவையில்லை. ஆனால் கொடுங்கோல் அரசோ அப்படியில்லை; படைபலம் கொண்டது. உற்பத்திக்குத் தேவையானவற்றை ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை நிறைவு செய்யக்கூடியது. எனினும் இது ஊர், சபா போன்ற உள்ளூர் அமைப்புகளுடன் அல்லது ரெட்டி, கர்ணம் போன்ற விசயநகரக் காலத்து அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டது. இந்த மூன்று சமூக உறவு வடிவங்களும் தனித்தன்மை கொண்டவை. நிலமானிய எழுச்சிக் காலத்திலும் வளர்ச்சிக் காலத்திலும் இவை மூன்றும் உற்பத்தி சக்திகளை வளர்த்தெடுப்பதிலும் சமூக வரலாற்றை முன்னெடுத்துச் செல்வதிலும் ஒரு முற்போக்கான பாத்திரத்தை வகித்தன என்பதில் ஐயமில்லை. அக்காலத்தில் இவை உற்பத்தி வளர்ச்சிக்கான சிறகுகளாக இருந்தன.

ஆயின் உற்பத்திசக்திகளின் வளர்ச்சியில் ஒருவிதத் தேக்க நிலையுற்று கூடுதல் உற்பத்தி என்பதைவிட கூடுதல் உபரி உற்பத்தி அபகரிப்பு என்ற நிலைக்குத் திரும்பிய பின் இந்த மூன்று சமூக உறவு வடிவங்களும் மக்களின் மீது ஒட்டுண்ணிகளாக விளங்கின; உற்பத்தி வளர்ச்சிக்கான

தடைகளாகவும் விளங்கின. அத்தகைய காலத்தில் இவற்றின் பிற்போக்கான தன்மையை உடைத்தெறியாமல் சமூகம் வளர வாய்ப்பிருக்காது. இந்தியப் பகுதிகளின் தேக்கத்துக்கும் நீண்ட கால மாறா நிலைக்கும் இத்தகைய தடைகளே காரணமாயிருந்தன. இவற்றையும் மீறி வளர்வதற்கான சமூகக் கூறுகள் மிகக் குறைவாகவும் பலவீனமாகவும் தென்பட்ட நேரத்தில் பிரிட்டன் வணிக நிறுவனம் என்ற வெளி ஆதிக்க சக்தி வந்து சேர்ந்தது.

4. கைவினைஞர்களும் வணிகர்களும்

கி.பி.1600 ஆம் ஆண்டின் இறுதி நாளன்று வழங்கப்பட்ட சாசனத்தின் அடிப்படையில் 74 இலட்சம் ரூபாய் மூலதனத்துடன் தொடங்கிய பிரிட்டன் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் (British East Indian Company) 1608 இல் சூரத்தில் இறங்கியது. 1612 இல் வாணிபக்கோட்டை (Factory) கட்டிக்கொண்டனர். அப்போது போர்த்துகீசியருடன் மோதி அவர்களை முறியடித்தனர். 1611 இல் மசூலிப்பட்டினத்திலும் 1640 இல் சென்னைப்பட்டினத்திலும் வாணிபக்கோட்டைகள் கட்டினர். 1642 இல் போர்த்துகீசிய இளவரசியை ஆங்கிலேய இளவரசன் மணந்ததை ஒட்டி, பம்பாயை வாடகைக்குப் பெற்றனர். அதன்பின் போர்த்துகீசியருடன் மோதல் இல்லை. 1662-1664 இல் டச்சுக்காரர்களுடனான மோதலில் அவர்களைத் தோற்கடித்த பின் டச்சு எதிர்ப்பும் இல்லை. ஆயினும், பிரான்சிடமிருந்து எதிர்ப்பு கிளம்பியது.

கி.பி. 1664 இல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்திய வணிக நிறுவனத்தினர் 1668 இல் சூரத்திலும் 1669 இல் மசூலிப்பட்டினத்திலும் வாணிபக் கோட்டைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். இவர்கள் ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக பிரிட்டனுக்கு இங்கு போட்டியாக இருந்தனர். இரண்டு வணிக நிறுவனங்களுக்கும் கடல் ஆதிக்க பலம்

இருந்தது. உள்நாட்டு அரசுகளுக்குக் கடல் ஆதிக்க பலம் இல்லை. முறையான கடற்படை கிடையாது. உள்நாட்டு வணிகர்கள் தம் கடற்பயணத்துக்கு இந்த வணிக நிறுவனங்களின் கடற்படையையே நம்பினர். எனவே இந்தியப் பகுதிகளில் கடலோரத்தில் வெளிநாட்டு வணிக நிறுவனங்களின் ஆதிக்கமும் உள்நாட்டில் இராணுவ நிலவுடைமை அரசுகளின் ஆதிக்கமும் இருந்தன.

இந்நேரத்தில் உள்நாட்டுக் கைவினைஞர்கள் தொழில் நுட்பத்தில் சிறந்து விளங்கி இருந்தனர். 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியத்துணித் தொழில்நுட்பத்தை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் இர்பான் ஹபிப், சாயமிடுதலிலும் வண்ண டிசைன் போடுதலிலும் இவர்கள் ஐரோப்பியர்களைவிட மேம்பட்டிருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். வணிகச் சார்புடைய நகரங்களில் கைவினைத் தொழில் நுட்பம் மிகுந்து இருந்ததாக அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவர்.³³

இந்நேரத்தில் இந்தியப் பகுதிகளில் வாணிபமும் ஐரோப்பிய வணிகத்தைவிட மேம்பட்ட நிலையில் இருந்தது. அறிஞர் பிராங் கூறும் கருத்தைக் காண்போம்.³⁴

“இந்தியாவின் பல பகுதிகள், 14 ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலிருந்தும், அதற்கு முன்னும்.....நீண்ட தூர வணிகப் போக்குவரத்தை மேற்கொண்டிருந்தன.வங்காளம், கோல்கொண்டா, குசராத் ஆகிய பகுதிகள் சாதகமான வாணிப நிலையைக் கொண்டிருந்தன. விலையுயர்ந்த உலோகங்களை இறக்குமதி செய்தன....மேலும் தூரக்கிழக்கு நாடுகள், தென்கிழக்கு ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, மத்திய கிழக்கு ஆசியா ஆகியவற்றில் உள்ள நாடுகளுக்குப் பருத்தித் துணிகள், பட்டுத் துணிகள், விவசாயப் பொருள்கள் ஆகியவற்றை இந்தியா ஏற்றுமதி செய்தது. கிழக்குக் கடற்கரையோர நாடுகளும் இத்தகைய பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்ததோடு மட்டுமின்றி, இரும்பு மற்றும் எஃகுப் பொருள்களையும் ஏற்றுமதி செய்தது”

இக்காலத்திய இந்திய வணிகர்கள், பிரஞ்சு, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளின் வணிகர்களுக்கு இணையாக இருந்தனர். சூரத் நகரில் இருந்த வர்ஜிவோரா என்ற வணிகனைப் பற்றிய செய்திகள் குறித்து பி.பி.மிஸ்ரா பின்வருமாறு கூறுகிறார். ³⁵

“சூரத் துறைமுகத்தில் வாங்கவும் விற்கவும் ஆன தொழிலில் ஈடுபட்டு வர்ஜிவோரா மொத்த சந்தையைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்திருந்தார். வெளிநாட்டு வணிகம் மட்டுமின்றி, கடலோரப் பகுதிகளின் வணிகத்தையும் மேற்கொண்டார். கள்ளிக்கோட்டையில் அபினியைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாக மிளகைப் பெற்றுக் கொள்வார். இதில் அவரே ஏகபோகம் படைத்திருந்தார். ஆக்ரா, புர்கான்பூர், கோல்கொண்டா போன்ற மாபெரும் வணிக நகரங்களில் தமது கிளைகளைத் தொடங்கினார்.”

வர்ஜிவோராவைப் போன்ற இத்தகு வணிகர்களை, பிரிட்டன் வணிக நிறுவனம் மீற இயலவில்லை. இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் மட்டுமன்றி இத்தகு போட்டி நிலைமை எல்லா இடங்களிலும் இருந்தது. கிழக்குக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் செட்டிகளும் மசூலிப்பட்டினத்தில் முசுலீம்களும் வட இந்தியாவில் கத்தரிக்களும் பெரு வணிகர்களாக இருந்தனர். உள்நாட்டு வணிகம் வெளிநாட்டு வணிகம் ஆகிய இரண்டிலும் போட்டி இருந்தது. மேலும் வெளிநாட்டு வணிகத்தின் பெரும்பகுதியை இந்தியப் பகுதிகளின் வணிகர்களே வைத்திருந்தனர். ஒரு குறிப்பின்படி, 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பெரும் பகுதியில் வங்காளத்திலிருந்து வெளிநாட்டுக்குச் சென்ற வாணிப மதிப்பான 18,52,000 பவுனில் 8,17,000 பவுனே வெளிநாட்டு வணிக நிறுவனங்களிடம் இருந்தது.

எனினும், கைவினையும், வணிகமும் நிலவுடைமை முறைக்குக் கட்டுண்டே கிடந்தன. அவை கீழ்த்திசைக் கொடுங்கோன்மை, வணிகத்திலும் கைவினை நுட்பத்திலும்

ஏற்படவிருந்த மேன்மையைக் கட்டுப்படுத்தியது. பி.பி.மிஸ்ரா வின் கூற்றுப்படி இந்திய வணிகர்கள் தம் வளப்பத்துக்கு அரண்மனை அதிகாரிகளையும் மாகாண ஆளுநர்களையும் சார்ந்திருக்க வேண்டியிருந்தனர்.³⁶ இதைப் போன்றே கைவினைத் தொழிலும் அரசு சார்பாகவே இருக்க வேண்டியிருந்தது. அக்பர் இறந்த காலத்திய இந்தியப் பகுதிகளை ஆராய்ந்த வி.எச். மூர்லாண்டு 'எவ்விதக் கலைத்திறமையும்ற்ற அதிகாரிகளின் மேற்பார்வையில் கைவினைஞர்கள் வினையாற்றியது அவர்களின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்தது' என்பார்.³⁷ மேலும் சில இடங்களில் அரசு அதிகாரிகளே தனி வாணிபம் நடத்தினர். அரசியல் அதிகாரத்தைச் சொந்த வாணிபப் பெருக்கத்துக்காகப் பயன்படுத்திய இவர்கள் குறித்த பல விவரங்களை பி.பி. மிஸ்ரா குறிப்பிடுகின்றார்.³⁸ மேலும் வணிகப் பெருக்கத்துக்குத் தேவையான கடல் வழிகள் கண்டுபிடிப்போ அதற்கு உறுதுணையான கடற்படையோ இல்லை. எனவே கைவினையும் வணிகமும் செழிப்புடனும் திறமையுடனும் இருந்தன. இருப்பினும், உள்நாட்டு இராணுவ நிலவுடைமைக் கொடுங்கோன்மை அரசுகளாலும் மூடுண்ட சமூகத்தின் இறுக்கமான வேலைப்பிரிவினை வடிவமான சாதி முறையாலும் கைவினையும் வணிகமும் வளர இயலவில்லை. இது குறித்து இராமகிருஷ்ண முகர்ஜி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.³⁹

"...இன்னும் இந்தியச் சமூகத்தின் நிலவுடைமை அதிகாரத்துக்கு வணிக முதலாளியம் தீர்க்கமான முறையில் கட்டுண்டு கிடக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் சிதைந்து கொண்டிருந்த நிலவுடைமைச் சக்திகள் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிக்கான அடித்தளத்தையும் வழங்கவில்லை; இந்தியாவை நீண்ட காலத்துக்குத் தம் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளும் வைத்திருக்க இயலவில்லை.....முதலாளிய வர்க்கம், நிலவுடைமைச் சக்திகளை மீறி ஒரு வர்க்கம் என்ற வகையில் எழுச்சி

கொள்ள இயலவில்லை. ஐரோப்பிய வணிகர்களை விட, குறிப்பாக ஆங்கிலேய வணிக நிறுவனத்தை விட தீர்க்கமான முறையில் மேலோங்குவதற்கும் அந்த நேரத்தில் இயலவில்லை."

எனவே கைவினைஞர்களும் வணிகர்களும் வளராமைக்குரிய காரணமாக ஐரோப்பிய வணிகர்களின் போட்டியும் இருந்தது. இவற்றை இந்திய சமூகம் எவ்வாறு எதிர்கொண்டது என்பதே நவீன வரலாற்றின் தொடக்கம் ஆகும். ஐரோப்பிய வணிக நிறுவனங்கள் இந்தியப் பகுதி மக்களைச் சுரண்டுவதற்கேற்ற வகையில் எப்படி கைவினைஞர்களும் வணிகர்களும் இழிந்து போயினர் என்பதும் அவர்கள் கூலி அடிமைகளாகவும் தரகர்களாகவும் எப்படி மாறிப் போயினர் என்பதும் நவீன வரலாற்று சோகம் ஆகும். எனினும் இந்த சோகம், பல போட்டிகளுக்கும் சமரசங்களுக்கும் பின்னால் ஏற்பட்ட சரணாகதியின் வெளிப்பாடாகும்.

5. பிரிட்டன் : வணிகத்திலிருந்து அரசியல் அதிகாரத்துக்கு

பிரிட்டன் கிழக்கிந்திய வணிக நிறுவனம், தன் 157 ஆண்டுகள் கால இந்தியப் பகுதி வாழ்க்கைக்குள் அரசியல் அதிகார நிறுவனமாக உயர்ந்து விட்டது. இந்த உயர்வுப் போக்கு திடீரென ஏற்படவில்லை. பற்பல சமூகங்களுக்குப் பின்னரே ஏற்பட்டது. சென்னை மாகாணத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு இங்கு விளக்குவோம்.

கிழக்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் தளம் அமைக்க விரும்பிய பிரிட்டன் கிழக்கிந்திய வணிக நிறுவனம் 1639 இல் சென்னைக் கோட்டை இருக்குமிடத்தையும் அதன் சுற்றுப்புறத்தையும் ஆண்டுக்கு ரூ. 6000 வாடகைக்குப் பெற்றது.

இதிலிருந்து அரசியல் அதிகாரக் கைப்பற்றல் காலம் வரையிலான நடவடிக்கைகளைப் பின்வருமாறு பிரிக்கலாம்;

1. உள்நாட்டு அரசுகளுக்கு உட்பட்டு இருத்தல்.
2. உள்நாட்டு அரசுகளுக்கு இடையிலான மோதலில் சமதூரம் (Equidistant) நின்றல்.
3. மோதலில் ஒருசார்பு நிலை எடுத்தல்.
4. உள்நாட்டுப் பகுதிகளுக்கு நவாப்புகளை நியமித்தல் - அரசியல் அதிகாரத்தின் முதற் கட்டத்தை அடைதல்.

முதற்கட்டம்: உள்நாட்டு அரசுகள் கேட்கும் வாடகையையும் அன்பளிப்புகளையும் பிரிட்டன் கிழக்கிந்திய வணிக நிறுவனத்தினர் கொடுத்து வந்தனர். வாடகையை உயர்த்திய சுல்தானுக்கு லஞ்சம் ரூ. 35,000; சுல்தானை முறியடித்த அவுரங்கசீப்புக்கு ரூ. 1,30,000; சிவாஜிக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வந்த அவர் மகனுக்கு ரூ. 30,000; செஞ்சியைக் கைப்பற்றிய ஜூல்பிகாவிற்ரு ரூ. 50,000 என இவ்வாறு அன்பளிப்புகள் கொடுத்தனர்.⁴⁰ ஒருமுறை அவுரங்கசீப் பிரிட்டன் வணிக நிறுவனத்துக்குச் சொந்தமான கிராமங்களைச் சூறையாடி வாணிபத்தைத் தடை செய்தபொழுது வணிக நிறுவனம் கருநாடக நவாப்புக்குப் பணிந்து வேண்டுகோள் விடுத்தது.⁴¹

"நாங்கள் இந்நாட்டில் ஏறத்தாழ 100 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இருக்கிறோம். எங்களுக்கு எந்தத் தீய நோக்கமும் இல்லை. மேன்மைதாங்கிய அரசரும் அல்லது வேறு யாரும் எங்கள் மீது இதுவரை எந்தக் குற்றத்தையும் சுமத்தவில்லை. எங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ளும் நிலையிலேயே நாங்கள் இருக்கிறோம். எங்களது சரக்குகளுக்கும் கிராமங்களுக்கும் நீங்கள் செய்த சேதத்தை மனத்தில் நினைத்து தற்காப்பு நிலையிலேயே இருப்போம்."

இதற்குப் பின்னர் அவுரங்கசீப்புடன் சமரசம் செய்து கொண்டு 5-5-1702 இல் அவனுக்கு ரூ.10 இலட்சம், கருநாடக நவாப்புக்கு ரூ.20 ஆயிரம், திவானுக்கு ரூ. 5 ஆயிரம் என லஞ்சமாக கொடுக்கப்பட்டது.⁴²

இரண்டாம் கட்டம்: உள்நாட்டு அரசுகளின் மோதலில் எந்தவித நிலையும் எடுக்காமல் சமதூரத்தில் நின்றனர்; அல்லது எந்தத் தரப்பினருக்கும் பொருளுதவி கொடுக்கவில்லை. கோல்கொண்டா சுல்தானுக்கும் அவுரங்கசீப்புக்கும் நடந்த மோதலில் சுல்தான், பிரிட்டன் வணிக நிறுவன உதவியை நாடினார். ஆயினும் உதவி மறுக்கப்பட்டது. அடுத்து மராத்தியர்களுக்கும் முசுலீம்களுக்கும் இடையே நடந்த செஞ்சிப் போரில் முசுலீம் தளபதி ஜிப்பிகான் ரூ. 50,000 கேட்க அதையும் மறுத்துரைத்தது. எனினும் இத்தகைய போக்கு நீண்ட நாள் நீடிக்கவில்லை.

மூன்றாம் கட்டம்: மோதல்களில் ஒருசார்பு நிலை எடுத்தல் ஆகும். இதற்குரிய பல காரணங்களில் 1. கட்டுக் கோப்பான அரசுகள் சிதறுதல் (2) வணிகத்தில் ஒரு நிலையான தன்மை (Permanency) பெறுதல், (3) பிரிட்டனுக்கும் பிரான்சுக்கும் இடையிலான சர்வதேச மேலாதிக்கப் போட்டி ஆகியவை முக்கியமானவையாகும்.

ஆஸ்திரிய அரசரிமைப் போரில் (1742-1748) பிரிட்டனுக்கும் பிரான்சுக்கும் ஏற்பட்ட மோதலைத் தொடர்ந்து அது வாணிப நாடுகளிலும் மோதலாக மாறியது. 1764 இல் பிரான்சின் வாணிபப் படைகள் சென்னைக் கோட்டையைக் கைப்பற்றின. எனினும் பிரிட்டனுக்கும் பிரான்சுக்கும் இடையில் சமரசம் ஏற்பட்டபின் சென்னை பிரிட்டனுக்கே திருப்பித் தரப்பட்டது. இதிலிருந்து இந்தியப் பகுதிகளின் அரசியல், சர்வதேச அரசியலுடன் கட்டுண்டதாக மாறியது.

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

நான்காம் கட்டம்: அரசு அதிகாரப் பங்கு பிரித்தலாகும். பிரான்சு வணிக நிறுவனம் முஜாபர் ஜங்கைத் தக்காண நிஜாமாகவும் சந்தாசாகிப்பை ஆர்க்காட்டு நவாப்பர்களும் மாற்றியது; இதற்குப் பரிசாக டூப்ளேக்கு மகுலிப்பட்டினம், ஓரிசா, புதுச்சேரி ஆகிய பகுதிகள் தூணமாகக் கொடுக்கப் பட்டதோடு மட்டுமன்றி, கிருஷ்ணா நதிக்குத் தெற்கேயுள்ள நிலப்பரப்பின் ஆளுநராக டூப்ளே நியமிக்கப்பட்டான். இது, முதல் அரசியல் அதிகாரப் பங்கு பிரித்தலாகும். இதனால் உந்திச்செலுத்தப்பட்ட பிரான்சு, திருச்சியை முற்றுகையிட்டது. ஆனால் இராபர்ட் கிளைவ் 120 ஆங்கில வீரர்களுடனும் 200 உள்நாட்டுக் கைக்கூலிகளுடனும் ஆர்க்காட்டை 50 நாள் முற்றுகையிட்டான்: முற்றுகை வென்றபின் தன் கைக்கூலியை ஆர்க்காட்டு நவாப்பாக ஆக்கினான். இதற்குள் 1754 இல் பிரிட்டனுக்கும் பிரான்சுக்கும் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின்படி வாணிப நாடுகளை சமாதான முறையில் பங்கிட்டுக்கொள்ள வகை செய்யப்பட்டது. 1754இல் எந்தெந்தப் பகுதிகளில் யாருக்கு ஆதிக்கம் இருக்கிறதோ அவர் அந்தப் பகுதிகளை ஆண்டு கொள்ளலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. இந்தியா, பிரிட்டன் வணிக நிறுவனத்துக்குத் திறந்துவிடப்பட்டது. இத்தகைய நிலைகள் சிலவற்றைத் தெளிவுபடுத்தின.

1. பிரிட்டனுக்கும் பிரான்சுக்கும் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டை உள்நாட்டு அரசுகள் பயன்படுத்த இயலவில்லை. ஆனால் உள்நாட்டு அரசுகளிடம் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டை பிரிட்டனும் பிரான்சும் பயன்படுத்தி கொண்டன.
2. நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஐரோப்பிய வீரர்களுக்கு முன் வெளிப்பட்ட இந்திய இராணுவ வீரர்களின் பலவீனமும் கைக்கூலித்தன்மையும்.

எனவே அரசியல் ரீதியிலும் இராணுவரீதியிலும் பலவீனப்பட்ட பின்னர் அரசியல் அதிகாரம் வணிக நிறுவனத்தின்

கையில் சேன்று சேருதல் தவிர்க்க இயலாததாக மாறியது. இதற்கு இன்னொரு பலவீனமும் வழிகோலியது. இந்தியப் பகுதிகளின் வணிகர்கள் பொருளாதார நிலையில் பலவீன மடைந்தனர். அதாவது நிலவுடைமை அரசுகளுக்குக் கட்டுண்ட நிலையிலிருந்து வணிக நிறுவன ஆதிக்கத்துக்குக் கட்டுண்ட நிலைக்கு மாறினர். அதாவது வணிக நிறுவனம் இந்தியப் பகுதி மக்களைச் சுரண்டுவதற்குப் பாலம் அமைத்துக் கொடுக்கும் தரகு நிலைக்குச் சரிந்து போயினர்.

6. இந்தியப் பகுதிகளின் தரகு வாணிப நிலைமை

நிலவுடைமைக்குக் கட்டுண்ட வணிகர்களும் கைவினைஞர்களும் அயல்நாட்டு வணிக நிறுவனக் கட்டுக் கோப்புக்குள் வந்தனர். கைவினைஞர்கள், பிரிட்டனின் உலகச் சந்தைக்குத் தேவையான பொருள்களைச் செய்து தந்தனர். வணிகர்கள், கைவினைஞர்களுக்கும், வணிக நிறுவனத்துக்கும் அல்லது விவசாயிகளுக்கும் வணிக நிறுவனத்துக்கும் இடையில் பாலமாக நின்றனர். வெளிநாட்டு வணிக நிறுவனத்துக்குத் தேவையான உற்பத்திப் பொருள்களையும் மூலப் பொருள்களையும் பெற்றுக்கொண்டு வணிக நிறுவனம் கொடுக்கும் தரகுப் பணத்தையும் வணிகர்கள் பெற்றனர். பொதுவில் மக்களுக்கும் வணிக நிறுவனத்துக்கும் வணிகர்கள் பாலமாக நின்றனர். இவர்கள் வணிக நிறுவனத்துக்கு மட்டுமன்றி அதன் அதிகாரிகள் நடத்திய தனி வாணிபத்திலும் தரகர்களாக இருந்தனர். இவர்களைத் தரகு வணிக முதலாளிகள் (Compradore mercantile bourgeoisie) என்றழைப்பர். இந்தியப் பகுதிகளில் இருந்த இவர்களது தன்மை பற்றி வி.ஐ.பாவ்லோவ், சிசரோவ், லெவ்கோவ்ஸ்கி போன்ற ரசிய அறிஞர்களும், ஜே.டி.வீலர் என்ற ஆங்கிலப் பயணியும் ஆர்.பி. சராய்,

குல்தீப், ஜான்சி, பி.பி.மிஸ்ரா போன்ற இந்திய அறிஞர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தரகு வணிக முதலாளிகள் செய்த வேலை முறையில் கீழ்க்கண்டவாறு பல பிரிவுகளாகக் காணப்பட்டனர்.⁴³

1. **ஷெராப்புகள்:** வணிக நிறுவனத்துக்குத் தேவையான பணத்தை உள்நாட்டு வட்டி முதலாளிகளிடம் பெற்றுத் தரும் மாதச் சம்பளக் காரர்கள்.
2. **பைகார்:** வணிக நிறுவனத்திடம் முன் பணம் பெற்று அதை நெசவாளிக்குக் கொடுத்து உற்பத்தியான துணியை நிறுவனத்திடம் கொடுத்துத் தரகு பெறுபவர்கள்.
3. **டல்லா:** வணிக நிறுவனத்துக்குத் தேவையான வற்றை உள்நாட்டுச் சந்தையில் பெற்றுக் கொடுத்தும் அதன் பொருள்களை விற்றுக் கொடுத்தும் தரகு பெறுபவர்கள்.
4. **குமாஸ்தா:** பல வணிகக் குழுக்களுக்கு ஒரே நேரத்தில் பண்டகக் காப்பாளராகவும் அவற்றுக்குப் பொருள்களை வாங்கித்தரும் தரகனாகவும் இருப்பவர்கள்.
5. **புரோக்கர்:** வணிக நிறுவனத்திடம் பணம் பெற்றுக் கொண்டு அதற்கும் உள்நாட்டு மன்னனுக்கும் இடையில் உள்ள தரகன்.

பார்சிகள், சிரியன் கிறிஸ்துவர்கள், செட்டிகள், மார்வாரிகள், பனியாக்கள் போன்றோர் இத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்கள் வணிக நிறுவனத்துக்குச் சொந்தமான கிராமங்களுக்குச் சென்று மூலப் பொருள்களைப் பெற்றனர். வணிக நிறுவனத்திடம் முன்னரே பணம் பெற்று கைவினைஞர்க்குக் கொடுத்து நெய்யப்பட்ட துணிகளைப் பெற்றனர். இதற்கு இரண்டு சதவீதம் தரகாகப் பெற்றனர் என வீலர் குறிப்பிடுகின்றார்.⁴⁴ வணிக நிறுவனத்தின் மீது

மக்களுக்கு உள்ள அச்சத்தைப் பயன்படுத்தி அவர்கள் குறைந்த விலையில் பொருள்களை மக்களிடமிருந்து பெற்றும் அதிக விலையில் மக்களுக்கு விற்கும் வந்தனர். மூலப் பொருள்களை நான்கு மடங்கு குறைவான விலைக்குப் பெற்றும் வணிக நிறுவனப் பொருள்களை ஐந்து மடங்கு அதிக விலைக்கு விற்கும் கொள்ளையடித்தனர்.⁴⁵ இறுதி நிலையில் வெளிநாட்டு வணிக நிறுவனத்துக்குப் பயன்படும் வகையில் இங்குள்ள மக்களைக் கசக்குபவர்களாக விளங்கிய இவர்களைக் குறித்து ஆர்.கே.முகர்ஜி காட்டும் மேற்கோள் பொருத்தமானதே.⁴⁶

“வணிக நிறுவனத்தில் பணிபுரியும் ஏழை உற்பத்தியாளர்களையும் பணியாளர்களையும் நினைத்துப் பார்த்திராத அளவில் இவர்கள் கொடுமைப் படுத்தினர்; துன்பம் இழைத்தனர்..... ஏழை நெசவாளர் மீது வணிக நிறுவனத் தரகர்களும் குமாஸ்தாக்களும் எண்ணிக்கையற்ற அடக்குமுறைகளைப் பிரயோகித்தனர். அபராதம் விதித்தல், சிறையிடுதல், கட்டிப் போடுதல், வலுக்கட்டாய ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றல் போன்ற கொடுமைகள் இழைக்கப்பட்டன. இத்தகைய கொடுமைகளை நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு நெசவாளியும் உற்பத்தியாளரும் கடுமையாக உணர்ந்திருந்தனர்.”

வணிக நிறுவனத்திடமிருந்து மூலப்பொருள்களையும் முன்பணத்தையும் பெற்று நெசவாளர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களிடமிருந்து துணியைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் முக்காதன்களின் கொடுமை குறித்து வி.ஐ.பாவ்லோவ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁴⁷

வணிகர்கள் வெளிநாட்டு வணிக நிறுவனத்துக்குத் தரக்களாக இழிந்து போன நிலைமை எதைக் காட்டுகிறது? அது உள்நாட்டு வணிகர்களின் பொருளாதாரப் பலவீனத்தைக் காட்டுகிறது. இது பிரிட்டன் வணிக நிறுவன

வளர்ச்சிக்கு ஒரு காரணமாக அமைந்ததோடு மட்டுமன்றி, உள்நாட்டு வணிகர்கள் வணிக நிறுவனத்தைச் சார்ந்து இயங்க வேண்டிய நிலையும் தோன்றி விட்டது* இதன் விளைவாக, உள்நாட்டு அரசுகளுக்கும் பிரிட்டன் வணிக நிறுவனத்துக்கும் இடையிலான மோதலில் வணிகர்கள் வணிக நிறுவனத்துக்கு விசுவாசமாக இருந்தனர். சிராஜ் உத்தௌலாவிற்கும் வணிக நிறுவனத்துக்கும் இடையில் 1757 இல் நடந்த போரில் வணிகர்கள் நிறுவனத்துக்கு உதவினர். 1764 பாக்சர் போரிலும் இந்தத் துரோகம் தொடர்ந்தது. ஜகத்சேத், ஒம்சேத் போன்ற தரகுவணிகர்கள் இராபர்ட் கிளைவ்விற்கு உதவினர். பிரிட்டனின் அரசியல் அதிகாரப் பதவியேற்புக்கு இவர்களும் தமது சரித்திரக் கடமையை ஆற்றினர். இதன்பின் வணிக நிறுவனத்துக்கும் அதன் அதிகாரிகளுக்கும் பரிசுப் பொருள்கள் கிடைத்தன. இதற்குமுன் வணிக நிறுவனம், உள்நாட்டு அரசுகளுக்குப் பரிசுகள் கொடுத்ததை அறிவோம். இப்பொழுது நிலைமை மாறத் தொடங்கிவிட்டது.

மீர்ஜாபரை வங்காள நவாப்பாக நியமிப்பதற்காக 80இலட்சம் ஸ்டெர்லிங் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் 1 லட்சம் ஸ்டெர்லிங் மதிப்புள்ள பொருள்கள் இனாமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. மீர்ஜாபரை நீக்கிவிட்டு, மீர்காசிமை நவாப்பாக நியமித்தபின் 20 இலட்சம் ஸ்டெர்லிங் கொடுக்கப்பட்டது. அவனால், பர்த்துவான், சிட்டாகாங், மித்னாப்பூர் போன்ற பகுதிகள் பிரிட்டனுக்குத் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டன.

பாக்சர் போரிலிருந்து 7 ஆண்டுகள் வரையில் பிரிட்டன் வணிக நிறுவனத்தின் இலாபம் ரூ. 20 கோடி என்றும் அதில் சிலில் இராணுவ நிர்வாகச் செலவு ரூ. 7 கோடி என்றும் இங்கிலாந்துக்கு ஏற்றுமதி மதிப்பு ரூ. 4 கோடி என்றும் இந்திய வணிகர்களுக்குத் தரகு ரூ. 9 கோடி என்றும் ஒரு கணக்கு குறிப்பிடுகிறது. ⁴⁸ இந்தக் கொள்ளை குறித்தும் ஆர்.கே. முகர்ஜி தன் நூலில் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தக் கொள்ளை இந்தியப் பகுதிகளின் தெற்கில் பரவ ஹைதர் அலியும் சில பாளையக்காரர்களும் தடைகளாக இருந்தனர்.

ஹைதர் அலியும் அவர் மகன் திப்புவும் அரசியல் ரீதியில் மட்டுமன்றி வணிக ரீதியிலும் பிரிட்டனுக்கு எதிரிகளாக இருந்தனர். சென்னை கிழக்கிந்திய வணிக நிறுவனத்துடனும் அதனுடன் தொடர்பு கொண்ட ஹைதராபாத் நிஜாமுடனும் எவ்வித வணிகத் தொடர்பும் கொள்ளலாகாது எனத் தம் பகுதி மக்களுக்கு இவர்கள் கட்டளையிட்டனர். திப்பு, சீரங்கப்பட்டணம், சிதால்தர்க், பெங்களுர், பென்னூர், ஆகிய இடங்களில் தொழிலகங்கள் வைத்திருந்தார். இவற்றில் கத்திரி, சிறுகத்திகள், துப்பாக்கிகள் ஆகியவை தயாரிக்கப்பட்டன. மங்களூரில் அரசுக்கு சொந்தமான இரும்புத் தொழிற்சாலை இருந்தது. பட்டுநூல் நெசவு ஆதரிக்கப்பட்டது. சன்னரகத் துணி, வெல்வெட் துணி ஆகியவற்றுக்கு ஊக்கம் தரப்பட்டது. திப்பு, தன் சொந்த வாணிபக் கப்பல்களை அராபியாவிற்கு அனுப்பினார். மஸ்காட், ஜெத்தா, கராச்சி, முந்திரா, மாண்டரி ஆகிய இடங்களில் வாணிபத் தொழிலகங்கள் அமைக்கப்பட்டன. சீனாவுடன் வாணிபத் தொடர்பு கொள்ளப் பெருமுயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. மேலும் புக்கானனின் நேர்காணல் குறிப்பின்படி இந்தப் பகுதியில் இருந்த கைவினைஞர்கள் நிலவுடைமைக்குக் கட்டுண்டு இராமல் வணிகர்களுக்குக் கட்டுண்டு இருந்தனர் எனத் தெரியவருகிறது.⁴⁹ இது ஒரு விதிவிலக்கான நிலையாகும்.

இவர்களின் எதிர்ப்பு வெறும் இராணுவ அளவில் மட்டுமன்றி வணிக அளவிலும் இருந்தது. எனினும் 1799இல் இது முற்றிலும் முறியடிக்கப்பட்டது. இதன் பின் தெற்குப் பகுதிகளில் உள்ள பாளையக்காரர்கள் சிலரின் எதிர்ப்பை முறியடித்தனர். இவர்களுள் சிலர் வணிக ரீதியிலும் எதிர்ப்புடன் இருந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக பாஞ்சாலங்குறிச்சி

வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன், வரி கொடுக்க மறுத்தார்; வணிக நிறுவனத்தோடு தொடர்புடைய நெசவாளிகள் துணி நெய்து தரக்கூடாது எனக் குறிப்பிட்டார்; மறுத்தவர்களைக் கட்டி வைத்து சவுக்கால் அடித்தார். கள்ளிப்பால் ஊற்றிக் கண்களைக் குருடாக்கினார்.⁵⁰ பலமுறை வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன் வணிக நிறுவனத்தோடு சமரசம் கொண்டிருப்பினும், இந்த எதிர்ப்புக் குணாம்சமும் அவரிடம் இருந்தது. எனவே இவர்களின் இராணுவபலம் 1799 இல் முறியடிக்கப்பட்டது. ஏறத்தாழ பெரும்பாலான இந்தியப் பகுதிகளின் அரசியல் அதிகாரம் பிரிட்டன் வணிக நிறுவனத்தின் கையில் வந்து விட்டது. இவ்வளவு குறைந்த காலத்தில் இவ்வளவு பெரிய நிலப்பரப்பை அதுவரை எந்த ஆக்கிரமிப்பாளரும் ஆக்கிரமிக்கவில்லை.

இத்தகைய மாபெரும் ஆக்கிரமிப்புக்குப் பின் பிரிட்டனுக்கு கொள்ளைப்பொருள் அதிகம் சென்றது. அதே நேரத்தில் வெறும் கொள்ளையன் என்ற நிலையிலிருந்து மேம்பட்டு அரசு நிர்வாகியானதால் வேறுவிதமான பணியையும் செய்யவேண்டி இருந்தது. அதாவது தனக்குத் தேவையான அளவுக்கு உற்பத்திமுறையில் மாற்றம் கொண்டு வந்தது; அதாவது 'நீண்ட காலமாகத் தேக்கமடைந் திருந்த, எவ்வித சலனமற்றதாக' வர்ணிக்கப்படும் உற்பத்தி முறையில் தன் முதலாளிய நாட்டின் நலன்களுக்கு ஏற்ற வகையில் பிரிட்டன் சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவந்தது.

7. உற்பத்திமுறையில் மாற்றங்கள்

பிரிட்டன் கிழக்கிந்திய வணிக நிறுவனம் கி.பி. 1757 இல் முதன் முதலில் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய பின் பின்வரும் இரண்டு பணிகளில் தீவிரம் காட்டியது.

1. அரசியல் அதிகாரத் தளத்தை விரிவுபடுத்தல்.
2. ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளில் நிலவிய உற்பத்தி முறையில் மாற்றம் கொண்டு வருதல்.

இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட உற்பத்திமுறை மாற்றங்களைக் காண்போம். பிரிட்டனின் வருகைக்கு முன்னர் உற்பத்தி முறை கீழ்க்காணுமாறு இருந்தது.⁵¹

“உற்பத்தி சாதனங்கள் பெருகவில்லை. மனிதர்களின் உற்பத்தித் திறனில் முன்னேற்றம் இல்லை. ஒரேவிதமான பொருள்களே உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. உழவு முறையிலும் உழவுக் கருவிகளிலும் மாற்றம் இல்லை. உற்பத்திக்கான புதிய கண்டுபிடிப்புகளில் அக்கறை இல்லை.....ஆளும் வர்க்கத்துக்கு உற்பத்தி மீதான அக்கறையை விட உற்பத்திச் சுரண்டலின் மீதே அக்கறை அதிகம் இருந்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் சமூக உற்பத்தி முழுவதும் தேக்கமுற்று ஒரேவிதமான போக்கிலே சுழன்று கொண்டிருந்தது. அதாவது, உற்பத்தி சக்தி (forces of production) தேக்கமுற்றுக் காணப்பட்டது எனலாம்.”

ஆனால், பிரிட்டன் வணிக நிறுவனத்துக்குத் தன் குடியேற்ற ஆதிக்க இலாபக் கண்ணோட்டத்தில் இந்த உற்பத்திமுறையில் சில மாற்றங்களைக் கோருதல் அவசியமாக இருந்தது. அவை:-

1. தனக்குத் தேவையான பொருள்களை விளைவிக்கும் விவசாயப் பண்ணையாக இந்தியப் பகுதிகளை மாற்ற வேண்டிய அவசியம்.
2. தான் கொண்டு வரும் விளைபொருள்களை வாங்கும் சக்திகொண்ட புதிய வர்க்கங்களைப் படைக்க வேண்டிய அவசியம்.
3. தன் நாட்டின் மேம்பாட்டுக்குத் தேவைப்படும் மூலதனத்துக்கு இன்னும் கூடுதலாக உபரி உழைப்பை அபகரிக்க வேண்டிய அவசியம்.

இவை எல்லாம் குடியேற்ற ஆதிக்க இலாபத்துக்கான தேவைகளாகும். முதலில் உற்பத்தி சக்திகளிடையே ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைக் காண்போம். சென்னை மாகாணத்தை சிறப்பாகக் காண்போம்.

சென்னை மாகாணத்தில் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பத்தாண்டுகள் போர்க்களமாகவே இருந்தன. விவசாயம் சீரழிந்தது. பஞ்சங்கள் பெருத்தன. மக்கள் தம் கிராமங்களை விட்டு வெளியேறுதல் சாதாரண நிகழ்வுகளாக இருந்தன. அக்காலத்திய நம் நாட்டுப் பாடல்கள் இவற்றைத் தெரிவிக்கின்றன. 1802 இல் பிரிட்டன் வணிக நிறுவனம் அரசியல் அதிகாரத்தை மேற்கொண்டதும் ஒரு பிரகடனம் விடுத்தது. அதற்கு முன் கிராமங்களை விட்டு வெளியேறிய விவசாயிகள் உடனடியாகத் தத்தம் கிராமங்களுக்குத் திரும்புமாறும் அவர்கள் நிலத்தை சாகுபடி செய்யுமாறும் அதற்குத் தேவைப்படும் விதைகளையும் பணத்தையும் அரசு கொடுத்துதவும் என்றும் பிரகடனம் விடுக்கப்பட்டது.⁵² இதுமட்டுமன்றி, மிகக் குறைந்த வட்டியில் விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுத்து, அறுவடைக் காலங்களில் திரும்பிப் பெற்றது. சாகுபடி நிலம் பெருகியது. புதிய பணப்பயிர்கள் அறிமுகமாயின. இண்டிகோ, கரும்பு, பருத்தி போன்றவை பயிரிட ஊக்கமளிக்கப்பட்டது. இவற்றின் ஏற்றுமதியும் பெருகியது. ஏற்றுமதிக்குரிய தீர்வைக் கட்டணம் ரத்து செய்யப்பட்டது.⁵³

குறிப்பாக பருத்தி சாகுபடியில் அதிகக் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. நெல்லை, கோவை, சேலம், தென்னார்க்காடு, இராமநாதபுரம் ஆகிய மாவட்டங்களில் இதற்கு ஊக்கம் தரப்பட்டது. அமெரிக்கப் பருத்தி விதைகளைச் சாகுபடி செய்தால் நிலவரி ரத்து செய்யப்பட்டது. அமெரிக்கத் தொழில்நுட்ப வல்லுநர்கள் பருத்தி சாகுபடியில் புதிய தொழில்நுட்பத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தனர்.⁵⁴ புதிய கருவிகளை பயன்படுத்துவதற்குக் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது.

பஞ்சைச் சுத்தப்படுத்துவதற்குரிய பல இயந்திரங்களை இயக்கக் கூடிய முறையைக் கற்றுக் கொடுக்க அரசு, மாதிரிப் பண்ணைகள் வைத்தது.⁵⁵

சென்னை மாகாணம் செயற்கைப் பாசனத்தை நம்பி இருந்தது. வணிக நிறுவனக் காலத்தின் தொடக்கத்தில் கலெக்டரே இதற்குப் பொறுப்பாளி ஆவார். ஆனால் 1818 இல் குளம், ஏரி ஆகியவற்றைக் கண்காணிக்க அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டார். சிறு அளவிலான நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் பற்றி 1832, 1851 ஆகிய ஆண்டுகளில் குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டு விசாரணைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவற்றின் முடிவுகளை வைத்துச் செயல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன⁵⁶ பெருமளவிலான நீர்ப்பாசனத் திட்டம் குறித்தும் சில நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1848-49 இல் சென்னை மாகாணத்தில் பாசன வசதிக்குட்பட்ட நிலம் 21,46,579 ஏக்கர்கள் ஆகும். எனினும் இவற்றை விரிவாக ஆராய்ந்த அறிஞர் இராமச்சந்திரன், 'நீர்ப்பாசனத்தைப் பெருக்க வணிக நிறுவனம் சாதகமான கொள்கையை மேற்கொள்ளவில்லை' என்றும் 'அவ்வப்பொழுது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் சீராகவும் தொடர்ந்தும் இல்லை' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵⁷

உற்பத்தி சக்திகளிடையே இத்தகு மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தியதற்கு ஏற்றாற் போன்று சில புது வகை உற்பத்தி உறவுகளும் ஏற்பட்டன. அவை மூன்று:

1. ஜமீன்தாரி முறை.
2. ரயத்துவாரி முறை.
3. கிராம ஏலமுறை.

1. ஜமீன்தாரி முறை :

முகலாயர்கள் காலத்தில் இம்முறை இருந்தது. ஜமீன்தார்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நிலம் பெற்றுக்

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

கொண்டு ஆண்டுதோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை சுபேதாரர்களுக்குக் கொடுப்பர். 1697 இல் கல்கத்தா நவாப்பிடம் இருந்த கல்கத்தா, கோவின்பூர், சூடானூதி ஆகிய ஜமீன்கள் பொது ஏலத்தில் விடப்பட்டன. அவற்றைத் தரகு வணிகர்கள், வட்டி முதலாளிகள் பெரிதும் பெற்றனர். இவர்கள் எந்த அளவுக்கு, விவசாயிகளைச் சுரண்ட முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் சுரண்டினர். குத்தகை தாரர்கள், விவசாயிகள் ஆகியோர் வெளியேறினர்; கலகங் கள் செய்தனர்; தலைமறைவாயினர். எனவே கம்பெனிக்குக் கொடுக்க வேண்டிய ஏலத்தொகையும் குறைந்து போயிற்று. எனவே நிரந்தரமான ஒரு நிலவரித்திட்டம் கொணர வேண்டியிருந்தது. 1793 இல் கொணரப்பட்ட சட்டம் நிலவுடைமையாளர்க்கு நிலத்தில் பரிபூரண உரிமை இருக்கின்றதென்பதை அறிவிப்பதோடு ஒவ்வோர் ஆண்டும் குறிப்பிட்ட தொகையை அரசுக்குத் தர வேண்டிய தேவையையும் குறிப்பிடுகிறது.

இம்முறை சென்னையில் 1802 இல் கொண்டு வரப் பட்டது. பெரும்பாலும் புன்செய் நிலங்களில் கொணரப் பட்டது. வங்காளத்தில் வணிக நிறுவனத் தரகர்களும் வட்டி முதலாளிகளும் இவற்றை எடுத்தனர்; தமிழகத்தில் பாளையக்காரர்களும் பழைய மன்னர்களும் எடுத்தனர். இந்த முறையில் ஜமீந்தாரர் என்ன பங்கு பெறுகின்றாரோ அதில் 10/11 பங்கு அரசுக்குக் கட்ட வேண்டும். எனவே இம்முறை உச்சபட்ச அபகரிப்பு மையங்கொண்டது. இதனால் சில விளைவுகள் ஏற்பட்டன. அவை:-

1. நிலம் விற்பனைப் பண்டமானது.
2. நிலத்தில் தனியார் உடைமை சட்டப்படியானது.
3. பணப்பயிர்கள் சாகுபடி வளர்ந்தது.
4. பண்டைய ஆளும் வர்க்கத்திடமிருந்த பணம் நிலத்தில் முதலீடு செய்யப்பட்டது. இது

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இன்னொரு விதத்தில் முதலாளியத்துக்கான முதலீட்டைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

5. பிரிட்டன் தொழிற்சாலையுடன் இணைக்கப் பட்ட மூலப்பொருள் பண்ணையாக நாட்டை மாற்றியது.
6. மறைமுக நிலவுடைமைத்துவம் (Absentee Landlordism) அறிமுகமாயிற்று.

நில விற்பனையும் தனியார் நிலவுடைமையும் இதற்கு முன்னரே இருந்தன எனக் கண்டோம். எனவே ஜமீன்தாரி முறையின் புதிய விளைவுகளாக அவற்றைக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. எனினும் நில விற்பனை இக்காலத்தில் அதிகமாயிற்று. பணம் உள்ளவன் எவனும் நிலம் விலைக்கு வாங்க முடியும். முன்பு அந்தக் கிராமத்துக்குள் அல்லது அந்தக் கணத்துக்குள் மட்டுமே விற்க முடியும். இப்பொழுது அப்படி இல்லை.

2. ரயத்துவாரி முறை:

இது, சென்னை பஞ்சாப், மற்றும் கிழக்கு பஞ்சாப் ஆகிய மாகாணங்களில் கொணரப்பட்டது. நீர்ப்பாசனம் மிக்க பகுதிகளில் இது பெரிதும் கொணரப்பட்டது. ஒரு கிராமத்தின் சாகுபடி நிலம் மட்டும் தனியே அளக்கப்பட்டு அது பல கூறுகளாக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் உரிய தொகை நிர்ணயிக்கப்பட்டு உழவர்களுக்கு நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. வணிக நிறுவன இயக்குநர்கள் 'இந்த புதிய முறையின் அடிப்படையாக உழைப்புச் சுதந்திரத்தை முன் வைத்தனர்;' 'உழவன் அரசுக்கு மட்டுமன்றி அவனுக்காகவும் உழைக்கவேண்டும்' என்றும் 'அவனிடம் மிஞ்சும் அனைத்தையும் அரசே பறித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கொள்கையை அரசு கைவிடுகிறது' என்றும் வணிக நிறுவன இயக்குநர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.⁵⁸ இதனால் சில விளைவுகள் ஏற்பட்டன. அவற்றைக் காண்போம்.

1. உழவன் நிலவுடைமையாளராக ஏற்கப்பட்டான். அவன் தன் நிலத்தை குத்தகைக்கு விட்டலாம்; அடகு வைக்கலாம்; நன்கொடையாகக் கொடுக்கலாம்; விற்பனை செய்யலாம்.
2. அவனுக்கு விதிக்கும் தீர்வையைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் வரை நிலத்தை விட்டு அவனை வெளியேற்ற இயலாது.
3. அரசுக்கும் நிலவுடைமையாளனுக்கும் இடையில் நேரடி உறவு உள்ளது.
4. வட்டி மூலதனச் சுரண்டல் பெருகியது.

3. கிராம ஏலமுறை

வணிக நிறுவனத்தின் முதன்மை நோக்கம், கூடுதல் அபகரிப்பு ஆகும். இதற்கேற்றார் போன்று உறவு முறைகளையும் அது மாற்றிக் கொண்டே வந்தது. ஜமீன்தாரி முறையை ரயத்துவாரி முறையாக மாற்றியது. அதைப் போன்று ரயத்துவாரி முறையை கிராம ஏல முறையாக மாற்றியது. 1799-1809 இல் கோவையில் இருந்த ரயத்துவாரி முறை மாற்றப்பட்டு கிராம ஏலமுறை கொண்டுவரப்பட்டது. இதில் ஒரு கிராமத்தின் சாகுபடி நிலமும் புறம்போக்கு நிலமும் சேர்த்த மொத்த நிலமும் கணக்கிடப்பட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைக்கு ஏலம் விடப்படும். இதை விவசாயிகள் அனைவருடனோ அல்லது விவசாயினுடைய தலைவர்களுடனோ அரசு நேரடியாக ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது.

ரயத்துவாரி முறையின் வெற்றிக்கு கிராம சாகுபடி நிலம் குறித்த கறாரான மதிப்பீடு, செயல்திறன் மிக்க கண்காணிப்பு, உள்ளூர் மக்களைப் பற்றிய சரியான புரிதல் ஆகியவை தேவையாகின்றன. இது முதலில் வணிக நிறுவனத்துக்கு இல்லை. எனவே தென்னார்க்காடு,

வடார்க்காடு, திருச்சி, கோவை, நெல்லை ஆகிய மாவட்டங்களில் 1808 வரை இருந்த ரயத்துவாரி முறை நீக்கப்பட்டு கிராம ஏலமுறை கொண்டுவரப்பட்டது. ஆயின் இந்த முறை குறித்த தெளிவான மதிப்பீடும் வணிக நிறுவனத்துக்கு இல்லை. அதிகபட்ச ஏலத்தொகையால் உழவர்கள் இன்னல் உற்றனர். கிராமங்கள் அரசுக்குத் திருப்பித் தரப்பட்டன; அல்லது அரசு பறிமுதல் செய்தது. எனவே இது குறித்து 1812 இல் விசாரித்த ஒரு குழு ரயத்துவாரி முறையை விரும்பியது. 1818 க்குள் படிப்படியாக ரயத்துவாரி முறை எல்லா இடங்களிலும் கொண்டுவரப்பட்டது.

இந்த மூன்று முறைகளாலும் ஏற்பட்ட விளைவுகளைத் தொகுத்துக் காண்போம்:

1. அபகரிக்கப்பட்ட உபரி உற்பத்தி இரண்டு விதங்களில் பயன்பட்டது. ஒன்று, பிரிட்டனில் ஏற்பட்ட தொழில் வளர்ச்சிக்குரிய மூலதனமாகப் பயன்பட்டது. இரண்டு, இந்தியப் பகுதிகளை மேலும் சுரண்டுவதற்குரிய நிதி ஆதாரமாகப் பயன்பட்டது. அதாவது உபரி உற்பத்தி, பிரிட்டன் முதலாளிய உற்பத்திக்கும் அதன் மறு உற்பத்திக்கும் பயன்பட்டது. இந்தியப் பகுதிகளின் தேசிய நுகர்வுக்காகப் பயன்படவில்லை.
2. பிரிட்டனின் உற்பத்திப் பொருள்களுக்கான குப்பைத் தொட்டியாக இந்தியப் பகுதிகள் சீரமைக்கப்பட்டன.
3. பிரிட்டன் ஆலைகளுக்கான விவசாயப் பண்ணையாக இந்தியப் பகுதிகள் மாற்றியமைக்கப்பட்டன.
4. இந்தியப் பகுதிகளின் மன்னர்கள், பாளையக்காரர்கள், வட்டிக்கடைக்காரர்கள், தரகு வணிகர்கள் ஆகியோரது இருப்பு மூலதனம் நில உற்பத்தியில் திருப்பி விடப்பட்டது.

5. கிராமங்களின் தேவைகளுக்கு மட்டுமன்றி வெளிப்புறச் சந்தையின் தேவைகளுக்கும் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. சுயதேவைக்கும் சந்தைக்குமான பொருளாதார அமைப்பு உருவெடுக்கத் தொடங்கியது.
6. இதனால் சந்தையின் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குப் பொருந்தும் வகையில் பொருளாதார அமைப்பு நெறிப்படுத்தப்பட்டது.
7. நேரடி உற்பத்தியாளர்கள் நிலத்தின் மீது தமக்கு இருந்த மரபு வழிப்பட்ட பாதுகாப்பை இழந்து, புதிய உரிமை எதையும் பெறாது நின்றனர்.
8. கிராமப்புறக் கைவினை நுட்பம் உலகச் சந்தையோடு இணைக்கப்பட்டது.
9. ஒரு புதுவகை நிலவுடைமை முறை அதாவது அரை நிலவுடைமை முறை தோன்றியது.

8. நவீனக் கல்வியின் அறிமுகம்

பிரிட்டன் வணிக நிறுவனம் கொணர்ந்த உற்பத்தி முறை மாற்றத்துக்கு ஏற்ப அதன் அரசு நிர்வாக முறை இருந்தது. பண்டைய கொடுங்கோல் அரசு முறையும் கிராம சமூக அமைப்பு முறையும் இப்போது தேவையில்லை. அவற்றுக்குப் பதிலாக நிலவரியை ஒழுங்காக வசூலிக்கும் நிர்வாக அமைப்பு முறை மட்டுமே இப்போது போதும். இந்த நிர்வாக அமைப்பு முறை சில தேவைகளை வலியுறுத்தியது.

1813 இல் கிழக்கிந்திய வணிக நிறுவன ஏகபோக உரிமை நீக்கப்பட்டது. 1833 இல் அது இந்தியப் பகுதிகளுடன் வணிகத் தொடர்பு கொள்ளலாகாது எனத் தடை விதிக்கப்பட்டது. அதற்குப்பின் இங்கு கொணர்ந்த சீர்திருத்தத்தில்

முக்கியமானது நவீனக்கல்வி முறையின் அறிமுகமாகும். இதன் அறிமுகத்துக்குப் பல முன்தேவைகள் இருந்தன. அவை:

1. நிர்வாகத் தேவை :

ஆண்டுதோறும் பெருகிவரும் நிர்வாகம், நீதி, வருவாய் ஆகிய துறைகளைக் கண்காணிக்கவும், செயல்படுத்தவும் படித்த இளைஞர் தேவைப்பட்டனர். இவர்கள் அனைவரையும் பிரிட்டனிலிருந்து இறக்குமதி செய்தல் இயலாது. எனவே உள்நாட்டிலேயே தயாரிக்க வேண்டிய நிர்வாகத் தேவை இருந்தது.

2. அரசியல் தேவை :

கீழ்நிலைப் பணிகளை இந்திய இளைஞர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்கள் அதிருப்தியுறாத வகையில் பார்த்துக் கொள்ளவும், இந்திய மக்களுக்கும் ஆளும் வர்க்கத்துக்கும் இடையில் பாலமாக இருக்கவும் சமூகப் பிரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்தும் தேவை ஆளும் வர்க்கத்துக்கு இருந்தது. நவீனக்கல்விமுறையின் தந்தையான மெக்காலேயின் சொற்களில் 'உடலளவில் இந்தியர்களாகவும் சிந்தனை அளவில் ஆங்கிலேயர்களாகவும்' பாவித்துக் கொள்ளும் ஒரு வர்க்கத்தை ஏற்படுத்தும் அரசியல் தேவை இருந்தது.

3. பண்பாட்டுத் தேவை :

இது ஆளும் வர்க்கத்தின் பண்பாட்டு மேலாதிக்க சிந்தனையிலிருந்து தோன்றிய தேவை ஆகும். பிரிட்டனின் பண்பாடு உலகம் முழுமைக்கும் பரவினால் உலகில் அறிவொளியும் புத்துணர்வும் ஏற்பட்டு போர்களே ஏற்படா தென்றும் எனவே, உலக மக்களை பிரிட்டன்மயமாக்க வேண்டும் என்றும் ஆளும் வர்க்கம் கருதியது. செசில்ரோடீஸ் என்ற அரசு நிபுணரின் தலைமையில் இயங்கிய இக்குழுவில் மெக்காலே முதன்மைப் பங்கு வகித்தார். எனவே பிரிட்டன் பண்பாட்டை இந்தியப் பகுதிகளுக்குள்

பரப்ப வேண்டும் என்ற ஒரு பண்பாட்டுத் தேவையும் இவர்களுக்கு இருந்தது. இத்தகைய அரசியல், நிர்வாகம், பண்பாடு ஆகிய குடியேற்ற ஆதிக்க நாட்டின் தேவைகளை ஒட்டி இது கொணரப்பட்டது. இவை மட்டுமின்றி இதனடிப்படையில் வேறொரு கொள்கை காணக்கிடக்கின்றது.

பிரிட்டனில் தொழில் முதலாளியத்துடன் சுதந்திர வாணிபக் கொள்கை (Free Trade Policy) அறிமுகமாயிற்று. இது ஏகபோகத்தை மறுத்தது. அனைத்தும், அனைவருக்கும் உடைமையாக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து பரப்பப் பட்டது. இக்காலக்கட்டத்தில்தான் கிழக்கிந்திய வணிக நிறுவனத்தின் ஏகபோக வணிக உரிமை மறுக்கப்பட்டது. இந்தப் பொருளாதாரக் கொள்கையின் அடியொற்றியே தாராளவாதம் (Liberalism) என்ற அரசியல் கருத்து உருவாகியது. இத்தகைய கொள்கைகளின் அழுத்தத்தால் 'கல்வியை அனைவருக்கும் பொதுவாக்க வேண்டும்' என்ற கோரிக்கை எழுந்தது. அதற்கு முன் கல்வி, சமயவழிப்பட்டதாகவும் குறிப்பிட்ட சாதியினர்க்கானதாகவும் இருந்தது. அதன்பின் கல்வி சமயம் கடந்ததாகவும் (Secular) அனைவருக்கும் பொதுவானதாகவும் (Universal) ஆனது. எனவே பிரிட்டன் ஆளும் வர்க்கத்தின் அரசியல், நிர்வாகம், பண்பாடு ஆகிய தேவைகளையொட்டியும் தாராளவாதக் கோட்பாட்டின் செல்வாக்கை ஒட்டியும் எழுந்த கோரிக்கையின் விளைவாக புதிய கல்வி முறை உருவாயிற்று.

இக்கல்வியை எந்த மொழியில் கொடுப்பது என்ற சிக்கல் குறித்தும் இரண்டு கருத்துகள் எழுந்தன. ஒரு பிரிவினர் இந்திய மொழிகளில் மட்டுமே கல்வி கொடுக்கப்படல் வேண்டும் என்றனர். மெக்காலேயை முதன்மைப்படுத்திய இன்னொரு பிரிவினர் ஆங்கிலப் பயிற்று மொழியை விரும்பினர். இங்குள்ள கிறிஸ்துவ சமய நிறுவனத்தினரும் வணிக நிறுவன நிர்வாக அதிகாரிகளும் மெக்காலேயை ஆதரித்தனர். கிழக்கிந்திய வணிக நிறுவன அதிகாரியும்,

அதனுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டவரும், ஜமீன்தாரரும், பிரிட்டன் நிதிமூலதனம் இந்தியப் பகுதிகளுக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட வேண்டும் எனக் குரல் எழுப்பியவரும், பிரம்மசமாஜ அமைப்பாளருமான ராசாராம் மோகன்ராய், தரகு வணிக முதலாளியும், பெரும் ஜமீன்தாரருமான துவாரகநாத் தாதர் (ரவீந்திரநாத் தாகூரின் பாட்டனார்) போன்றோர் மெக்காலேயைப் பலமாக ஆதரித்தனர். இவர்களின் ஆசியுடன் புதிய கல்வி அறிமுகமாயிற்று.

உற்பத்திமுறையிலும் ஆட்சிமுறையிலும் கல்வி முறையிலும் கொணர்ந்த சீர்திருத்தங்கள் மூலமாக ஏற்பட்ட புதிய சமூக வர்க்கங்களையும் அவர்களுக்கும், ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இடையிலான உறவின் தன்மையையும் தெரிந்து கொள்வோம். இது தொடக்ககாலத் தேசியத்தின் தன்மையைக் காண ஏதுவாக இருக்கும்.

9. புதிய வர்க்கங்களின் தோற்றமும் தன்மையும்

இதற்கு முன் வணிக நிறுவன ஆட்சிக்காலத்தில் தரகு வணிக முதலாளிகள் வர்க்கம் உருவெடுத்ததைக் கண்டோம். இப்போது நிலவுடைமைமுறை மாற்றத்தால் ஏற்பட்ட வர்க்கங்களைக் காண்போம்.

அ. ஜமீன்தாரர்கள்.

இவர்கள் ஜமீன்தாரி முறையின் விளைபொருள்களாவர். பணம் உள்ளவர்களே ஜமீன்தாரர்களாக ஆயினர். தமிழகப் பகுதிகளின் ஜமீன் நிலையை ஆராய்ந்த கிறிஸ்டோபர் ஜான் பேக்கர் (Christopher John Baker) ஜமீன்தாரர்களாக ஆனவர்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு முடிவுக்கு வருகிறார்.⁵⁹

1. பிரிட்டன் வணிக நிறுவனத்துடன் மோதித் தோற்றவர்கள், அல்லது சமரசமானவர்கள்.
2. தென்பகுதிப் பாளையக்காரர்கள்.
3. உள்ளூர் நிலவுடைமைக் குடும்பத்தினர்.
4. ஆர்க்காடு நவாப், பீஜப்பூர் சுல்தான், ஹைதர் அலி ஆகியோரது படைகளில் சேவை செய்த தளபதிகளின் பரம்பரையினர்.

வங்காளத்தில் தரகு வணிக முதலாளிகளும் வட்டி மூலதனக்காரர்களும் முகலாய அரசு அதிகாரிகள் பரம்பரையினரும் ஜமீன்நிலங்களைப் பெற்றனர்.⁶⁰ இத்தகைய வரலாற்றுக் காரணங்களினால்தான் தமிழகப் பகுதிகளில் பிராமண ஜமீன்தார் என்று எவரும் கிடையாது. வங்காளப் பகுதியில் முகலாயர்கள் பெருமளவில் ஜமீன்கள் பெற்றனர். இந்த வர்க்கத்தை உருவாக்கக்கூடிய வரலாற்றுப் பணியைச் செய்த காரன்வாலிஸ் இதன் அரசியல் நோக்கத்தைத் தெளிவாக்குகின்றார்.⁶¹

“வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பு ஏற்படுகிறது என வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது இந்தத் தேசத்தை நாம் வைத்துக் கொள்வதற்குரிய வழிகளைக் கருத்திற் கொண்டு தமது சுய இலாபம் கருதிய நிலவுடைமையாளர்கள் நம்முடன் இணைந்திருக்க வேண்டும். ஒரு இலாபகரமான பண்ணையை எவ்வித ஆபத்தும் இன்றிப் பாதுகாப்பாக அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலவுடைமையாளன், மாற்றத்திற்கு விருப்பப்படுகின்ற எந்தவொரு நோக்கமும் கொண்டிருத்தல் இயலாது.”

ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகள் கழித்து இந்த நோக்கத்தை மறுமதிப்பீடு செய்த வில்லியம் பெண்டிங் 8-11-1829 இல் பின்வருமாறு கருத்துரைக்கின்றார்:

“இந்த ஜமீன்தாரி முறை, பிரிட்டன் ஆதிக்கம் என்றென்றும் நீடிக்க வேண்டும் என எண்ணக் கூடிய மிக ஆழ்ந்த அக்கறையுள்ள பணவசதி கொண்ட நிலவுடைமையாளர் கூட்டத்தைப் படைத்துள்ளது. இது, மக்கள் மீது பிரிட்டன் முழு ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கான நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது”.

ஆளும் நிர்வாகிகளின் சொற்களில் கேட்பதை விட ஒரு ஜமீன்தாரரின் வாயிலாகவே கேட்போம், நவீன சீர்திருத்தத்தின் தந்தை ராசாராம் மோகன்ராய் நிரந்தர நிலவரித்திட்டம் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் விரிவாக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டு பிரிட்டன் ஆட்சி அதிகாரம் இருக்கும் வரையிலும் நில உரிமை பறிக்கப்படாதென்ற உத்திரவாதம் இருக்குமானால் தங்கள் நலன்கள் கட்டுண்ட இந்த நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக தமது உயிரையும் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருப்பர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்; தொலை தூரத்தில் உள்ள ஒரு குடியேற்ற நாட்டின் உள்நாட்டு அமைதியையும் வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புகளிலிருந்து பாதுகாக்கவும் ஏராளமான செலவில் நிலையான இராணுவத்தை எப்பொழுதும் தயாராக வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை எனவும் குறிப்பிட்டார்.⁶² இத்தகைய உறவு பிரதானமாக இருந்தது. ஆயின் சில காலங்களில் குறிப்பிட்ட அளவு தொகை கொடுக்க இயலாதபொழுது ஜமீன்தாரர்களின் பண்ணைகள் வேறு நபருக்கு விற்கப்பட்டன, இந்த நேரத்தின்போது மட்டும் ஜமீன்தாரர்கள் வணிக நிறுவனத்துக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சிகள் செய்தனர். இந்தக் கிளர்ச்சிகள் வங்காளத்தில் நிறைய நடந்துள்ளன.

ஆ. குத்தகைதாரர்கள்.

இவர்கள் ஜமீன்தாரி முறையின் துணை விளை பொருளாவர். இவர்கள் ஜமீன்தாரருக்குக் கீழ் நிலையில் உள்ளவர்கள். எனினும் ஜமீன்தாரருக்குக் கீழே பல

இடைநிலைக் குத்தகைதாரர்கள் இருந்ததும் உண்டு. ஜமீன்தாரி அமைப்பே அரசுக்கும் உழைப்பாளிக்கும் இடையில் நிலத்தரசனான ஜமீன்தாரரைக் கொண்டதாகும். அதில் இன்னும் பல படிநிலைகள் அனுமதிக்கப்பட்டன. இத்தகைய இடைநிலைக் குத்தகை உறவு 1819 இன் சட்டத்தின் மூலம் ஏற்கப்பட்டது. ஜமீன்தாரருக்கும் அரசுக்கும் தான் ஒப்பந்தம் உண்டு. ஜமீன்தாரர், தாம் பெறுவதில் 10/11 பங்கு அரசுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என அரசு ஒப்பந்தமிட்டது.

ஆயின் குத்தகைதாரருக்கும் ஜமீன்தாரருக்கும் இடையில் அப்படி கறாராக எதுவும் இல்லை. ஜமீன்தாரருக்குக் குறிப்பிட்ட தொகை தரப்படாவிடில் வன்முறை கொண்டு மிரட்டி வாங்கினர்; அல்லது வெளியேற்றினர். விளைச்சல் சரியில்லாத காலங்களில் நிலவரியை ஒழுங்காகச் செலுத்தாத ஜமீன்தாரர்களை அரசு வெளியேற்றும் பொழுது குத்தகை தாரர்கள் ஜமீன்தாரர் தலைமையில் கல்கம் புரிந்துள்ளனர். இவர்கள் நேரடியாக ஜமீன்தாரர்களாலும் இறுதியில் பிரிட்டன் வணிக நிறுவனத்தாலும் கசக்கிப் பிழியப்பட்டனர். அதே நேரத்தில் இவர்களும் தமக்குக் கீழே இருந்த நேரடி உழைப்பாளர்களைச் சுரண்டினர். இதை எதிர்த்து விவசாயிகளும் குத்தகையாளரை எதிர்த்து கலகங்கள் செய்ததாகக் குறிப்புகள் இருக்கின்றன.

இ. நிலவுடைமையாளர்.

இவர்களை முற்றிலும் புதிய வர்க்கம் எனக் குறிப்பிடல் இயலாது. ஒரு கிராமத்தை ஆயும் பொழுது அரசாங்கத்துக்குக் குறிப்பிட்ட அளவு பங்கு அல்லது தொகை கொடுத்து ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நிலத்தைத் தனியாக அனுபவித்தல் வணிக நிறுவன வருகைக்கு முன்னரும் உண்டு. இவர்கள் சில வேளைகளில் ஒரு கிராமம் முழுவதற்கும் கூட உரிமையாளராக இருந்துள்ளனர். 1805 இல் தஞ்சையின் நிலஉரிமையைக் காணும் பெர்முது அதில் உள்ள 4783 கிராமங்களில் 1807 கிராமங்கள் ஏகபோகமர்க அல்லது தனிநபர் சர்வ சுதந்திர பாத்தியதையாக இருந்தன. ⁶³

ரயத்துவாரியில் அரசுக்கும் நிலவுடைமையாளருக்கும் இடையில் நேரடி உறவு உண்டு. நிலவரி அவ்வப்பொழுது மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இவர்களது நில உரிமையின் அளவு கொண்டு இவர்களை மேல்நிலை, நடுநிலை, கீழ்நிலை என மூவகைகளாகப் பிரிப்பர்.⁶⁴ பெருமளவிலான ஏக்கர்கள் கொண்ட நிலவுடைமையாளர்கள் எவ்விதப் பொருளாதார சுழற்சியாலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட போவதில்லை. ஆனால் சரிவர நிலவரி செலுத்த முடியாத ரயத்துகள் தம் நிலத்தை அடமானம் வைத்தும் அல்லது விற்றும் வரி செலுத்தினர். எனவே கீழ்நிலை விவசாயி, வறியவனாக அல்லது விவசாய கூலியாக இழிந்து போயினான். நடுத்தர விவசாயி, கீழ்நிலை விவசாயியாக இறங்கிப் போயினான். இவன் அதன்பின் வறியவனாக மாறுதல் என்பது அதிசயமன்று. எனவே நடுத்தர, கீழ்நிலை விவசாயிகள் ஏகாதிபத்தியக் கொடுங்கோல் அரசினால் பாதிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பதனால் இவர்களிடத்தில் அதற்கு எதிர்ப்பான கருத்துகள் முகிழ்த்தல் இயல்பாகும்.

ஈ. வட்டிக்கடைக்காரர்கள்.

ஏகாதிபத்தியத்துக்கான உற்பத்திமுறை உருவாக்கிய சமூக ஒட்டுண்ணிகளான இவர்களுக்கு முதன்மைப் பங்கு உண்டு. இவர்கள் ஜமீன்தாரர்கள். பெரும் ரயத்துகள் ஆகியோருக்கு ஏற்படும் பொருளாதார நெருக்கடிக்காலங்களில் அவர்களையும் சுரண்டும் இயல்பினர். சிறு ரயத்துகள் வேறு வழியின்றி வட்டி மூலதனத்துக்கு இரையாகி தம் நிலத்தை வட்டி முதலாளிக்குக் காணிக்கையாக்கினர். இதற்கு ஏற்றாற் போன்று சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. இதற்கு முன்னரும் கூட வாங்கிய கடனுக்கு அல்லது கட்ட முடியாத வரிக்கு நிலத்தை விற்றனர். அது விருப்பார்ந்த செயல்; சட்டப்படி கட்டாயம் இல்லை. வரிகட்ட இயலவில்லையெனில், நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றம் இருந்தது. ஆனால் இப்போது வரிகட்ட இயலவில்லையெனில் அல்லது வாங்கிய கடனைக்

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

கொடுக்கவில்லையெனில் அவனது நிலத்தின் மீது வழக்குத் தொடுத்து அதை விற்பனைக்குக் கொண்டு வரும் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. தனியார் சொத்துரிமைக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்தல் என்ற முதலாளிய நோக்கம் இந்த சட்டத்துக்கு உண்டெனினும் இது இறுதி ஆய்வில் வட்டி முதலாளிகட்குப் பயன்பட்டு நிலவுடைமைக்கு வழி வகுத்தது.

இவர்கள் பெரும்பாலும் தரகு வாணிபத்தால் திரட்டிய மூலதனத்தைக் கொண்டே இயங்கினர். மேலும் இவர்கள் மூலதனம் நிலத்தில் மூதலீடு செய்யப்படும் மறைமுக வழியாகவே இது தென்படுகிறது. இந்த விதத்தில் இவர்களின் மூலதனப் பெருக்கம் முதலாளியத்துக்கு முந்தைய உற்பத்தி துறையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டதால், ஏகாதிபத்திய உற்பத்திக்கு எவ்விதத்தும் போட்டியாக இல்லை. எனவே வட்டிமூலதனம் கொண்ட செட்டிகளும் மார்வாரிகளும் ஏகாதிபத்தியத்துக்குப் போட்டியாளர்களாகவும் எதிர்ப்பாளர்களாகவும் இல்லை.

உ. சுற்றறிந்த நடுத்தரவர்க்கம்.

இவர்கள் நவீனக்கல்வி முறையின் விளைபொருள்கள் ஆவர். வணிகத் தலைமையிடங்கள், கடற்கரை நகரங்கள் ஆகியவற்றில் கல்வி நிறுவனங்கள் தொடங்கப்பட்டன, சுற்றறிந்தோர் உருவாயினர். ஒரு கணக்கின்படி, 1885 இல் இளங்கலை (B.A) பயின்றோர் 5108 நபர்கள் ஆவர். இதில் சென்னையில் 1633 நபர்களும் வங்காளத்தில் 2153 நபர்களும் பம்பாயில் 933 நபர்களும் இருந்தனர். மொத்தம் படித்தோரில் இந்த மூன்று மாகாணங்களிலும் 90 சதவீதம் இருந்தனர். எனவே வணிகக்குவியல், அரசு நிர்வாகக் குவியல் ஆகியவை ஏற்பட்டதைப்போல சுற்றோர் குவியலும் இம் மூன்று மாகாணங்களில் ஏற்பட்டிருந்தது. மேலும் படித்தவர்களில் பிராமணர்களே அதிகம் இருந்தனர். அதாவது படித்தவர்களில் பிராமணர்களின் சதவீதம் சென்னையில் 75 சதவீதமும் பம்பாயில் 66 சதவீதமும்

வங்காளத்தில் 8-1 சதவீதமும் இருந்தன. ⁶⁴ இங்கே நாம் வெறும் சாதி அளவில் மட்டுமே அணுக வேண்டிய தேவையில்லை.

நிலவுடைமை முறையில் பிராமணர்களே கருத்தியல் செழுமை வர்க்கமாக இருந்தனர். அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட (அல்லது அவர்களே விதித்துக்கொண்ட) வேலைப் பிரிவினையின்படி அவர்கள் கருத்தியல் பங்கை ஆற்றினர். அதற்காகவே அவர்களுக்கு நிலம் மானியமாக்கப்பட்டது. 'மானியமாக்கப்பட்ட எந்த நிலத்திலும் பிராமணர்கள் நேரடியாக உழுதல் கூடாது' என்ற விதிமுறையே இருந்தது. அதாவது உடல் உழைப்பும் அறிவு உழைப்பும் எவ்விதத் தொடர்பும் இன்றிக் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது. உண்மையான உடல் உழைப்பில் ஈடுபடுபவனுக்கு சிந்தனை உழைப்பில் பங்கு இல்லை. சிந்தனை உழைப்பில் ஈடுபடுபவனுக்கு உடல் உழைப்பில் பங்கு இல்லை. உற்பத்திக் கருவியிலும் தொழில்நுட்பத்திலும் எந்தவிதக் குறிப்பிடத்தகுந்த வளர்ச்சியும் ஏற்படாமல் போனமைக்கு இந்த இறுக்கமான பிரிவினை ஒரு வலுவான காரணமாக இருக்கலாம். எனினும் இதை வேறொரு நூலிற் காணலாம்.

வங்காளத்தில் முசுலீம் ஜமீன்தாரர்களும் பிராமணக் குத்தகைதாரர்களும் முதலில் படித்தனர். பம்பாயில் பிராமண அரசு அதிகாரிகளும் இனாம்தாரர்களும் முதலில் படித்தனர். கிருஷ்ணா, கோதாவரி ஆற்றுப் படுகைகளில் உள்ள பிராமணரல்லாத ஜமீன்தாரர்களும் அவர்களது பிராமணக் குத்தகைதாரர்களும் முதலில் படித்தனர். காவேரி, தாமிரவருணி ஆற்றுப்படுகைகளில் உள்ள இனாம்தாரிப் பிராமணர்கள் முதலில் படித்தனர். எல்லா இடங்களிலும் தரகுவணிகக் குடும்பத்தினர் தொடக்கக் கல்வி கற்றனர்.

இவ்வாறு கல்வி கற்றவர்கள் அரசுப் பணியில் சேர்ந்தனர். அதில் இந்தியர் தொகை ஆண்டுதோறும் பெருகிக்கொண்டே போயிற்று. மேலும் மருத்துவத்துறை, சட்டத்துறை, கல்வித்துறை, பத்திரிக்கைத்துறை ஆகிய

துறைகளிலும் பணியாற்ற முன்வந்தனர். இப்படித் தொடக்கம் பெற்ற நடுத்தர வர்க்கம் ஏகாதிபத்தியத்துடன் ஒரே தன்மையிலே உறவு கொண்டது எனச் சொல்ல இயலாது.

ஒரு குறிப்பிட்ட சாராரிடத்தில் பிரிட்டனின் தாராள வாதம் குறித்து பெரும் நம்பிக்கை இருந்தன. அதன் அரசியல் சட்ட அமைப்பில் நம்பிக்கை கொண்டனர். பிரதிநிதித்துவ வடிவிலான அரசாங்க முறையையும் பிரிட்டனுடன் பங்கு கொண்டு செயல்படும் நிர்வாக முறையையும் விரும்பினர். சட்ட வரம்பிற்குட்பட்ட செயல்முறைகளில் மட்டும் நம்பிக்கை கொண்டு, வன்முறைச் சிந்தனையைத் தவிர்த்தனர்.

இன்னொரு குறிப்பிட்ட சாராரிடத்தில் வேறு விதமான போக்கு வளர்ந்தது. அவர்கள் தேச, சர்வதேச நிலவரங்களை அறிந்தனர். பல்வேறு ஆதிக்க சக்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைக் கற்றனர். இவர்களது அறிவியல் கல்வி, சிந்திக்கத் தூண்டியது. இவர்கள் தம் சொந்த நாட்டின் நிலையை நோக்கும் பொழுது நிலவுடைமைத் தளைகளாலும் வெளிநாட்டு அரசாலும் கொடுமைப்படுத்தப்படும் நிலைகண்டு உள்ளம் குமைந்தனர். இவர்களிடத்தில் சனநாயக உணர்வு மெல்ல அரும்பியது. இது குறித்து ரசிய அறிஞர் கோல்டு பெர்க் கூறுதல் பொருத்தமே ஆகும். ⁶⁵

“சனநாயக சிந்தனை கொண்ட அறிவாளிகள் தம் சொந்த நாட்டு மக்கள் அடையும் வேதனையை உணர்ந்தனர். வட்டிக்கடைக்காரர்களும் வணிக நிறுவனத்தின் வரிவசூல் அதிகாரிகளும் கொள்ளையடித்துச் சூறையாடினர். நிலவுடைமையின் தளைகளால் மக்கள் கட்டுண்டு கிடந்தனர். குடியேற்ற ஆதிக்க நாட்டின் அடிமைகளாகக் கிடந்தனர். பஞ்சமும் தொற்று நோய்களும் அவர்களைக் கடுமையாகத் தாக்கின. எதையும் எதிர்க்கச் சக்தியற்ற மக்களைக் கண்டனர்.”

இந்த சனநாயக அம்சமே ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் தொடக்கப் புள்ளியாக இருந்தது.

10. அடிப்படை மக்களின் நிலைகள்

கீழ்க்கிந்திய வணிக நிறுவன அரசு அதிகாரக் காலத்தில் வணிக நிறுவனத்தின் கொள்ளைச் சுரண்டலுக் காக இந்தியக் கைவினைஞர்கள் கசக்கிப் பிழியப்பட்டனர். இது குறித்து இரமேஷ் சந்திரதத் கூறும் செய்திகள் கருதத் தக்கதாகும்.⁶⁶

"வணிக நிறுவனத்திடம் ஒருமுறை நெசவாளி முன் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவுடனே அவன் தன் சுதந்திரத்தை இழந்தவனாகின்றான். அவனைக் கண்காணிக்க ஒரு காவலாளி நியமிக்கப்படுகிறான். அவன் உற்பத்தி காலதாமதமாகின்றதெனின் அவனை விரைவுபடுத்துவான்; இல்லையெனில் நெசவாளியின் மீது நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுக்கப்படும்.... நெசவாளர் மீது தண்டனை விதிக்கப்படும். அவர்களது பித்தளைப் பாத்திரங்கள் பறிமுதல் செய்யப்படும்....ஒரு சிராமத்தின் நெசவாளி மக்கள் முழுவதும் இவ்வாறு வணிக நிறுவனத்தின் கொடுங்கோன்மைக்குப் பலியாகியுள்ளனர்."

வணிக நிறுவனத்துடன் ஒப்பந்தம் செய்த கை வினைஞர்கள் வேறு வணிகர்களுக்குத் தம் பொருள்களை விற்பனை செய்யக்கூடாது. 1793 ஆம் ஆண்டின் சட்டப்படி இந்த ஒப்பந்தத்தை மீறுபவர்களுக்கு சவுக்கடிகள் உட்பட பல தண்டனைகள் உண்டு. இத்தகைய கொடுமைகளை எதிர்த்துக் கைவினைஞர்கள் கலகம் புரிந்துள்ளனர். சென்னை நகரத்து கைவினைஞர்களும் சாயமிடுபவர்களும் தம் மீது விதிக்கப் பட்ட வரியையும் அடக்குமுறையையும் எதிர்த்து செயின்ட்

தாமஸ் மலைக்கு ஓடி விட்டனர். அங்கிருந்து கொண்டு நகருக்கு உள்ளே வரும் பொருள்களைத் தடுத்து நிறுத்தினர். இக்கலவரத்தை அடக்க எட்டு நாட்களாயிற்று. ⁶⁷

வணிக நிறுவனத்தின் கொள்ளைச் சுரண்டல் கொள்கையால் நிலத்தைச் சார்ந்திருந்த அனைத்துத் தரப்புகளும் பாதிக்கப்பட்டனர். ரயத்துவாரி உடைமையாளர்கள் வணிக நிறுவனக் குமாஸ்தாக்களால் சுரண்டப்பட்டனர். அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு குறைந்த விலைக்கு அல்லது எவ்வித விலையுமின்றி தரகர்கள் பொருள்களைப் பெற்றனர். ரயத்துவாரி உடைமையாளர்கள் அரசுக்குக் குறிப்பிட்ட வரியைக் கட்ட இயலாது நிலத்தை விற்றனர். சிறு விவசாயிகள் தம் நிலத்தை விற்றுக் கூலிகளாக இழிந்தனர். ஜமீன்தாரி முறையில் உள்ள குத்தகையாளன் இன்னும் மோசமாக சுரண்டப்பட்டான். ஜமீன்தாரர் பெறுவதில் 10/11 பங்கைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வணிக நிறுவனம் குத்தகைதாரர்கள் குறித்து கீழ்வருமாறு கருதுகிறது. ⁶⁸

“வறிய, சுறுசுறுப்புமிக்க குத்தகையாளரை ஜமீன்தாரர்கள் கசக்கிப் பிழிகின்றனர் என்ற உண்மையை சந்தேகப்படலாகாது. ஜமீன்தாரரின் பேராசை, பெருமை, வீண்படாடோபம் அல்லது பொறுமையின்மை ஆகிய இவை அனைத்துக்கும் சேர்த்து குத்தகையாளர் குத்தகை கொடுக்கிறார். இது அவரது சட்ட ரீதியான தொகைக்கு மிகவும் கூடுதலானது. ஜமீன்தாரருக்குக் கல்யாணம் நடந்ததெனில், குழந்தை பிறந்ததெனில், வேறு ஏதேனும் சிறப்பு விழாக்கள் எனில் குத்தகையாளர் ஜமீன்தாரரைக் கௌரவிக்க வேண்டும். ஜமீன்தாரரின் சொந்த தவறுகளுக்குக் கூட குத்தகையாளர் அபராதம் கட்ட வேண்டும்..”

இத்தகைய அபகரிப்புகளால் விவசாயிகள் சீரழிந்தனர். வட்டி ங்காரர்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியது. நிலத்தைச்

சார்ந்திருக்கும் மக்கள் தொகை அதிகமாயிற்று. வறுமையின் தொடராகப் பஞ்சங்கள் ஏற்பட்டன.

- 1770 வங்காளத்தில் கடும் பஞ்சம்.
 1781-1782 சென்னை மாகாணத்தில் பஞ்சம்.
 1790-1791 விசாகப்பட்டணம், கஞ்சம் பகுதிகளில் பஞ்சம்; 1200 பேர்கள் சாவு.
 1799 திண்டுக்கல்லில் பஞ்சம்.
 1804 தஞ்சை, தென்னார்க்காடு, வடார்க்காடு, செங்கற்பட்டு, நெல்லூர் ஆகிய பகுதிகளில் பஞ்சம்.
 1805-1807 சென்னை மாகாணத்தில் பஞ்சத்தால் 25,500 பேர்கள் மரணம்.
 1833 சென்னை மாகாணம் முழுவதும் பஞ்சம்.

வணிக நிறுவன ஆட்சியில் ஒன்று மட்டும்தான் நிலையாகத் தொடர்ந்தது. அதுதான் பஞ்சங்களால் ஏற்பட்ட மரணங்கள் ஆகும். 1757-1850 காலத்தில் இந்தியப் பகுதிகளில் பஞ்சங்களால் ஏற்பட்ட மரணங்களினால் 74 லட்சம் மக்கள் மரணமடைந்துள்ளனர்.⁶⁹ மக்கள் பஞ்சத்தால் மடியும் பொழுதும் அரசின் நில வருவாய் பெரிதும் குறையவில்லை.⁷⁰

ஆண்டு

நில வருவாய் (பவுண்டுகளில்)

1795 - 1796	41,23,982
1799 - 1800	41,28,133
1804 - 1805	46,04,025
1809 - 1810	52,86,935
1814 - 1815	1,17,49,294
1819 - 1820	1,30,34,014
1824 - 1825	1,30,55,409
1829 - 1830	1,33,05,095

இத்தகைய நேரங்களில் விவசாயிகளும் கைவினைஞர்களும் பகுதியளவிலான கலகங்களில் ஈடுபட்டனர் என சில குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.⁷¹ ஏகாதிபத்தியத்தால் நசுக்கப்பட்ட அடிநிலை மக்கள் அதை எதிர்கொண்ட விதத்தை இந்தக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன் ஏகாதிபத்தியம் இந்தியப் பகுதி மக்களைச் சுரண்டுவதற்காக நிர்மாணித்த புதிய வர்க்கங்களின் ஏகாதிபத்தியத்துடன் எப்படி உறவு கொண்டன என்பதையும் காணலாம்.

11. வட்டார அமைப்புகளின் தோற்றம்

ஏகாதிபத்தியத்தால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தரகு முதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள், கற்றறிந்த நடுத்தர வர்க்கம் ஆகியோர் தமது நலன்கள் கருதி சில அமைப்புகளை உருவாக்கினர். இத்தகைய அமைப்புகளின் தன்மை குறித்து விவாதிப்பதற்கு முன் இவை குறித்த விவரங்களைத் தொகுப்போம்.

அ. வங்காள நிலவுடைமையாளர் மன்றம், 1837

இது கல்கத்தாவில் 19-3-1837 அன்று தொடங்கப்பட்டது. ராதாகாந்த்தேவ் என்ற பழைய மன்னரின் தலைமையில் தொடங்கிய இம்மன்றத்தில் 200 ஜமீன்தாரர்கள் உறுப்பினராயிருந்தனர். இதில் ஆங்கிலோ - இந்தியரும் உறுப்பினராயிருந்தனர். இதன் முதன்மை நோக்கங்களாவன:

1. ஜமீன்தாரர் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்.
2. பத்திரக் கட்டணத்தைக் குறைத்தல்.
3. வங்காள மொழியை நீதிமன்ற மொழியாக்குதல்.

ஆ. பிரிட்டிசு இந்தியர் மன்றம், 1839

இது இலண்டனில் தொடங்கியது. இக்கூட்டத்தில் சில பழைய மன்னர்களும் தரகு வணிகர்களும் பிரிட்டன் குடிமக்களும் ஆங்கிலோ - இந்தியர்களும் கலந்து கொண்டனர். இதன் முதன்மை நோக்கங்களாவன:

1. வணிக நிறுவனத்தின் அரசு அதிகார உரிமை பறிக்கப்படல் வேண்டும்.
2. பிரிட்டன் மூலதனம் இந்தியாவிற்கு இறக்குமதி செய்யப்படல் வேண்டும்.
3. இந்தியாவில் பருத்தி சரகுபடிக்கான நிலம் பெருக வேண்டும்.
4. அடிமை முறை ஒழிக்கப்படல் வேண்டும்.
5. கடுமையான சட்டங்களை நீக்க வேண்டும்.

இ. பிரிட்டிசு இந்தியர் மன்றம், 1843

இது கல்கத்தாவில் தரகு வணிக முதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள், அறிவாளிகள் ஆகியோரால் தொடங்கப்பட்டது. இதன் முதன்மையான நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

1. உயர் பதவிகளில் இந்தியர்களைக் கூடுதலாக நியமிக்க வேண்டும்.
2. ஒரே நேரத்தில் இலண்டனினும் இந்தியாவிலும் சிவில் சர்வீஸ் தேர்வுகளை நடத்த வேண்டும்.
3. நீதித்துறையில் இன வேறுபாட்டை அகற்ற வேண்டும்.
4. கல்விக்குக் கூடுதல் தொகை ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

5. நிதி விசயங்களில் அரசுக்கு ஆலோசனை கூற ஒரு குழு அமைக்க வேண்டும்.
6. இறக்குமதிப் பஞ்சுப் பொருட்களின் தீர்வையைக் குறைக்க வேண்டும்.
7. ஜமீன்தாரி முறையை எல்லா இடங்களுக்கும் விரிவாக்க வேண்டும்.
8. இந்திய விவகாரங்களை விசாரிக்க ஒரு நாடாளுமன்றக் குழு அமைக்க வேண்டும்.

இம்மன்றத்தில் காங்கிரசின் முதல் தலைவரான பானர்ஜி போன்றோர் பங்குகொண்டனர்.

ஈ. பம்பாய் மன்றம், 1852

இதில் பெரும்பாலும் பார்சிகளும் இந்துக்களும் முசுலீம்களும் இருந்தனர். குறிப்பாக பம்பாய் ஆலை முதலாளிகளே பங்கேற்றனர். 'இம்மாகாணத்தில் உள்ள இந்திய மக்களின் தேவைகளை உணர்ந்து அவற்றை அவ்வப்பொழுது அரசுக்கு முறையிடவும் நாட்டின் நன்மைக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் உகந்த நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவும்' இம்மன்றம் கருதியது.⁷² இதன் முதன்மை நோக்கங்களாவன:

1. இறக்குமதிப் பஞ்சின் மீதான தீர்வையை நீக்க வேண்டும். அந்த இழப்பை ஈடுகட்ட வேறு வரிகள் போடப்படுமானால், அவற்றிலிருந்து ஆலைகளுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும்.
2. 1833 இன் சட்டத்தில் குறிப்பிட்ட சலுகைகள் இதுகாறும் வழங்கப்படவில்லை. இவற்றைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு 1853 இல் வணிக நிறுவன அரசரிமைச் சட்டத்தைப் புதுப்பிக்க வேண்டும்.

இதில் பிரெஸ்ஷாமேத்தா, வாச்சா போன்ற ஆலை முதலாளிகள் இருந்தனர். பம்பாய் மன்றம் 1862 இல் செயலிழந்த பின் 1867 இல் தொடங்கிய பம்பாய் மாகாண மன்றம் (Bombay Presidency Association) மேத்தா, வாச்சா, டாட்டா, பேடிட் போன்ற ஆலை முதலாளிகளை உள்ளடக்கியது. இம்மன்றமே 1885 இல் காங்கிரசைப் பொறுப்பேற்று நடத்தியது.

உ. சென்னை கதேசி மன்றம், 1852

இது கல்கத்தாவில் உள்ள பிரிட்டிசு இந்தியர் மன்றத்தின் தூண்டுதலில் தொடங்கப்பட்டது. இதில் பல ஜமீன்தாரர்களும், ஆங்கிலேய அதிகாரிகளும் அறிவாளிகளும் பங்கேற்றனர். இதன் முதன்மை நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

1. வணிக நிறுவனத்தின் அரசு அதிகார உரிமை ஒழிக்கப்பட்டு பிரிட்டனே இந்தியாவை நேரடியாக ஆள வேண்டும்.
2. பிரிட்டன் அரசு சட்ட ரீதியில் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.
3. இந்தியர்களுக்குக் கூடுதல் உயர்பதவிகள் தரப்படல் வேண்டும்.
4. ஆலைகளுக்கும் வணிகத்துக்கும் வரிகள் போடக்கூடாது. நலம் பயக்கும் அரசு (Benevolent Government) நடத்த வேண்டும்.
5. ஜமீன்தாரி முறையும் ரயத்துவாரி முறையும் ஒடுக்குமுறையாக இருக்கின்றன. எனவே கிராம ஏலமுறையைக் கொண்டு வர வேண்டும்.
6. நிலவரி வசூலில் கொடுமைகள் கூடாது.
7. இந்திய விவகாரங்களைக் கவனிக்க ராயல் குழு நியமிக்க வேண்டும்.

இத்தகைய மன்றங்கள் பம்பாய், வங்காளம், சென்னை ஆகிய மாகாணங்களில் மட்டும் இருந்தன. எனினும் வங்காளத்தில் இவை அடைந்த வளர்ச்சியை வேறு மாகாணங்களின் சங்கங்கள் அடையவில்லை. இவை வட்டார அமைப்புகளாகவே (Regional Organisations) இருந்தன. வங்காளத்திலும் சென்னையிலும் இருந்த அமைப்புகளில் தரகு வணிகர்களும் ஜமீன்தாரர்களும் படித்த அறிவாளிகளும் இருந்தனர். ஆயினும் பம்பாய் அமைப்புகளில் தொழில் முதலாளிகளும் இருந்தனர். அந்தந்த மாகாணங்களில் ஏகாதிபத்தியத்தோடு பொருளாதார, நிர்வாக உறவு கொண்ட வர்க்கங்கள் அமைப்புகளை உருவாக்கின. தமக்கு வேண்டிய காரியங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் தன்னல அழுத்தக் குழுக்களாக (Vested Pressure Groups) இவை இயங்கின.

இவை சட்ட வடிவிலான செயல்களை மட்டுமே ஏற்றன. இந்தியப் பகுதிகளின் அரசியல் போராட்டத் திசை வழி சட்ட அமைப்பிற்குள்ளே இருக்க வேண்டிய தன்மைக்கு இவை முன்னோடிகளாக இருந்தன. இவற்றை ஆங்கிலேயர்களும் இயக்கினர். 1853 இல் சென்னைக்கு வந்த எச்.டி. செய்மோர் (H.D.Seymour) சென்னை சுதேசி மன்றம் மனுக்கிளர்ச்சியில் இறங்க வேண்டுமென ஆலோசனை கூறியதின் அடிப்படையில் இம் மன்றம் 14 ஆயிரம் பேர்களிடம் கையெழுத்துகள் பெற்று பிரிட்டன் பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பியது.⁷³ இவை இங்கிலாந்தின் 'நியாய உணர்விலும் தாராளவாதத்திலும்' நம்பிக்கை கொண்டன. மேலும் இவை மக்கள் போராட்டங்களை எதிர்த்தன. அனைத்து அமைப்புகளுமே எவ்வித விதி விலக்குமின்றி 1857 உழவர் - இராணுவத்தினர் கலகத்தைக் கண்டித்தன. மேலும் அத்தகைய காலங்களில் மனுக்கிளர்ச்சி நடத்தினால் அரசுக்குப் பலவீனம் ஏற்படும் என்றெண்ணி அதைக்கூடச் செய்ய மறுத்தன.⁷⁴ இத்தகைய

அமைப்புகளை அரசு ஊக்குவித்தது. இந்த ஊக்குவித்தலுக்கும் அப்பாற்பட்டு மக்களது கோப உணர்வுகள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தன.

இந்தியப்பகுதிகள் 1757-1857 காலகட்டத்தில் காலனிமயமானதற்கு இரண்டுவகை எதிர்ப்புகள் இருந்தன.

1. இராணுவ நிலவுடைமையாளர்கள் எதிர்ப்பு.
2. விவசாயிகள், கைவினைஞர்கள் போன்ற மக்களிடமிருந்து ஏற்பட்ட எதிர்ப்பு.

மக்களிடமிருந்து ஏற்பட்ட எதிர்ப்புகள் குறைவாகவே உள்ளன. நன்கு ஆயுத பலமிக்க, அமைப்பு ரீதியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட இராணுவத்துக்கு முன்பு மக்களின் எதிர்ப்புகள் நிற்க இயலவில்லை. ஓர் அரசை இந்தியப் பகுதி உழைக்கும் மக்கள் எப்படி எதிர்கொண்டனர் என்ற மனோபாவம் இங்கே முக்கியமானது. கிராம மக்களுடன் அரசு நேரடியான தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை. குறைவான வரிவிதிப்பு, அடக்குமுறை அற்ற ஆட்சி இவையே நல்ல அரசாங்கத்துக்குரிய தன்மைகளாக மக்கள் கருதினர். அவர்களுக்கு ஆட்சி செய்பவனின், மொழி, பிரதேசம், இனம் பற்றியெல்லாம் முக்கியம் இல்லை. ஆயினும் வரிவிதிப்பும் அடக்குமுறையும் மிகவும் உச்சமாக சென்ற காலங்களில் மக்கள் கிராமங்களை விட்டு வெளியேறினர். வெளியேறுதல் என்பதே சாத்வீக எதிர்ப்பு வடிவமாகும். கலகம் செய்தனர்.

இந்த மனோபாவத்துடனே அவர்கள் வணிக நிறுவனக் கொடுமையை எதிர்கொண்டனர். காலனி - அரை நிலவுடைமைக் கொடுமைகளால் நெருக்குண்ட விவசாயிகளும் கைவினைஞர்களும் அதை எதிர்த்தனர். இவர்கள் மட்டுமின்றி, சிறுவணிகர்களும் கலகம் செய்தனர். சூரத் நகரில் நடந்த கலகங்கள் குறித்து அரசு தரும் குறிப்புகள்

உண்டு.⁷⁵ இத்தகைய அமைப்புரீதியற்ற கலகங்களே உண்மையில் ஆட்சி எதிர்ப்புக் கலகங்களாக விளங்கின.

இந்தியப் பகுதிகளின் தேசிய வரலாறு இவற்றின் மூலமே தட்டுத்தடுமாறி உருவெடுக்கத் தொடங்கியது. இதன் தற்காலிக உச்சகட்டத்தை 1857-1859 ஆகிய இரு ஆண்டுகளில் பெரும்பாலான இந்தியப் பகுதிகள் கண்டன.

12. 1857: ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கலகம்

டல்ஹௌசி இந்திய வைசிராயாக இருந்தது மிக நீண்ட காலம் அல்ல (1848-1856). ஆனால் இந்தக் குறுகிய காலத்தில் இங்கிலாந்து, வேல்சு ஆகிய இரண்டு நாடுகளின் பரப்பளவை விட இரண்டு மடங்கு பரப்பளவு கொண்ட பூமியை இந்தியாவில் ஆக்கிரமித்தான். டல்ஹௌசியின் ஆக்கிரப்புக் கொள்கையும் வாரிசுரிமைக் கொள்கையும் அவனை வெறிபிடித்த உலக ஆக்கிரமிப்பாளனாக நமக்கு காட்டினாலும், பிரிட்டனின் தொழில் முதலாளிகளின் பொருள்களுக்குரிய பரந்துபட்ட சந்தையையும் அபரிமிதமான மூலப்பொருட்களையும் பெற்றுத் தந்த விசுவாசமிக்க அதிகாரியுமாவான். இவனது வெறி பிடித்த இராணுவ ஆக்கிரமிப்புகளால் தமது அரசை இழந்த இராணுவ, நிலவுடைமையாளர்கள் அதிருப்தி கொண்டிருந்தனர்.

வணிக நிறுவனம் ஆக்கிரமிக்கும் இடங்களில் அதற்கு முன்னோ பின்னோ கிறிஸ்துவ சமயம் காலூன்றத் தொடங்கியது. கிறிஸ்துவ சமயம் வணிக நிறுவனத்தின் தொடக்ககாலப் பண்பாட்டுத் தளமாக இருந்தது. எனினும் வணிக நிறுவனம் கிறிஸ்துவ சமய நிறுவனங்களையும் மீறி இந்து, முசுலீம் சமய நிறுவனங்களுக்கு உதவி செய்தது.⁷⁶ ஆயின் வணிக நிறுவனம் கொண்டிருந்த சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இறுகிக் கனத்துப் போன சமூகத்தின் மீது அடி கொடுத்தன. சமய வழிபட்ட சாட்சி ஒழிப்புமுறைச் சட்டம், 1793; சதி

ஒழிப்புச் சட்டம் 1829; விதவை மறுமணச் சட்டம், 1856 போன்ற சட்டங்கள் இங்குள்ள பழமைப் பற்றாளர்களை வெறுப்படையச் செய்தன. கலாச்சாரத் தளத்தில் மேலாதிக்கம் கொண்டவர்கள் தம் நிலைக்கு ஆபத்து வருமென அஞ்சினர்.

மேலும் இராணுவத்தினரும் வணிக நிறுவனத்தின் மீது வெறுப்புக் கொண்டிருந்தனர். இது காலனிய ஆதிக்கத்துக் கான கைக்கூலி இராணுவம் என்பதை மறுக்கக் கூடாது. பம்பாயிலும் சென்னையிலும் முசுலீம்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் இராணுவத்தினராக இருந்தனர். வங்காளத்தில் மட்டும் அதிக பிராமணர்கள் இராணுவத்தினராக இருந்தனர். மொத்தத்தில் அந்தப் பகுதிகளில் நிலை குலைந்த விவசாயிகளும் விவசாயக் கூலிகளும் இராணுவத்தில் நிரம்பியிருந்தனர். இவர்களுக்கும் ஐரோப்பிய வீரர்களுக்கும் இடையே முரண்பாடு ஏற்பட்டது. இராணுவக் கல்வியின் மூலம் ஊட்டப்பட்ட ஐரோப்பியப் பண்பாட்டு மேன்மை இதற்கு அடிநிலைக் காரணமாக இருந்தது. எனவே இவர்களது கலகம் 1857 இல் கல்கத்தா இராணுவ முகாம்களில் தொடங்கியது.

இதற்கு முன்னரே கூட 1764 இல் வங்காளத்திலும் 1806 இல் வேலூரிலும் 1809 இல் சென்னையிலும் 1824 இல் கோரக்பூரிலும் கலகங்கள் நடந்தன. 1857 இல் ஏற்பட்ட கலகம் நிறையப் பகுதிகளுக்குப் பரவியது. நிறைய உழவர்கள் கலந்து கொண்டனர். கல்கத்தாவில் கலகம் தொடங்கிய பின் அதிருப்தியுற்ற உழவர்கள் இதில் கலந்துகொண்டனர். மீரத்தைக் கைப்பற்றினர். டெல்லியைக் கைப்பற்றி முகலாய மன்னரின் கடைசி வாரிசான பகதூர்ஷாவை இந்தியப் பகுதிகளின் மன்னராக அறிவித்தனர். பிரிட்டனின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கைக்குப் பலியான மன்னர்கள் இதில் இணைந்தனர்; தலைமை தாங்கினர்.

ஜான்சிராணி சிப்பாய்களால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு இதில் கலந்து கொண்டார். எனினும் குவாலியர், வாரணாசி மன்னர்கள் வணிக நிறுவனத்தை ஆதரித்தனர். கலகத்தில் ஈடுபட்ட உழவர்கள், பிரிட்டன் அதிகாரிகளைக் கொன்றனர். கைதிகளை விடுவித்து அவர்களை தம்முடன் இணைத்தனர். அரசுக் கருவூலத்தைக் கொள்ளையடித்தனர். அரசுக் கட்டிடங்களை எரித்தனர். அவுரிச் சாய முதலாளிகளைக் கொன்று குவித்தனர்.

இந்தியாவின் வடகிழக்குப்பகுதிகளில் தொடங்கிய இப்பேரியக்கம் இரண்டாண்டுக்குள் அடக்கியொடுக்கப்பட்டது. எனினும் ஆயிரக்கணக்கானோர் அதிகாரத்தை எதிர்த்துப் பரவலான பகுதிகளில் கலகம் செய்தது இதுதான் முதல் தடவையாகும். இப்பேரியக்கம் பின்னடைவில் முடிந்தது வியப்பில்லை.

இது வெறும் தன்னெழுச்சித் தன்மை கொண்டது. இந்தியப் பகுதிகள் முழுமையிலும் நடத்தப்படவில்லை. கலகக்காரர்கள் மத்தியில் ஒருங்கிணைப்பு இல்லை. யுத்த தந்திரரீதியில் ஒரேமுறை பின்பற்றப்படவில்லை. வலுவான தலைமை இல்லை. இவை போன்ற பல காரணங்களினால் இது பின்னடைவுக்கு உள்ளாயிற்று. இது ஆதிக்க எதிர்ப்புப்போர் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் இதில் கலந்து கொண்டவர்களின் வர்க்கச் சார்புத் தன்மைகளும் அவர்களது தத்துவமும் இதன் பின்னடைவுக்கு வலுமிக்க காரணங்களாக அமைந்தன. குடியேற்ற ஆதிக்கத்தை சீரழிந்துபோன நிலவுடைமைத்துவக் கண்ணோட்டத்தில் எதிர்த்த மன்னர்களும் குடியேற்ற ஆதிக்கத்தையும் நிலவுடைமையையும் விவசாய வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் எதிர்த்த மக்களும் இதில் ஒருங்கிணைந்தனர். இந்த இரண்டு சமூக சக்திகளும் உள்நாட்டில் பகை முரண் சக்திகள். இவை இரண்டும் தற்காலிகமாக இணைத்தல் நீடித்து நிற்க இயலாது. நிலவுடைமை மன்னர்கள் என்னதான்

மக்களைப் பற்றியே பேசினாலும் அவர்களின் தலைமையில் மக்கள், குடியேற்ற ஆதிக்கத்தை எதிர்க்க இயலாது.

ஏனெனில் நிலவுடைமை வர்க்கம் அதன் பொருளாதார அளவில் ஏகாதிபத்தியத்துடன் சமரச நோக்கு கொண்டதாகும். மேலும் இத்தகைய கலகங்களின் இறுதி, நிலவுடைமையையும் துடைத்தெறிவதில்தான் போய் முடியும் என்பதையும் மன்னர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். ஜான் பேகம்ப் இதுபற்றிக் கூறும் கருத்து மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.⁷⁸ எனவே குடியேற்ற ஆதிக்கத்தைத் தொடர்ந்து பகைமையாக எண்ணி எதிர்க்கவியலாத வாழ்நிலை கொண்ட நிலவுடைமை சக்திகளே இக்கலகத்துக்கு தலைமை தாங்கின என்பதே இதன் தோல்விக்கு முதன்மைக் காரணம் ஆகும். எனவே இதன் மூலம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை நிலவுடைமைத்துவத் தோடு தொடர்புடைய எந்த சக்தியாலும் நடத்த இயலாது என்பது வெளிப்பட்டது.

இக்கலகத்தைப் பிரிட்டன் வரலாற்றாசிரியர்கள் கொச்சைப்படுத்தி எழுதினர். 'துப்பாக்கி முனையில் பன்றிக் கொழுப்பு தடவியதற்கான கலகம்' என்றனர். இக்கலகத்தை இந்தியப் பகுதிகளில் உள்ள தரகு வணிகர்-ஜமீன்தார் நல அமைப்புகள் கண்டனம் செய்தன. கலகக் காலங்களில் அரசுக்கு மனு கொடுப்பதைக் கூட நிறுத்தின. அப்படிச் செய்வது கூட அரசுக்குத் துன்பம் தரும் எனக் கருதின. ஆயின் உலகமுழுவதும் உள்ள ஆதிக்க எதிர்ப்பு சக்திகள் இதை வரவேற்றன.

மங்களேசு என்ற பேரறிஞர் 1864 ஆம் ஆண்டில் தி எடின்பரோ ரிவ்யூ (The Edinburgh Review) என்ற இதழில் இக்கலகத்தை பிரெஞ்சுப் புரட்சியுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசினார்.⁷⁹ இக்கலகத்தின் நியாயத்தைக் காரல் மார்க்சு 1857 இல் நியூயார்க் டெய்லி டிரிப்யூன் (Newyork Daily Tribune) என்ற இதழில் எழுதினார்.⁸⁰

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

இக்கலகம் தொடங்கி 38 ஆண்டுகள் கழித்து நடைபெற்ற இந்திய தேசியக் காங்கிரசு மாநாட்டில் இது பற்றி எந்தக் குறிப்புரையும் கிடையாது. ஆயின் அடுத்தடுத்த மாநாடுகளில் காங்கிரசின் அதிகாரபூர்வமான பிரதிநிதிகள் இதை 'வெறும் கூச்சல்' (Hue and Cry) என்றனர். ஆயின் தொடக்ககாலப் பொதுவுடைமையருள் ஒருவரான எம். என். ராய் இது குறித்த சாதக பாதக அம்சங்களைக் கணக்கிலெடுத்து பின்வருமாறு கருத்துரைக்கின்றார்.⁸¹

"இது பிரிட்டன் மேலாதிக்கத்தைத் தூக்கி எறிவதற்கான முதல் கட்டும் முயற்சியாகும்; ஆனால் இதை எந்த விதத்தும் தேசிய இயக்கமாகக் கருதப்படலாகாது. சீரழிந்து கொண்டிருக்கும் நிலவுடைமையின் இறுதி முயற்சி என்பதைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. மக்களின் சமூக வளர்ச்சியைத் தடைசெய்யும் அன்னிய ஆதிக்கத்தைத் தூக்கி எறியும் நோக்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில் இது புரட்சிகரத் தன்மையுடையதாகும். ஆனால் பிரிட்டன் ஆட்சியை அகற்றிவிட்டு நிலவுடைமையாளர் ஆட்சியைப் புதுப்பிக்க இது விரும்பியதால் அந்த விதத்தில் இது சமூகப் பிற்போக்கு இயக்கமாகும்.... புறநிலையாக உள்ள இந்த பிற்போக்குக் குணமே இதன் தோல்விக்குரிய காரணமாயிற்று."

எனினும் இதனால் சில விளைவுகளும் படிப்பினைகளும் ஏற்பட்டன.

13. 1857 இன் படிப்பினைகளும் விளைவுகளும்

மிகவும் தொலைதூரத்தில் இருக்கும் ஒருநாட்டை அந்நாட்டில் உள்ள சார்பான வர்க்கங்களின் உதவியின்றி ஆள முடியாதென்றும் அவர்களுடன் ஏகாதிபத்தியம் எந்த

அளவிற்கு ஐக்கியமாகின்றதோ அந்த அளவிற்கு அதன் படை செலவு குறைக்கப்படும் என்றும் 1830களில் ராசாராம் மோகன்ராய் வலியுறுத்தினார். ஏகாதிபத்திய நலத் தன்மை கொண்ட தீர்க்கதரிசனமிக்க அந்த அறிவுரையின் பொருளை 1857 இல் ஏற்பட்ட கலகம் தன்னளவில் நிரூபித்தது. இதுவரை ஏகாதிபத்தியம் தன் சுரண்டலுக்குப் பாலமான வர்க்கங்களுடன் பொருளாதார அளவில் மட்டும் உறவு கொண்டிருந்தது. இனிமேல் அரசியல் ரீதியிலும் அவர்களை வலுப்படுத்தும் அவசியம் அதற்கு நேர்ந்து விட்டது. இதுகுறித்து அனில்சீல் குறிப்பிடும் பின்வரும் கருத்து கருத்தக்க்கு ஆகும்.⁸²

“மிகச் சிறுபான்மை அயல் நாட்டினர் பெரும் பான்மையான சுதேசிகளை ஆளுகை செய்யும் காலனிய முறையிலான அரசாங்கம் உள்நாட்டுக் குடிகளின் ஆதரவைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியுள்ளது. வடமேற்கு ஐரோப்பாவில் உள்ள ஒரு சின்னஞ் சிறிய தீவு தெற்காசியாவில் உள்ள கோடிக்கணக்கான மக்களை ஆட்சி செய்ய வேண்டுமெனில் அரசுக்கும் அதன் குடிகள் சிலருக்கும் இடையே இணக்கமான உடன்பாடின்றி நடைபெறாது; அது அவசியமாகும். அத்தகைய குழுக்கள் அனைத்தும் கூட்டாளிகள் எனப்படுவர். இவர்களது செயல்கள் பிரிட்டன் அரசின் நலன்களுக்காக மட்டுமே இருக்கும்.”

இதற்கான விதை மெக்காலேவால் 1830களில் தூவப்பட்டது. நவீனக்கல்வி முறை உருவாக்கிய முதல் வரிசை சிந்தனையாளர்கள் ஏகாதிபத்திய மண்டலத்துக்குள் மட்டுமே சிந்தித்தனர். அதற்கு முன்னதாக பொருளாதார அவசியம் கருதி 1793 இல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஜமீன்தாரர்களும் அதற்கு முன்னரே உருவாக்கப்பட்ட தரகு வணிக முதலாளிகளும் அண்மையில் 1850களில் உருவாக்கப்பட்ட தரகுத் தொழில் முதலாளிகளும் இதற்கான தளங்களாக இயங்கினர்.

1857 கலகம் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே பிரிட்டன் பாராளுமன்றத்தில் இந்தியா குறித்து ஒரு மசோதா தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில் 1858 இல் விக்டோரியா பேரரசியின் பிரகடனம் (MAGNA CARTA) வெளியிடப்பட்டது. இதன்மூலம் இந்தியப் பகுதிகளின் நிர்வாகப் பொறுப்பைப் பிரிட்டன் பாராளுமன்றமே ஏற்றது. இந்த மாற்றத்தை 1857 கலகம் விரைவுபடுத்தியதே தவிர கலகத்தின் மூலம்தான் இம்மாற்றம் ஏற்பட்டது என்பதற்கில்லை. 1857க்கு முன்னரே இம்மாற்றம் குறித்த விவாதமும் முடிவும் இலண்டனில் ஏற்பட்டு முடிந்தன. மேலும் சுதந்திர வாணிபக் கொள்கை, இந்தியாவில் மூலதன இறக்குமதி போன்ற அம்சங்களின் செயல்பாடு இதை வேண்டி நின்றன.

பிரிட்டனில் பொது மேடைகளிலும் பாராளுமன்றத்திலும் இதற்கான குரலைத் தொழில் முதலாளியச் சார்பான உறுப்பினர்கள் முழங்கினர். மாறுதல் வேண்டிப் போர் தொடுத்த இவர்கள் முழக்கம் தனித்து ஒலிக்கவில்லை. இந்தியப் பகுதிகளின் ஜமீன்தாரர்களும் தரகுவணிகர்களும் அறிவாளிகளும் வணிக நிறுவன ஆட்சிக்கு எதிராகவும் பிரிட்டனின் நேரடி ஆட்சிக்கு ஆதரவாகவும் 1830 தொடங்கி குரல் கொடுத்துள்ளனர். ஏகாதிபத்தியத்தின் சிந்தனையும் அதன் அடிவருடிகளின் சிந்தனையும் ஒரே அலை வரிசையில் இயங்கின என்பதையே இது காட்டுகிறது. இதன் பின் 1858 இல் அதிகாரம் மாற்றம் ஏற்பட்டது. எனினும் அதற்கு முன் இருந்த சமூக அமைப்பு முறையே தொடர்ந்தது. பழைய கொள்கைகளே கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. ⁸³

இதன்பின் நிலவுடைமை அரசுகளுக்கு ஒரு போலி அரசிறைமை வழங்கப்பட்டது. நிலவுடைமை அரசுகள் செய்யும் செலவுகள் கண்காணிக்கப்பட்டன. அதன் படைபலம் கண்காணிக்கப்பட்டது. அவற்றுக்கும் வேறு எந்த வெளி நாட்டுக்கும் எவ்வித நேரடியான தொடர்பும் இருத்தலாகாது. அரசுக்கு ஆலோசனை கூற பிரிட்டன் அதிகாரி நியமிக்கப்

பட்டார். நிலவுடைமை அரசுகள் ஏகாதிபத்தியத்தின் படுபிற்போக்குத்தனமான நேச சக்திகளாக விளங்கின.

இங்கே ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். தன் சொந்த நாட்டில் நிலவுடைமை அரசியல், பொருளாதாரத்தைத் தகர்த்த பிரிட்டன் முதலாளிய சக்திகள், ஏகாதிபத்திய கால கட்டத்தில் குடியேற்ற நாடுகளின் நிலவுடைமை, அரசியல், பொருளாதார சக்திகளை ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் தக்க வைத்துக் கொள்வதைக் காணலாம். இது பிரிட்டன் முதலாளிய சக்திகள் முதலாளிய எழுச்சிக் காலகட்டத்தில் பெற்றிருந்த முற்போக்குத் தன்மையையும் அதுவே ஏகாதிபத்தியமாக உருவெடுத்து குடியேற்ற நாடுகளைச் சுரண்டும் காலத்தில் பெற்றிருந்த பிற்போக்குத் தன்மையையும் குறிக்கின்றது. மேலும் இது குடியேற்ற நாடுகளில் சுய முதலாளியம் உருவாவதற்குரிய அனைத்து வழிகளையும் தடுக்க முயல்கிறது.

இன்னொரு படிப்பினையையும் ஏகாதிபத்தியம் பெற்றுக் கொண்டது. இந்தியா பல மொழியினரையும் சமயத்தினரையும் இனத்தினரையும் கொண்ட ஒரு நாடு. இவர்களுக்குள் எவ்விதத்தும் எந்தவித ஒற்றுமையும் ஏற்பட்டு விடக் கூடாதென்பதிலும் பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியம் கருத்தாக இருந்தது.

மேலும் ஆட்சியாளருக்கான எதிர்ப்பு எந்தவிதத்திலும் ஆயுதக் கலகங்களாக வெடித்துவிடக் கூடாது என்பதிலும் பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியம் பெரும் அக்கறை கொண்டது. அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு அம்சங்களில் இந்தியப் பகுதி மக்கள் சமனற்ற வளர்ச்சி கொண்டிருந்தனர். இந்த சமனற்ற தன்மை, ஆயுதக்கலகம் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஒரே நேரத்தில் உருவாகும் தன்மைக்குத் தடையாக உள்ளது என்பதை பிரிட்டனின் அரசு தந்திரிகள் உணர்ந்திருந்த பொழுதினும் எங்காவது ஒரு மூலையில் பற்றும் ஆயுதக் கலகம் இந்தியப் பகுதிகளில் பரவலாகப் பற்றிப் படரும்

என்பதையும் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். எனவே தன் ஆட்சி மீது ஏற்படும் எதிர்ப்புகளைச் சட்ட வரம்புக்குட்பட்டும் பாராளுமன்ற வடிவங்களுக்கு உட்பட்டும் நெறிப்படுத்த வேண்டியது அதன் அரசியல் அவசியமாக நேர்ந்து விட்டது. அதாவது தனக்கு ஏற்படும் எதிர்ப்புகளின் வடிவங்களைக் கூடச் செதுக்கும் அவசியமும் ஏற்பட்டு விட்டது. 1857க்கு முன்னரே கூட இத்தகைய அரசியல் கிளர்ச்சி வடிவங்களில் இந்தியர்கள் பழக்கப்படுத்தப் பட்டனர். எனினும் 1857க்குப் பிறகே இது கிளர்ச்சிக்கான முறையியலாகப் பரவியது. இது ஏகாதிபத்தியத்தின் நீண்ட கால நலன்களுக்கான போக்கில் ஒரு உடனடிச் செயல் தந்திரமாக இங்கே பரப்பப்பட்டது; ஊக்குவிக்கப்பட்டது.

14. பிரிட்டனில் மூலதனக் காலம்

இந்தியப் பகுதிகளிலிருந்து கொண்டு சென்ற கொள்ளைப் பொருள் பிரிட்டனின் தொழிற் புரட்சிக்குத் தன் பங்கை ஆற்றியது. இந்தியாவின் வறிய விவசாயியும் கசக்கிப் பிழியப்பட்ட கைவினைஞனும் பிரிட்டனின் தொழில் முதலாளிகளுக்குரிய ஊற்றுக்கண்களாக இருந்தனர். இவர்களின் உபரி உழைப்பை அபகரிக்கும் போக்கில் இடைத் தரகர்களாக தரகு வணிக முதலாளியும் ஜமீன்தாரரும் இருந்தனர். உபரி உழைப்பை உறிஞ்சும் அரசமைப்பில் கீழ்மட்டப் பணியாளர்களாக நடுத்தர வர்க்கத்தார் இருந்தனர். எனவே பிரிட்டனின் வணிக மூலதனம் இயல்பாக அதன் அடுத்த கால கட்டத்திய வளர்ச்சியை நோக்கி விரைந்தது.

இந்தியப் பகுதிகளை மட்டுமின்றி பல்வேறு நாடுகளுக்கும் பிரிட்டன் சுரண்டியது. பிரேஜில் நாட்டிலிருந்து ஆண்டுக்கு ஆயிரம் கிலோ தங்கமும் $4\frac{1}{4}$ லட்சம் கிலோ வெள்ளியும் பிரிட்டனுக்குச் சென்றது. சர்வதேசத் தலைமைக் கொள்ளை நாடான பிரிட்டன், வங்காளத்திலிருந்து மட்டும்

10 லட்சம் ஸ்டெர்லிங் கொள்ளையடித்துச் சென்றது. சர்வதேச வணிகத்தில் பெற்ற லாபம், தொழில் மூலதனத் திரட்சி இயக்கப் போக்கில் எடுத்துக் கொண்ட முக்கிய இடத்தை அந்தர் குந்தர் பிராங், வில்லியம் டிக்பி போன்ற அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அதற்கு முன்பு மறுக்கப்பட்ட அல்லது அவட்சியப்படுத்தப்பட்ட கண்டுபிடிப்புகள் இப்போது பயன்பாட்டுக்கு வந்தன. 1760 இல் நிலக்கரி பயன்படுத்தப்பட்டது. 1764 இல் நீராவி இயந்திரமும் 1768 இல் ஏனைய இயந்திரமும் 1769 இல் நூல் நூற்கும் இயந்திரமும் 1785 இல் இயந்திரத் தறியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவையெல்லாம் குடியேற்ற நாடுகளின் தோள்கள் மீது பிரிட்டன் அமர்ந்ததனால் கொண்டு சென்ற கொள்ளைப் பொருள்களின் அளவை நமக்குக் காட்டுகின்றன.

இத்தகு தொழில் முதலாளியக் கால கட்டத்தைக் கூட ஆய்வு வசதி கருதி இரண்டாகப் பிரிக்கலாம்.

1. நுகர் பொருள் உற்பத்தி ஆலைகள் காலம்.
2. இயந்திரப் பொருள் உற்பத்தி ஆலைகள் காலம்.

இந்தியப் பகுதிகளின் அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் அனைத்தும் ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்காகவே செதுக்கப்படுகின்றன என்ற நீண்ட கால உண்மைக்கு ஏற்பவே இந்த இரண்டு காலங்களிலும் நிலவரம் இருந்தது. ஆயினும் அதனதன் தன்மைக்கு ஏற்ப, உபரி உற்பத்தியை எடுத்துக் கொண்டு செல்லும் வடிவம் மட்டுமே மாறுபட்டது.

நுகர் பொருள் தொழில் மூலதனக் காலத்தில் ஏகாதிபத்தியம், குடியேற்ற நாடுகளில் மூலப் பொருள் ஏற்றுமதியிலும், முழுமையாகச் செய்த பொருள்களை (Finished Product) இறக்குமதி செய்வதிலும் கவனம் செலுத்தியது. குடியேற்ற நாடுகளில் செய்யப்பட்ட உற்பத்திப் பொருள்களின் ஏற்றுமதி மிகவும் குறைந்து கொண்டே

போனது. இது இந்தியப் பகுதிகளுக்கும் பொருந்தியது. இக்கால கட்டத்தில் சில போக்குகளைத் திட்டமிட்டு ஏகாதிபத்தியம் செய்தது.

1. தொழில்மய அழிவுப்போக்கு (De industrialisation).
2. நகர்மய அழிவுப் போக்கு (De urbanisation).
3. விவசாயத்தை நோக்கி மக்கள் ஓட்டம் (exodus to agricultural sector).
4. உற்பத்தி பொருளுக்கு தேவையான மூலப் பொருளை ஏற்றுமதி செய்து அவற்றை உற்பத்திப் பொருளாக இறக்குமதி செய்தல்.

இந்தியப் பகுதிகளின் பருத்தித்துணி ஏற்றுமதி குறைந்தது; ஆனால் பஞ்சு ஏற்றுமதி அதிகரித்தது. முதலில் பஞ்சு ஏற்றுமதியைக் காண்போம்.

ஆண்டு	ஏற்றுமதி (பவுண்டுகளில்)
1813	90 இலட்சம்
1833	320 இலட்சம்
1844	880 இலட்சம்

இதன் உடன் விளைவாக இந்தியாவிலிருந்து பருத்தித் துணி ஏற்றுமதி மிகவும் குறைந்து போனது. 1815 இல் 13 இலட்சம் பவுண்டுகள் பருத்தித் துணியை ஏற்றுமதி செய்த நாடு, 1832 இல் 1 இலட்சம் பவுண்டு பருத்தித் துணியை ஏற்றுமதி செய்யும் நாடாக இழிந்து போயிற்று. இதன் தவிர்க்க இயலாத இன்னொரு அம்சமாக பருத்தித் துணி இறக்குமதி பெருகிக் கொண்டே வந்துள்ளது.

அதை பின்வரும் பட்டியல் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆண்டு பிரிட்டனிலிருந்து
இறக்குமதி (கஜம்)

1814	8,18,208
1821	1,91,38,726
1828	4,28,22,077
1835	5,17,77,277

அதாவது சரியாகச் சொன்னால், இந்தியப் பகுதிகளில் விளைந்த மூலப்பொருளை பிரிட்டன் நுகர்பொருள் ஆலைகளுக்குக் கொடுத்து அங்கே உற்பத்தி செய்த பொருள்களை இந்தியா இறக்குமதி செய்து கொண்டது. இது ஒர் எடுத்துக்காட்டே. எல்லா மூலப் பொருட்களின் ஏற்றுமதியும் பெருத்துக் கொண்டே போனது.

பொருள்	ஆண்டு	ஏற்றுமதி அளவு
ஆட்டுக் கம்பளி	1833	3.7 இலட்சம் பவுண்டுகள்
	1844	27 இலட்சம் பவுண்டுகள்
ஆளிவிதை	1833	16,800 காலன்கள்
	1844	21,96,000 காலன்கள்
சணல்	1849	68,000 பவுண்டுகள்.
	1914	86 லட்சம் பவுண்டுகள்

இக்காலத்தில் ஐரோப்பிய ஆலைகளுக்குத் தேவையான மூலப் பொருள் பயிரிடலுக்குப் பல ஊக்கங்கள் தரப்பட்டன. இந்தியர் செய்வதற்கு தயக்கமடைந்த தொழில்களைப் பிரிட்டன் முதலாளிகள் மூலம் இட்டு நிரப்ப முன் வந்தனர். பிரிட்டன் ஆலைகளுக்குத் தேவையான மூலப் பொருள்களைச் சாகுபடி செய்ய பிரிட்டன் மூலதனமும் பிரிட்டிசு மக்களின் குடியேற்றமும் ஏற்கப்பட்டன. எனினும் தட்பவெப்ப நிலை காரணமாக குடியேற்றப் பெருக்கத்தை விட மூலதன மிடலே இங்கு அதிகமாக இருந்தது. ஆஸ்திரேலியா, கனடா

இங்கு அப்படி இல்லை. இங்கே பிரிட்டன் மூலதன மூதலீட்டுக்கே இத்தகைய முதலாளிகளை மறைமுகமாகவே வைத்திருக்கக் கூடிய தன்மை தொடக்க காலத்திலிருந்தே இருந்து வந்துள்ளது. தேவையான நிலங்கள் இலவசமாக அல்லது நீண்டகாலக் குத்தகைக்காகக் (60 ஆண்டுகள்) கொடுக்கப்பட்டன. தேயிலை, காப்பி, சணல், இன்டிகோ ஆகிய பயிர்களுக்கான சாகுபடி முதலீடு பெருத்துக் கொண்டே போயிற்று. இத்தகைய தன்மை, மூலப் பொருள்களை வெகுவாக ஏற்றுமதி செய்யும் போக்கில் முடிந்தது. இதனால் இங்குள்ள கைவினைஞர்கள் மூலப் பொருளின்றி மூலையில் கிடந்தனர். குறிப்பாக நெசவாளர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர்.

ஆனால் இதற்கு முந்தைய காலத்தில் நெசவாளிகள் வணிக நிறுவன அடக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு கசக்கிப் பிழியப்பட்டனர். வேலையை குறித்த நேரத்தில் முடிக்க வில்லையெனில் அபராதமும் சவுக்கடிகளும் கிடைத்தன. அப்பொழுது வேலை இருந்தது; கொடூரம் இருந்தது. இப்போதுள்ள பிரிட்டன் தொழில் முதலாளிகளுக்கு இந்திய நெசவாளிகள் தேவை இல்லை. எனவே வேலை இல்லை. சூரத், டாக்கா, முர்ஷிதாபாத் போன்ற நெசவாளர் நகரங்கள் காலியாயின. மக்கள் வேறு எவ்வித வழியுமின்றி கிராமங்களை நோக்கி ஓடினர். விவசாயத்தை சார்ந்திருக்கக் கூடிய மக்கள் தொகை அதிகமாயிற்று.

கொள்ளைப் பொருள் அபகரிப்பு அதிகமாகிக் கொண்டே போயிற்று. 1833 இல் வணிக நிறுவனத்தின் வாணிப உரிமை ஒழிக்கப்பட்டவுடன் இந்தியாவில் அதற்குரிய சொத்து மதிப்பு ரூ. 12 கோடி என மதிப்பிடப்பட்டு 1874 ஆம் ஆண்டு முடிய அதற்குரிய வட்டித்தொகையுடன் ரூ. 37 கோடியே 20 இலட்சம் வணிக நிறுவனத்துக்குத் தரப்பட்டது.⁸⁴ 1858-1860 ஆம் ஆண்டுகளில் அதிகார மாற்றச் செலவாக ரூ. 30 கோடி முன் கூட்டியே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.⁸⁵ வணிக நிறுவனம் 1833 வரை வாங்கிய

கடன் தொகை ரூ. 33 கோடியே 55 லட்சம் திருப்பி கொடுக்கப்பட்டது. அதாவது 1833 வரை அதன் சொத்து மதிப்பு ரூ. 12 கோடி; கடன் ரூ. 33 கோடியே 55 லட்சம். ஆனால் சொத்துமதிப்புக்கு 1874 வரை அதாவது 45 ஆண்டுகளுக்குரிய வட்டி கணக்கிட்டு முன்னரே அத் தொகை தரப்பட்டது. கடன் மதிப்பும் செலுத்தப்பட்டது. இது தவிர 1833-1858 வரை வணிக நிர்வாகம் நடத்துவதற்காகப் பெற்ற கடனுக்காக ரூ.17 கோடியே 75 லட்சம் தரப்பட்டது.

இவை மட்டுமன்றி பிரிட்டனின் சர்வதேச ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையை நிறைவேற்ற இந்தியர்கள் பணம் கொடுத்தனர். ஆம்! சீனப்போர், ஆப்கான்போர், பாரசீகப் போர் போன்ற போர்களுக்காக 1898 வரை ரூ. 72 கோடியே 20 லட்சம் இந்தியக் கணக்கில் செலவிடப்பட்டது. இவற்றை விட 1857-1859 இல் இந்தியப் பகுதிகளில் நடந்த உழவர் கலகத்தை அடக்கியதற்காக ரூ.40 கோடி இந்திய, விவசாயிகளின் கணக்கில் எழுதப்பட்டது. இத்தகைய கொள்ளை மேலும் பிரிட்டனை வளப்படுத்தியது. இயந்திரங்களைத் தயாரிக்கச் செய்யும் ஆலைகள் பெருத்துக் கொண்டே போயிற்று.

1840 களில் பிரிட்டனின் இயந்திரப் பொருள் உற்பத்தி அதிகமாயிற்று. அதன் உள்நாட்டு தேவைகளை 1850க்குள் நிறைவு செய்தபின் 1850 க்குபின் ஏற்றுமதி பெருகிற்று. பிரான்சு, செர்மனி, அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளே இதன் இறக்குமதி நாடுகளாயின. ஆனால் 1870க்குள் அமெரிக்காவிலும் உற்பத்தியில் தன்னிறைவு ஏற்பட்டது. பல்வேறு நாடுகளிலும் சுயமுதலாளியத்தின் வருகையால் ஏற்பட்ட உறுதிப்பாடு பிரிட்டனுக்குப் போட்டியாகவே உருவெடுத்தது. இனிமேல் புதியதாக ஆக்கிரமிக்கக்கூடிய குடியேற்றப் பகுதிகள் இல்லை என்கிற நிலைமை ஏற்பட்டதால் குடியேற்ற ஆதிக்கப் பரப்பை நீட்டிக்க இயலவில்லை. எனவே மொத்தத்தில் தன் சுரண்டல் பரப்பளவை ஆழப் படுத்தவேண்டிய அவசியம் பிரிட்டனுக்கு இருந்தது. இதன்

விளைவாக கிளாஸ்கோ நகரத்து இயந்திரப் பொருள்களின் குப்பைத்தொட்டியாக இந்தியா மாறியது.

இயந்திரப் பொருள்களின் இறக்குமதி பெருத்துக் கொண்டேபோயிற்று. இதற்கு வழி செய்யும் விதத்தில் 1845 ஆம் ஆண்டில் நாட்டின் வளங்களைப் பயன்படுத்தும் சட்டம் (Act 1 x of 1845) இயற்றப்பட்டது.⁸⁶ பிரிட்டனிலிருந்து இறக்குமதியாகும் இயந்திரப் பொருள்களுக்கு இறக்குமதி தீர்வை விலக்கப்பட்டது.⁸⁷

ஆண்டு இயந்திர இறக்குமதி ஆண்டுஇயந்திர இறக்குமதி

(கோடி பவுண்டுகளில்)		(கோடி பவுண்டுகளில்)	
1851	1.15	1864	2.71
1852	1.22	1869	3.60
1855	1.27	1874	3.38
1858	1.52	1881	5.31
1859	2.17	1891	7.20

இத்தகைய இயந்திரப் பொருள் இறக்குமதி தவிர்க்க இயலாதவகையில் நுகர் பொருள் ஆலைகளைத் தொடங்க வகை செய்தது. பிரிட்டன் முதலாளிகளும் இந்தியர்களும் (குறிப்பாக பார்சிகளும் குசராத்திகளும்) தொழில்கள் தொடங்கினர். இவ்வாறு ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, இலத்தீன், அமெரிக்கா நாடுகளில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தொழில்கள் குறித்து அந்தர் குந்தர் பிராங் குறிப்பிடும் கருத்தைக் காண்போம்.⁸⁸

“பல நாடுகளில் நுகர் பொருள் ஆலைகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன (அல்லது இந்தியாவில் செய்ததைப் போன்று மறுநிர்மாணம் செய்யப்பட்டன). ஆனால் தொழில்நுட்பத்திலும் பொருளாதார ரீதியிலும் இவை பெரும்பகுதி இறக்குமதிக்கே கட்டுண்டு நின்றன; உள்நாட்டுக்கானவையாக இல்லை. ஆப்பிரிக்கா, இலத்தீன் அமெரிக்கா, ஆசியா (ஐப்பான் நீங்கலாக) போன்ற நாடுகளில் இது நடந்தேறியது.”

இதன் விளைவாக இந்தியப் பகுதிகளில் பருத்தி, சணல், கம்பளி, பட்டு, சர்க்கரை ஆலைகள் தொடங்கப் பட்டன. இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதிகளில் ஐரோப் பியரும் இந்தியரும் ஆலைகள் தொடங்கினர். வடகிழக்குப் பகுதிகளில் ஐரோப்பியர் மட்டுமே ஆலைகள் தொடங்கினர். 1823 இல் கல்கத்தாவில் தொடங்கிய இந்திய நூற்பாலை களின் சரித்திரம் 1882 இல் 62 ஆலைகளாக வளர்ந்தது. இது 1903 இல் - 201 ஆக உயர்ந்தது. 1838- இல் ஆன்டூரூயூல் என்ற ஆங்கிலேயரால் தொடங்கப்பட்ட சணல் ஆலைத்தொழி லில் இந்தியர் முதலீடே இல்லை. 1911 வரை ஒரு இந்தியர் மட்டுமே இதில் முதலீடு செய்தார். ஏனைய குடியேற்ற நாடுகளை விட குறிப்பாக எகிப்து, கென்யா, உகாண்டா, நைஜீரியா, இந்தோனேசியப் பகுதிகள், வெனிஜூலா போன்ற நாடுகளை விட இந்தியாவில் ஆலைத்தொழில் பெருகிக் கொண்டே சென்றது. 1880-1913 கால கட்டத்தில் இந்தியாவில் தொழில் வளர்ச்சி சராசரி ஆண்டுக்கு 4 முதல் 5 சதவீதம் என்பதாக இருந்தது.⁸⁹ இதோடு பிரிட்டனின் நீதிமூலதன இறக்குமதியும் பெருகிக் கொண்டே சென்றதையும் காண வேண்டும். 1865-1914 காலகட்டத்தில் பிரிட்டனின் மொத்த நிதிமூலதனத்தில் குடியேற்ற நாடுகளில் இறக்குமதி செய்தது 40 சதவீதம் ஆகும். ⁹⁰ இவை குறித்து விரிவாகக் காணுமுன் இக்காலப்பகுதியில் உற்பத்திமுறையில் ஏற்பட்ட சீர்திருத்தங்களைக் காண்பது பொருத்தமாக இருக்கும்.

15. குடியேற்ற ஆதிக்கத்துக்கான நவீனமயம்

சீமகால வரலாற்றைக் கூர்த்த மதிநுட்பத்துடன் விளக்கிய காரல் மார்க்சு இந்தியா குறித்த ஆய்வுரையைப் பின்வருமாறு விரித்துரைக்கிறார்.⁹¹

“இந்தியாவைத் தொடர்ந்து வெற்றி கொண்ட அரபியர், தாத்தாரியர், முசுலீம்கள் ஆகியோர் மிக விரைவில் இந்துமயமாயினர். காட்டுமிராண்டித் தனமான வெற்றியாளர்கள் தம் அடிமைகளின் மேன்மையான நாகரிகத்தால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டனர். வரலாற்றின் விதியாக இது செயல்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களே இந்தியாவை வெற்றிக் கொண்டவர்களில் உயர்ந்தவர்கள். எனவே இந்து நாகரிகத்தால் எளிதில் அணுக இயலாதவர்களாக இருந்தனர். உள் நாட்டுச் சமூகங்களை உடைத்தும் உள்நாட்டுத் தொழிலை உடைத்தும் உள்நாட்டுச் சமூகங்களில் மதிப்புமிக்கதும் உயர்ந்ததுமானவற்றை எல்லாம் தரைமட்டமாக்கியும் அவர்கள் இந்து நாகரிகத்தை உடைத்தார்கள். இந்தியாவில் அவர்கள் ஆட்சி பற்றிய வரலாறு இந்த அழிவுக்கு மேல் எதைப் பற்றியும் பேசவில்லை. புத்துருவாக்கப் பணி அழிவுக் குவியலிலிருந்து தொடங்கவில்லை; இருந்த போதிலும் கூட அது தொடங்கிவிட்டது” (அடிக்கோடுகள் எம்முடையவை)

புத்துருவாக்கப் பணிகளைக் குடியேற்ற நாடுகளில் பிரிட்டன் தொடங்கியதற்கான பொருளியல் முன்தேவைகளை முன்னர்க் கண்டோம். சர்வதேச மூலதனக் குவியலின் வெளிப்பாடான இப்போக்கு இங்கே உற்பத்திக்குத் தேவைப்படும் சீர்திருத்தங்களைச் செய்தது. புகைவண்டிப் போக்குவரத்தும், மின்தந்தியும், அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இது புதிய காலத்தின் புதிய தேவைகளாகும். பிரிட்டனில் தோன்றிய புதிய வர்க்கங்களின் உடனடி நலன்களுக்கான தேவைகளாகும். இது குறித்து காரல் மார்க்சு கூறியது சரியே.⁹²

“இதுகாறும் பிரிட்டனில் உள்ள ஆளும் வர்க்கங்கள் இந்தியாவின் முன்னேற்றத்தில் தற்செயலான, இடையில் ஏற்படும் நிகழ்வைப் போன்ற,

விதிவிலக்கான ஆர்வமே கொண்டு நின்றனர். இந்தியாவை செல்வந்தர்கள் வெற்றிக்கொள்ள விரும்பினர்; பணமுதலாளிகள் கொள்ளையடிக்க நினைத்தனர்; தொழில் முதலாளிகள் குறைந்த விலைக்குப் பெற விரும்பினர்; ஆனால் இப்போது நிலைமை மாறிவிட்டது. இந்தியாவை மறு உற்பத்திக்கான ஒரு தேசமாக மாற்றியமைப்பது தங்கள் நலனுக்கு மிகவும் உகந்தது என்று கண்டுபிடித்துள்ளனர். ஆக அந்த எல்லைக்குட்பட்டு இந்தியப்பகுதிகளில் நீர்ப்பாசன வசதிகளையும் உள்நாட்டுப் போக்குவரத்து வசதிகளையும் சீரமைக்க வேண்டியது எல்லாவற்றுக்கும் மேலான அவசியமாகக் கருதி இந்தியாவில் நீண்டத் தொலைவு புகைவண்டிப் போக்குவரத்துக்க்கர் திட்டம் இட எண்ணியுள்ளனர். அவர்கள் அதைச் செய்வார்கள்” (அடிக்கோடுகள் எம்முடையவை)

இந்தியாவின் போக்குவரத்தை நவீனப்படுத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கை இந்தியாவிலிருந்து வரவில்லை: அதை இங்கிலாந்து முதலாளிகளே எழுப்பினர். மான்செஸ்டர் தொழில் கழகம் (Cotton supply Association) இதற்கான முதல் குரலைக் கொடுத்தது. இந்திய வருமானத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இதைச் செய்ய வேண்டுமென்றும் அதற்கு இங்கிலாந்தில் திரட்டும் மூலதனத்துக்கு 5 சதவீதம் வட்டி கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அது கோரியது.⁹³ இதற்கான பொருளாதாரத் தேவை உணரப்பட்டது. பஞ்சாப் பகுதிகளை வென்ற பின்னர் 1853 இல் வைசிராய் டல்ஹௌசி கீழுள்ளவாறு எழுதுகின்றார்.⁹⁴

“பெரும் நிலப்பரப்புகளில் விளைச்சல் நிரம்பி நிற்கின்றது. வாணிபத்தைப் பெருக்குவதற்கான ஒவ்வொரு வசதியையும் கவனமாகச் செய்ய வேண்டும்..... ஐரோப்பாவில் உற்பத்தி செய்யப்படும்

பொருள்களுக்கான தேவையும் மிகவும் தொலைதூர இந்தியச் சந்தையில் பெருத்துக் கொண்டே வருகின்றது”.

இத்தகைய நவீனமயமாதலின் இராணுவத் தேவையை 1846 இல் வைசிராய் ஹார்டிஞ்ச் உணர்ந்திருந்தார்”⁹⁵.

இந்தத் தேசத்தில்.....காலாட்படை வீரர்களையும் இராணுவப் பொருள்களையும் விரைவாகக் கொண்டு செல்லும் வசதி இருப்பின் எந்த எழுச்சியையும் குறைந்த செலவில் அடக்கி விடலாம்; யுத்தத்தை மிகக் குறுகிய காலத்தில் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து விடலாம்; பேரரசைப் பாதுகாக்கலாம்”⁹⁵.

எனவே 1853 இல் டல்ஹௌசி காலத்தில் முதன் முதலில் 20 மைல்கள் புகைவண்டிப் பாதை போடப்பட்டன. இது பின்வரும் ஆண்டுகளில் பெருகியது.

ஆண்டு	1853	1857	1861	1862
பாதை நீளம்	20	288	1588	2336
(மைல்களில்)				

ஆண்டு	1870	1881	1882	1891	1900
பாதை நீளம்	5077	9891	10009	16977	24760
(மைல்களில்)					

1857 உழவர் பெருங்கலகம், 1860 அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர், 1869 சூயஸ் கால்வாய் திறப்பு ஆகிய நிகழ்வுகளுக்குப் பின்னர் புகைவண்டிப் பாதையின் நீளம் பெருகிக் கொண்டே போனது; இது புகைவண்டிப் போக்கு வரத்தின் பொருளாதார, இராணுவ அவசியத்தைக் காட்டுகின்றது. இவ்வளவு மிகக் குறுகிய காலத்தில் இங்கிலாந்திலும் பிரான்சிலும் கூட புகைவண்டிப் பாதையின் நீளம் பெருகவில்லை. மேலும் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வேறு எந்தவொரு நாட்டிலும் எந்தவொரு தனித்துறையிலும் (Single sector) இத்தகைய முதலீடு செய்யப்படவில்லை.

1848-49இல் ரூ.9 இலட்சமாக இருந்த ரயில்வே முதலீடு 1851-52 இல் ரூ.1.3 கோடியாகவும் 1860-61 இல் 34.96 கோடியாகவும் பெருகியது. இது உண்மையில் அபரிமிதமான பெருக்கமாகும். ஆயினும் இதிலும் பிரிட்டன் முதலாளிகள் கொள்ளை இலாபம் சம்பாதித்தனர். இயந்திரப்பொருள்களின் விலை உலகச் சந்தையில் உள்ளதைவிட 3 மடங்கு அதிகம் வைக்கப்பட்டது. அமெரிக்காவில் புதியதாக இருப்புப் பாதை முதன் முதலில் போடப்பட்டபொழுது 1 மைலுக்கு ரூ.20 ஆயிரம் மட்டுமே செலவானது; ஆனால் இந்தியப் பகுதிகளில் ரூ.1 இலட்சத்து 80 ஆயிரம் செலவானதாம்! மேலும் இது இலாபகரமான முதலீடாக இல்லை எனச் சொல்லப்பட்டு 1900 வரை இதில் விடுத்த மூலதனத்துக்கு மட்டும் 5.5 கோடி ரூபாய் வட்டி கொடுக்கப்பட்டது.

எனினும் புகைவண்டிப் பாதையின் அறிமுகமும் பெருக்கமும் பிரிட்டன் ஆலை முதலாளிகள் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமாகவே சேவை செய்தது. நுகர்பொருள் ஏற்றுமதியும் இயந்திர இறக்குமதியும் பெருத்தன.⁹⁷

இந்தியாவில் இருப்புப்பாதையின் பயன்கள் குறித்துப் கருத்து வேறுபாடுகள் பல உண்டு, அந்தர் குந்தர் பிராங் இதை குன்றிய வளர்ச்சி நிலையில் வளர்ச்சி நிலை (Development in Underdevelopment) என்பார். பிபன் சந்திரா இது காலனிய நவீனமயமாதல் (Colonial Modernisation) என்பார்.⁹⁸ இதனால் பொருளாதார மாற்றம் ஏற்பட்ட தெனினும் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்படவில்லை என ஆர். டி. குப்தா குறிப்பிடுவார்.⁹⁹ 1853 இல் மார்க்சு இது பற்றிக் குறிப்பிட் கருத்துகளின் ஒரு பகுதியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு ரஜனிபாமிதத் குடியேற்ற ஆதிக்கத்தில் புறநிலை அளவில் பிரிட்டன் முற்போக்கு சக்தியாக விளங்குகிறது என கூறுவார்.¹⁰⁰ இவை பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு முன்னர் இந்தியாவில் புகைவண்டிப் பாதை போடுவதற்கு முன் மார்க்சு 22-7-1853 அன்று அனுமானித்த கருத்துகளைத் தொகுத்துக் கொள்வோம்.¹⁰¹

1. புகைவண்டிப் பாதையின் அறிமுகம் விவசாய வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்யும். குளங்கள் தோண்டப்படும். நீர்ப்பாசன வசதி பெருகும். நீர் வசதியின்றி அடிக்கடி ஏற்படும் பஞ்சங்கள் தவிர்க்கப்படும்.
2. இராணுவச் செலவு குறையும்.
3. கிராமங்களுக்கு இடையே போக்குவரத்து ஏற்பட்டு கிராமங்களின் தனிமை நிலை (Village-isolation) நீக்கப்படும்.
4. பஞ்ச மற்றும் ஏனைய மூலப்பொருள்களை மிகக் குறைந்த விலைக்கு பிரிட்டன் முதலாளிகள் பெறுவர்.
5. இரும்பும் நிலக்கரியும் உடைய நாட்டின் போக்கு வரத்தில் இயந்திரத்தை ஒரு முறை புகுத்தி விட்டால் அதன்பின் போக்குவரத்து விரிவடைவதைத் தடுக்க இயலாது.
6. புகைவண்டித் தொழிலுக்குரிய உடனடியான, தற்போதைய தேவைகளை நிறைவு செய்ய வேண்டிய எல்லாத் தொழில்களையும் புகுத்தாமல் இத்தொழிலைப் பாதுகாக்க இயலாது.
7. புகைவண்டித் தொழிலுடன் உடனடித் தொடர்பு இல்லாத தொழில்களிலும் இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் தோன்றும்.
8. இந்தியாவில் நவீனத் தொழிலுக்குப் புகைவண்டித் தொழில் உண்மையான முன்னோடி ஆகும்.

இவை குறித்துக் காண்போம். மார்க்சு சொன்னதைப் போல 'பிரிட்டன் முதலாளிகளின் நலன்களுக்கு உகந்த வகையில் ஓர் எல்லைக்குட்பட்டு' இது நடந்தேறியது. தம் நலன்களுக்கு வேண்டிய பொழுது அதிக நீளம் புகைவண்டிப் பாதைகள் அமைத்தனர். 1857, 1860, 1869 ஆகிய ஆண்டுகளுக்குப்பின் பாதையின் நீளம் அதிகரித்தது என முன்னர்க் கண்டோம். மூலப்பொருள், உணவுப்பொருள்

ஏற்றுமதி அதிகரித்தது. உள்நாட்டு நெசவாளர் மூலப் பொருளின்றியும் உள்நாட்டு மக்கள் உணவுப் பொருளின்றியும் தவித்தனர். வயல் வெளிகளிலிருந்து மக்களது வாழ்வை நிறைவுசெய்ய வேண்டிய இந்தப் பொருள்கள், புகைவண்டி நிலையங்களுக்கு ஏற்றுமதிக்காக சென்றன.

புகைவண்டிப் போக்குவரத்தால் நீர்ப்பாசன வசதி பெருகவில்லை. சர். ஆர்தர் காட்டன் “புகைவண்டிப் போக்குவரத்துத் தோல்வியடைந்து விட்டதென்றும் அதனால் நீர்வழிப் போக்குவரத்துக்கு ஏற்றாற் போன்று நீர்நிலைகள் திருத்தியமைக்கப்படவேண்டும் என்றும் இதை நீர்ப்பாசன வசதியுடன் இணைக்க வேண்டும்” என்றும் பாராளுமன்றக் குழுவிடம் சாட்சியம் அளித்தார். இது ஏற்கப்படவில்லை. பிரிட்டன் பாராளுமன்றக் குழு, மிக விரைவாகப் பொருள்களை ஏற்றிச் செல்லும் வசதியை மட்டுமே கவனித்தது. மேலும் அதுவரை புகைவண்டிப் போக்குவரத்தில் போட்டுள்ள முதலீட்டையும் அது இழக்க விரும்பவில்லை. எனவே ஆர்தர் காட்டனின் கருத்துரை நிராகரிக்கப்பட்டது. எனவே புகைவண்டி அறிமுகம் நீர்ப்பாசன வசதிக்கான வாய்ப்பைப் பெருக்கவில்லை. மேலும் பஞ்ச காலங்களில் இது உள்நாட்டுப் போக்குவரத்தை விட வெளிநாட்டு ஏற்றுமதியில் பெரும் பங்கு வகித்தது.¹⁰²

ஆண்டு

அரிசி, கோதுமை மற்றும்

உணவு தானியங்கள்

(பவுண்டுகளில்)

1860	35,88,562
1865	59,56,408
1875	54,88,169
1876	64,21,137
1877	79,88,189
1878	101,52,953
1880	98,66,906
1885	138,85,442

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

ஒரு துறையில் செய்யும் முதலீடு இன்னொரு துறையில் முதலீட்டை உருவாக்கி ஊக்கம் கொடுக்கும்; அது, அடுத்தத் துறையில் முதலீட்டை உருவாக்கி ஊக்கம் கொடுக்கும். இது தொடர் நிகழ்வாகச் செல்லும். இதை Investment snow ball effect என்பர். புகைவண்டித் தொழிலின் முதலீடு இத்தகைய தன்மையை உருவாக்கவில்லை. புகைவண்டி களைப் பழுதுபார்க்கும் பட்டறையும் உதிரிப்பாகங்களை ஒன்று சேர்க்கும் பட்டறையும் (repair and assembly shops) உருவாயின. அதற்கு மேற்கொண்டு இல்லை. ஆனால் கிளாஸ்கோ, லிவர்பூல் ஆகிய நகரங்களின் இயந்திரச் சாமான்களை இந்தியாவுக்கும் மான்செஸ்டருக்கும் வேண்டிய மூலப்பொருள்களை இந்தியாவிலிருந்தும் ஏற்றுமதி-இறக்குமதி செய்தது. எனவே இதை ஏற்றுமதி-இறக்குமதிக்கான இடைத்தொழில் என்பர்.

புகைவண்டித் தொழில் மறைதிறன்களை (Latent Potentialities) வெளிக்கொணர்ந்தது என்று சொல்வர். ஆயின் புகைவண்டித் தொழில் அறிமுகக் காலத்தில் இந்தியக் கைவினைஞர் பட்டாளம் பாட்டாளிகளின் பட்டாளமாக (A Proletarian Army) காத்து நின்றது. வேலை மறுக்கப்பட்ட கைவினைஞர்கள் தொகை பெருகிக்கொண்டே இருந்தது. இவர்கள் மீண்டும் வேளாண்மைத் துறையை நோக்கி ஓடினர். அதன் சமை அதிகரித்தது. அக்காலத்தில் பெருக்கெடுத்த புகைவண்டிப் போக்குவரத்து, தொழில்நுட்ப அளவிலும் உடல் உழைப்பு அளவிலும் பயன்படுத்தியது மிகக்குறைவே. இதிலும் தொழில்நுட்ப அளவு இல்லை எனச் சொல்லலாம். தொடக்ககாலப் புகைவண்டியினால் பெருக்கெடுத்ததாகச் சொல்லப்படும் வேலை வாய்ப்பை ஆராய்ந்த டேனியல் தார்னர் 'ஆசியாவிலே பெரியதாக இருக்கும் இந்தியப் புகைவண்டி நிறுவனத்தில் உண்மையான பொறுப்புடைய பதவி எந்த இந்தியருக்கும் இல்லை' எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁰³ மேலும் உடலுழைப்புப்பணி, நீண்ட காலத்துக்கும் வேலை தரவில்லை; கடினமான சவுக்கடிகளும்

கிடைத்தன. அக்காலத்திய நாட்டுப்பாடல்கள் இதைத் தெரிவிக்கின்றன.

இது சொந்த நாட்டின் சமூக பொருளாதாரத் தேவைகள் கருதி ஏற்படவே இல்லை. பின்னடைந்த பொருளாதார நிலையில் உள்ள ஒரு நாட்டின் மீது வளர்ச்சி பெற்ற ஆதிக்க நாடு தன் சொந்த நலன்களையே முற்றிலும் கருத்திற் கொண்டு, நவீனத் தொழில்நுட்பக் கண்டுபிடிப்பை மேலிருந்து திணித்தவின் விளைவே புகைவண்டித் தொழில் அறிமுகம் ஆகும்.

இவை நவீனமானவை எனபது இதன் வெளித் தோற்றம் கருதிய முடிவு. ஆனால் இது ஏகாதிபத்திய நலனுக்கான நவீனமாகும். இதனால் ஏகாதிபத்தியவாதிகளும் குடியேற்ற நாட்டில் அவர்களது பொருளாதாரத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் தரகுமுதலாளிகளும் மிகவும் மேற்பகுதியில் உள்ள மிகச்சிறிய அளவு உள்நாட்டு சக்திகளும் மட்டுமே பயன்படுவர். அக்காலத்திய ஏகாதிபத்திய நலனுக்குகந்த - தேசிய நலன்களுக்கு விரோதமான, உற்பத்திமுறைக்கே இது சேவகம் செய்தது.

இது அறிமுகமாவதற்கு முன்னர் காரல் மார்க்சு கருதிய சில கருதுகோள்கள் (Hypothesis) நடக்கவில்லை; அவற்றுக்கு மீறியே நடந்துள்ளன. ஆயின் அதே கட்டுரையின் (22-7-1853) பிற்பகுதியில் இத்தகைய நவீனங்கள் எப்பொழுது இந்தியர்கட்குப் பயன்படும் என மார்க்சு பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். ¹⁰⁴

“கிரேட் பிரிட்டலில் உள்ள ஆலைத் தொழிலாளி வர்க்கம் அங்குள்ள தற்போதைய ஆளும் வர்க்கங்களைத் தூக்கி எறிந்து தாமே ஆளும் வர்க்கமாக மாறும் வரையில் அல்லது ஆங்கில ஆட்சி நுகத்தடியை மொத்தமாகத் தூக்கிவிட்டெறியக் கூடிய அளவுக்கு இந்துக்கள் பலம்பெறும் வரையில், பிரிட்டன்

முதலாளிகளால் கொண்டு வரப்பட்ட சமூகத்தின் புதிய கூறுகளின் பயன்களை இந்தியர்கள் அறுவடை செய்ய முடியாது.”

இக்கூற்று மார்க்சின் உள்ளக்கிடைக்கையைத் தெளிவாகச் சுட்டுகிறது. பிரிட்டன் ஆட்சியிலிருந்து ஒட்டு மொத்தமான விடுதலை குறித்த சிந்தனை, வரலாற்றில் முதன் முதலில் காரல் மார்க்சிற்கு உரியதாகும். இது உழவர் கலகத்துக்கும் 4 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கூறப்பட்டது. நமது ‘தேசியவாதிகள்’ 1885 இல் காங்கிரசு கட்சியைத் தொடங்கி ஆயிரம் மோதல்களுக்குப் பின் 1929 இல் ‘ஒட்டுமொத்த விடுதலை’ (அதாவது பரிபூரண சுயராஜ்யம். ஆனால் இதற்கும் மார்க்சின் கருத்துக்கும் வேறுபாடுகள் உண்டு) குறித்த தீர்மானத்தை அரைகுறையாகக் கொண்டந்தனர். நமது ‘தேசியவாதிகள்’ விசயமே வேறு. அதை வேறொரு நூலில் காணலாம். 1879 ஆகிய ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட கட்டுரையிலும் கடிதத்திலும் கடைசிக் கருத்தை மார்க்சு அதிகம் வலியுறுத்துகின்றார். இவை ‘இந்துக்களுக்குப் பயனற்றவை’ என்றும் ‘அன்னியச் சந்தையை வென்றெடுப்பதற்கான ஆயுதங்கள்’ என்றும், அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்; எனவே 1853 இல் குறிப்பிட்ட கருதுகோள்களைப் பின்னர் நடைமுறையுடன் ஒட்டி சாராம்சமான மாற்றங்களை காரல் மார்க்சு செய்துள்ளார். ஆதிக்க நாட்டின் நன்மைக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட புகைவண்டித் தொழிலின் தன்மைகளை இப்படித் தொகுத்துரைக்கலாம்.:-

1. மூலப் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்தது.
2. இயந்திரத்தையும் மூலதனத்தையும் நுகர் பொருளையும் இறக்குமதி செய்தது.
3. கொள்ளை விலை, அதிகச் செலவு, மூலதன வட்டி, தொழில்நுட்பக் கட்டணம் என்ற வகையில் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டது.

4. இராணுவப் பாதுகாப்பு எளிமையாக்கப் பட்டது.
5. தொடர் முதலீட்டுக்கு ஊக்கம் கொடுக்கவில்லை.
6. வேலைவாய்ப்பு பெருகவில்லை.

இங்கே இன்னொன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். ஏனைய குடியேற்ற நாடுகளை விட இந்தியப் பகுதிகளில் நவீனமயப்படுத்தலின் தொடக்கம் சற்று முன்கூட்டியும் அதிகமாகவும் இருப்பதாக அறிஞர்கள் நினைக்கின்றனர். 'குன்றிய வளர்ச்சி நிலையில் வளர்ச்சி நிலைக்கு' இந்தியப் பகுதிகளே மிகவும் பொருத்தமாக உள்ளதாகக் கருதுகின்றனர். ஏகாதிபத்தியத்தின் சோதனைக்களமாக பல அம்சங்களில் இந்தியா இருந்தது. இதற்குச் சில காரணங்கள் இருக்கலாம். அவை:-

1. ஆயுத எதிர்ப்பு பெருமளவில் இல்லை. 1857க்குப் பிறகு பெருமளவில் இல்லை. சட்டவாதம் (Legalism) திட்டமிட்டு வளர்க்கப்பட்டது.
2. அரசியல் அளவில் உள்நாட்டு சக்திகள் பலவீனப்பட்டு இருந்தன.
3. இந்தியா, சீனாவைப் போன்று பலநாடுகளின் குடியேற்ற பகுதியாக இல்லை. கோவா, டையு, டாமன், புதுச்சேரி, காரைக்கால் போன்ற மிகச் சிறுபகுதிகளே போர்த்துகீசிய, பிரான்சின் குடியேற்றப் பகுதிகளாக இருந்தன. மேலும் இவற்றுக்கும் பிரிட்டனுக்கும் முரண்பாடு பெரிதும் பகைமையாக இல்லை.
4. உள்நாட்டு மன்னர்களின் அரசிறைமை, போலித்தன்மை கொண்டதாகும்.
5. பொருளாதார அளவில் உள்நாட்டு சக்திகள் சரணாகதி நிலையில் இருந்தன.

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

எனவே பிரான்சு போன்ற வெளிநாட்டிடமிருந்தும் உள்நாட்டு நிலவுடைமை அரசுகளிடமிருந்தும் மற்றும் இளமுதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள் ஆகியோரிடமிருந்தும் எவ்வித வலுவான இராணுவ, அரசியல், பொருளாதார எதிர்ப்பே இல்லை. எனவே பிரிட்டன் சோதனை செய்து பார்க்கும் கால்பந்தாட்டக் களமாக இந்தியா இருந்தது.

இதைப் போன்றே இக்காலத்தில் நீர்ப்பாசனம் குறித்து அரசு எடுத்த நடவடிக்கைகளும் தம் நலன்களுக்கு உகந்ததாகவே இருந்தது. இந்தியாவைப் போன்ற ஒரு நாட்டில் நீர்ப்பாசன வசதி செய்தல் பற்றியும் அதில் அரசின் பங்கு பற்றியும் ஆங்கிலேய அதிகாரிகள் தெரிந்து வைத்திருப்பினும், ஏகாதிபத்திய நல நோக்கங்கட்கு அப்பால் அவர்கள் செல்ல இயலவில்லை. பஞ்சாப் ஆக்கிரமிப்புக்குப் பின்னர் டல்ஹௌசி (6-12-1850)

"பெரும் நிலப்பரப்பை நான் காண்கிறேன். வளம் கொழிக்க வேண்டிய பூமி இப்போது தரிசாகக் கிடக்கின்றது. ஆனால் நீர்ப்பாசன வசதி மட்டும் இருப்பின் அவை வளமையான விளை நிலங்களாக மாறும்"

என்று எழுதியுள்ளார். ¹⁰⁵

ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டம் வரை இது குறித்த அக்கறையை வணிக நிறுவன அரசும் அதன்பின் பிரிட்டன் பாராளுமன்ற வழிகாட்டுதலிலான அரசும் மேற்கொண்டன. மேற்கு யமுனா கால்வாய்த் திட்டம் 155 மைல் நீளம் கொண்ட பாதையில் 1830 இல் புதுப்பிக்கப்பட்டது. கங்கை கால்வாய்த் திட்டம் 45 இலட்சம் ஏக்கர் நிலங்களுக்குப் பாசன வசதி அளிக்கத்தக்க வகையில் 888 மைல் நீளத்திற்குப் புதுப்பிக்கப்பட்டது. பஞ்சாப் ஆக்கிரமிப்புக்குப்பின் கோதுமை, பருத்தி விளைச்சலைக் கணக்கிலெடுத்து பாரிதாவோப் கால்வாய்த் திட்டம் 450 மைல் நீளத்துக்கு 1856 இல் அமுல்படுத்தப்பட்டது. இவை போன்று கிருஷ்ணா,

காவிரி ஆறுகளின் குறுக்கேயும் பல அணைத் திட்டங்கள் செயல்பட்டன. ஆனால் 1875க்குப் பிறகு இதுபெரிதும் தவிர்க்கப்பட்டு, செலவு குறைக்கப்பட்டது.¹⁰⁶

ஆண்டு (மார்ச்சு முடிய)	நீர்ப்பாசன செலவு (பவுண்டு)
1870	26, 95, 465
1875	12, 36, 391
1877	9, 43, 423
1878	8, 06, 084
1879	7, 94, 654
1880	5, 98, 837

நீர்ப்பாசன செலவு படிப் படியாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஏகாதிபத்தியம் தன் நலன்களுக்காக முற்றிலும் இந்தியப் பகுதிகளைச் செதுக்க நினைத்ததே இதற்குக் காரணம் ஆகும். எனினும் எந்தக்காலத்திலும் நிலவரி குறையவே இல்லை.¹⁰⁷

அதே நேரத்தில் நில உரிமை, உழும் உரிமை குறித்த கருத்துகளும் சட்டங்களும் எழுந்தன. ஜமீன்தாரி முறையைப் பொறுத்துக் கொணரப்பட்ட சட்டங்கள், ஜமீன்தாரருக்கும் அரசுக்கும், ஜமீன்தாரருக்கும் குத்தகைதாரருக்கும் இடையிலான உறவுகளைச் செழுமைப்படுத்தியது. இதில் சில சட்டங்கள் குத்தகையாளர் நலன்கள் கருதி கொண்டு வரப்பட்டவை.¹⁰⁸ எனினும் இதற்குமுன் குத்தகைதாரர்களின் வெளியேற்றமும், தப்பியோடலும் (Eviction and exodus) நிரம்ப நடைபெற்றுள்ளன என்பதையும் நாம் மறுப்பதற்கு இல்லை.

இத்தகைய ஏகாதிபத்திய நலச்செயல்களின் ஒரு கண்ணியாகவே இந்தியப்பகுதிகளின் ஆலைத்தொழில் தொடங்கப்பட்டது. இவற்றை இந்தியர்களும் ஆங்கிலேயர்

களும் தொடங்கினர். இதனால் இந்தியப் பகுதிகளின் உற்பத்தி முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் காண்போம்.

16. தொழில்மயமா? குடியேற்ற ஆதிக்க நீக்கமா?

இந்தியாவின் தொடக்ககாலத் தொழில்கள் யாவும் நுகர் பொருள்களுக்கானவையே ஆகும். சான்றாக, துணி ஆலைகள், சணல் ஆலைகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். 1875 ஆம் ஆண்டிலேயே வங்காள இரும்பு மற்றும் எஃகு நிறுவனம் (Bengal Iron and Steel Enterprise) தொடங்கிய பராக்பூர் இரும்பு ஆலை விரைவிலேயே இயங்காது போயிற்று.

1823 இல் கல்கத்தாவில் ஒரு நூற்பாலை தொடங்கப் பட்டது. எனினும் அதன் உண்மையான தொடக்கம் 1850 களில் பம்பாய் பகுதிகளில் ஏற்பட்டது. 1851 இல் கௌஷாஸ் நானாபாய் தாவர் என்ற பார்சி இனத் தரகு வணிக முதலாளி நெசவாலை தொடங்கினார்; இது 1854 இல் செயலுக்கு வந்தது. இவரே இரண்டாம் ஆலையை 1857 இல் தொடங்கினார். 1876 - க்குள் பம்பாயில் 51 ஆலைகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. 1880 இல் பம்பாய் நூல் சீனாவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பின் 1882-க்குள் 62 ஆலைகளும் 1900-க்குள் 193 ஆலைகளும் உருவாயின. சீனாவிற்கும், அரபுநாடுகளுக்கும் வாணிபம் செய்த செல்வாக்குமிக்க தரகு வணிக முதலாளியக் குடும்பமான பேடிட்டுகளும் (Petits) கிளாஸ்கோ நகர இயந்திர ஆலைகளின் கிளை நிறுவனங்களை மேற்பார்வையிட்ட வாடியாக்களும் (Wadia) இங்கிலாந்தின் யுத்தப்பொருள் ஒப்பந்தக்காரர்களாக விளங்கிய டாடாக்களும் (Tatas) பம்பாயில் தொழில் முனைவர்களாக இருந்தனர்.

அகமதாபாத்தில் 1859 இல் ஒய்வுபெற்ற பிராமண அரசு அதிகாரி ஓர் ஆலைத் தொடங்கினார். 1866 இல் ஒரு நிலப்பிரபுவும் ஆலை தொடங்கினார். 1880 - 1900க்குள் 26 ஆலைகள் கூடுதலாகத் தொடங்கப்பட்டு விட்டன. இங்கு பிரபல பிரிட்டன் கம்பெனிகளுக்குத் தரகு வணிகர்களாக விளங்கிய பனியா இனத்தினரே முதன் முதலில் ஆலைகளை நிர்மாணித்தனர்.

கான்பூர் இராணுவ கேந்திரத்துக்கு முரட்டுத்துணிகொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே ஆங்கிலேய நிறுவனம் (Ms. Begg Maxwell and Co., 1861-1886) க்குள் 4 ஆலைகள் நிறுவியது. சென்னையில் முதலில் ஒரு பார்சியே 1874 இல் ஓர் ஆலை (South India Spinning and Weaving Co., Ltd, Madras) தொடங்கினார். ஆயினும் இது தொடர்ந்து இயங்கவில்லை. இதன்பின் ஐரோப்பியர்களே 6 ஆலைகள் தொடங்கினர். (Choolai Mills, Ms Binny and Co., Carnatic Mills, The Tinnevely Mills, Coral Mills, Madura Mills) 1890 இல் இந்தியர் ஒருவர் கோயம்புத்தூரில் ஓர் ஆலை (Coimbatore Spinning Mill) தொடங்கினார். எனவே பருத்தி ஆலைகளைக் காணும் பொழுது வடமேற்கில் இந்தியர்களும் வடக்கிலும் தெற்கிலும் ஆங்கிலேயர்களும் நிர்மாணித்தனர்.

ஆனால் வடக்கிழக்கில் தொடங்கிய சணல் பதப்படுத்தும் ஆலைகள் பெரிதும் (அல்லது முழுவதும்) ஆங்கிலேய முதலாளிகளுக்கே சொந்தமாக இருந்தன. 1838 இல் ஆண்டு ரூயூல் தண்டியில் ஒரு சணல் ஆலை வைத்தார். ஆயின் நீண்டகாலத்துக்குப் பின்னரே 1873 இல் 5 ஆலைகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. 1911 வரை இந்தியர் எவரும் ஈடுபடவில்லை. இது போன்ற ஆலைகள் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்துக்குப் பின்னர் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்தன. 1890-க்குள் இருந்த ஆலைகள் குறித்து ஒரு விவரம் பின்வரும் செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது. ¹⁰⁹

ஆலைகள்

எண்ணிக்கை

பருத்தி ஆலைகள்	114
சணல் ஆலைகள்	27
பருத்தி - சணல் அரவை ஆலைகள்	314
கம்பளி ஆலைகள்	2
பட்டு நெசவு ஆலைகள்	6
சர்க்கரை ஆலைகள்	14

இவை எல்லாவற்றையும் காணும்பொழுது 1850 தொடங்கி இன்னும் குறிப்பாகச் சொன்னால் 1870 தொடங்கி ஆலைத் தொழில்கள் பெருந்துள்ளன. இந்தியாவில் உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் தழுவுகின்றாற் போன்ற சீரான வளர்ச்சி இல்லை. பம்பாய், கல்கத்தா, சென்னை ஆகிய வணிக நகரங்களில் மட்டுமே பெருத்த வளர்ச்சி இருந்தது. நூற்பு-நெசவு ஆலைகள் பம்பாயில் அதிகம். 1911 இல் மொத்தம் 261 ஆலைகள் இருந்தன. பம்பாய் மாகாணத்தில் மட்டும் 182 ஆலைகள் இருந்தன. சணல் ஆலைத் தொழில் முழுவதும் வங்காளத்தை ஆக்கிரமித்தன. இந்த சமனமற்ற தன்மை மூலதன முதலீட்டு விகிதத்திலும் இருந்தது. பிரிட்டன் முதலாளிகளே இந்திய முதலாளிகளை விட அதிக ஆலைகள் நிர்மாணித்தனர் என்பதே இதன் அடிப்படையாகும். 1911 வரையுள்ள 341 ஆலைகளில் 282 ஆலைகளை பிரிட்டன் நிதிமூலதன முதலாளிகளும் 59 ஆலைகளை இந்திய முதலாளிகளும் வைத்திருந்தனர். இதையொட்டி பம்பாயிலும் வங்காளத்திலும் மூலதன முதலீட்டு விகிதம் மாறியுள்ளது. முதலில் வங்காளத்தைக் காண்போம், ¹¹⁰

இனம்

மொத்த முதலீட்டில் %

ஐரோப்பியர்	82.24
இந்தியர்	2.87
ஐரோப்பியர்-இந்தியர்	15.89
கூட்டு மூலதனம்	

இனி பம்பாய் மாகாணத்தைக் காண்போம்.

இனம்	மொத்த முதலீட்டில் %
இந்தியர்	48.6
ஐரோப்பியர்	41.6
ஐரோப்பியர்-இந்தியர்	9.8
கூட்டு மூலதனம்	

சென்னையில் தொடங்கிய தொழில்கள் அனைத்தும் பிரிட்டன் வணிக நிறுவனங்களின் தொழில்களாகும். பின்னி, ஹார்வி, பாரி, பெஸ்ட் போன்ற நிறுவனங்களே தொழில்களை நிர்மாணித்தன. இவர்களுள் ஹார்வியும், பின்னியும் பிரிட்டன் இயந்திரப் பொருள் இறக்குமதிக்கும் ஏஜெண்டுகளாக இருந்தவர்கள். சென்னையில் உள்ள தரகுமுதலாளிகளாகவும் வட்டி மூலதன முதலாளிகளாகவும் இருந்தவர்கள் தொடர்ந்து அவற்றிலே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக, செட்டித் தரகு வணிகர்களிடத்தில் 1896-ஆம் ஆண்டளவில் வட்டி மூலதனமாக மட்டும் ரூ.10 கோடி இருந்ததென அறிகிறோம்.¹¹¹ இவை இந்தியப் பகுதிகளில் இந்தியர்களாலும் ஆங்கிலேயர்களாலும் தொடங்கப்பட்ட தொழில்கள் ஆகும். இவற்றின் தன்மையைக் காண்போம். இத்தகைய தொழில்கள் இந்தியாவின் தொழில்மயப் போக்கின் தொடக்கம் என்றும் இது காலனியத்தை அழிக்கும் போக்கில் (DeColonisation) கொண்டு போய்விட்டது என்றும் சில அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்தகைய “தொழில்மயத்தால்” உருவான சக்திகளே இந்திய அரசியலில் முதன்மை சக்திகளாக விளங்கப் போகின்றனர். எனவே இத்தகைய “தொழில்மயத்தின்” உண்மையைத் தெளிவாக்கிக் கொள்ளுதல் மிகவும் நலம் பயக்கும்.

1850 காலம் தொடங்கி நிதிமூலதன இறக்குமதி ஒரு போக்காக (trend) இருந்தது. குறிப்பிட்ட ஒரு 50 ஆண்டுகளில் (1860-1914) பிரிட்டனின் மொத்த மூலதனத்தில்

குடியேற்ற நாடுகளில் முதலீடு செய்ததே 40 சதவீதமாகும் என முன்னர்க் கண்டோம். இது ஆண்டுக்கு ஆண்டு பெருத்துக் கொண்டே போயிற்று.

ஆண்டு	நிதிமூலதன இறக்குமதி
1850-60	20 கோடி பவுன்
1880	100 கோடி பவுன்
1900	200 கோடி பவுன்

இந்தியாவில் 1857 கலகத்துக்குப் பின் ஏற்பட்ட நிலையான, நிரந்தரமான, உள்நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய, இந்தியர்களையும் பொறுப்பில் பங்கேற்கச் சொல்லிச் செயல்படக்கூடிய, மேன்மைதாங்கிய மகாராணியின் ஆட்சிக்குப் பின்னர் மூலதன இறக்குமதி பெருத்தது. அதற்கேற்ற கனிந்த சூழலை 1830 இல் ராசாராம் மோகன்ராய் உருவாக்க விரும்பினார். தீர்க்க தரிசனம் கொண்ட அவரது சிந்தனை, செயலானது. 1857-1859 கால கட்டத்தில் மட்டும் 1.5 கோடி பவுன் இறக்குமதி ஆனது என அறிகிறோம்.¹¹² இதைப் போன்றே 1850 தொடங்கி இயந்திரப் பொருள் இறக்குமதி பெருத்துக் கொண்டே போனதை இதற்கு முன்னரே படித்தோம். எனவே இந்தியப் பகுதிகளின் ஆலைத்தொழில் தொடக்கத்தை ஏகாதிபத்தியத்தின் உலகளாவிய நீண்டகாலத் தந்திரப் போக்கோடு (Global Strategy) இணைத்துக் காணவேண்டும். அறிஞர் டி.எச்.புக்கானன் தன் நூலில் (Development of Capitalist Enterprise) குறிப்பிடும் கருத்து இங்கு ஏற்கத் தகுந்ததாகும்.¹¹³

“தொழில் வளர்ச்சிக்கும் தொழில் முதலீட்டுக்கும் உரிய இக்காலம், ஐரோப்பாவிலிருந்தும் குறிப்பாக பிரிட்டிசு தீவுகளிலிருந்தும் உலகின் பல பாகங்களுக்குத் தொழில் நுட்பமும் மூலதனமும் இறக்குமதி ஆன காலத்தோடு, இணைத்துக் கருதப்பட வேண்டும்.... இதிலிருந்து இந்தியா எளிதில் தப்பி இருந்திருக்க இயலாது. ஏனெனில் இந்தியப் பகுதிகளில் பெருமள

விலான மூலப்பொருள்கள் இருக்கின்றன; உடனடிச் சந்தை இருக்கின்றது; பயிற்சி அனுபவம் அற்ற ஆனால் மலிவான விலைக்குக் கிடைக்கக்கூடிய உழைப்பாளிகள் இருக்கின்றனர். இந்தியர்களுக்கு நவீனத்தொழிலில் எவ்வித அனுபவமும் இல்லையாதலால், காலனிய நோக்கம் கொண்ட தொழில் முனைவோர்களும் மூலதனமும் இறக்குமதி செய்யப்பட வேண்டியிருந்தன. ஆங்கிலேயர்களும் ஸ்காட்லாந்துக்காரர்களும் இத்தேவையை இயல்பாக நிறைவு செய்தனர்.”

இத்தேவையை 1858 இன் மகாராணியின் சாசனம் அறிவிக்கின்றது. 'இந்தியாவில் தொழில்களின் முன்னேற்றத்தில் சாதகமான முடிவுகளை எடுக்க வேண்டியது அவசியம்' என அது பிரகடனப்படுத்தியது. இது குறித்து ஆங்கிலேய அதிகாரிகளும் கருத்துகளை இந்தியர்கள் மத்தியில் வெகுவாகப் பரப்பினர். காங்கிரசின் தோற்றத்திற்கு மிக முக்கிய மறைமுகக் காரணமானவர்களான வைசிராய் டப்ரினும் நீதிபதி மகாகோவிந் ரானடேயும் சந்திந்த பொழுது வைசிராய் டப்ரின் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளதைப் பார்க்கையில் இந்திய அரசு - இந்திய முதலாளி - இந்திய அறிவாளி ஆகியேரரின் கூட்டுச் செயலுக்கான முன் தேவைகள் விளங்குகின்றன.¹¹⁴

“ஆலைத் தொழிலை வளர்த்தெடுத்துப் பரப்பலும் மக்கள் தொகையைப் பல்வேறு இடங்களில் குடியமர்த்தலும் பொருளாதாரத்தில் உள்ள அடிப்படைக் கோளாறுகளுக்கான தீர்வுகள் ஆகும். இத்தகைய தீர்வுகளை நடைமுறைப்படுத்துதல் அரசின் கைகளில் மட்டும் இல்லை. சுற்றறிந்த வர்க்கமும் இத்தகைய போக்குக்கு ஆற்றலும் உந்துவிசையும் கொடுக்க வேண்டும்.”

சுற்றறிந்த வர்க்கத்தின் துணைதேடும் அரசு தன் பணிகளைச் செவ்வனே செய்கிறது. அதாவது இந்திய

தொழில்மயத்தில் ஏகாதிபத்தியம் பெரும் அக்கறை கொள்ளடிருந்தது. இந்தியாவின் தொழில்மயத்தை ஆராய்ந்த ரஜத். கே. ராய் தொடக்க காலத்தில் இந்தியர் முதலீடு செய்த பம்பாய் பருத்தி ஆலைகளுக்கும் பிரிட்டன் இயந்திர உற்பத்தி முதலாளிகளுக்கும் உள்ள தொடர்பை வெகுவாக எடுத்து விளக்குகின்றார்.¹¹⁵

இலங்காஷயரில் உள்ள இயந்திரப் பொருள் உற்பத்தியாளரும் ஏற்றுமதியாளரும் இந்தியாவில் பருத்தித் துணி ஆலைகளை மேலும் வளப்படுத்துவதில் உறுதுணையாக நின்றனர்....இந்தியாவில் புதியதாகத் தொடங்கப்பட்ட ஆலைகளில் மூலதனப் பங்குகளை நேரடியாகவே பாங்கினர்; தாங்கள் இறக்குமதி செய்யும் இயந்திரங்களுக்குரிய தொகையைக் குறிப்பிட்ட காலம் கழித்துப் பெற்றுக்கொள்ள ஒப்புக் கொண்டனர்; இத்தகைய வடிவங்களில் இந்தியப் பருத்தித் துணி ஆலைகளின் தொடக்கக் கால வளர்ச்சியில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டனர். பிரிட்டன் உற்பத்தியாளர்கள் தமக்குள் ஏற்படும் போட்டியைத் தவிர்க்க ஒரு வழியைக் கையாண்டனர். ஒரு நிறுவனம், இந்தியாவில் புதியதாகத் தொடங்கப்படும் பருத்தித் துணி ஆலையில் சில பங்குகளைப் பெறுவதன் மூலம் அதற்குரிய இயந்திரப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்வதற்குரிய ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்தும்; ஆலை தொடங்கிய பின் தனக்குரிய பங்குகளைத் தள்ளுபடி செய்து குறைந்த தொகைக்கு வேறு நபருக்கு மாற்றும்; நின்னர் புதியதாகத் தொடங்கப்படும் மற்றொரு ஆலையில் அதைப் பங்கு மூலதனமாக முதலீடு செய்யும். இது தொடர்ந்து கொண்டே செல்லும்... தொடக்கம் முதற் கொண்டே பருத்தித் துணி ஆலை ஐரோப்பியச் செல்வாக்கினால் உந்தப்பட்டு வளர்ச்சி பெற்றது. அமுத்தம் எம்முடையது)

இந்தியர் தொழில்கள் என நாம் நினைக்கும் தொழில்களில் ஐரோப்பிய மூலதனமும் இயந்திரங்களும் எப்படி நாகுக்காக ஆதிக்கம் செலுத்தினர் என்பதை ஆர்.கே. ராய் சிறப்பாகவே எடுத்து விளக்குகிறார்.

பிரிட்டன் இயந்திரத் தொழில் முதலாளிகளின் தந்திரப் போக்கு மட்டுமன்றி, இங்குள்ள அரசாங்கமும் இந்தியத் தொழில்மயத்தில், பெரும் அக்கறை கொண்டிருந்தது. அரசின் சில செயல்களை மட்டுமே கண்டால் போதுமானதாக இருக்கும்.

1. ஆலைகளுக்குத் தேவையான போக்குவரத்தைச் செப்பமாக அமைத்தது. புகைவண்டிப் பாதை போடும் திட்டத்தைத் தனியார் வசமிருந்து அரசே 1869 இல் ஏற்றபின் புகைவண்டிப் பாதையின் நீளம் அதிகமாயிற்று. 1870 இல் 5077 மைல்களாக இருந்த நீளம் 1881 இல் 9891 மைல்களாயிற்று. அதாவது 1853 -1870 வரையிலான வளர்ச்சி ஏறத்தாழ 10 ஆண்டுகளில் நடந்தேறியது. ஆலைகளுக்கும் துறைமுகங்களுக்கும் இடையிலும் ஆலைகளுக்கும் மூலப்பொருள் இடங்களுக்கும் இடையிலும் புகைவண்டிப் பாதை போடப்பட்டது.
2. 1845 இல் இயற்றிய சட்டத்தின்படி (Act IX of 1845) பிரிட்டனிலிருந்து இறக்குமதியாகும் இயந்திரப் பொருள்களுக்கு இறக்குமதித் தீர்வை கிடையாது.
3. இந்திய ஆலைகளில் உற்பத்தியான பொருள்கள் அரசாங்கத்தால் வாங்கப்படும் என்ற பாதுகாப்பு கொடுக்கப்பட்டது. ¹¹⁶
4. தொழிற்சாலைகளின் வளர்ச்சிக்கு தேவைப்படும் சில மராமத்துப் பணிகளைச் செய்ய சில பிரிவுகள் அமைத்துச் செயல்படுத்தப்பட்டன.

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

5. சில புதிய இயந்திரங்களின் செயல்பாட்டை விளக்கிக் காண்பிக்க அரசு நடவடிக்கை எடுத்தது. சில இடங்களில் கண்காட்சிகள் நடத்தியது. சில இடங்களில் முன்மாதிரித் தொழிலகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு இயந்திரங்களும் கருவிகளும் இயக்கிக் காண்பிக்கப்பட்டன. மேலும் இவற்றுக்கான பயிற்சி நிலையங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டன.¹¹⁷

பருண்மையான எடுத்துக்காட்டு கொண்டு இதை விளக்குவோம். சென்னை மாகாண ஆளுநர் நேப்பியர் (Napier) 1869 இல் நெல்லைப் பகுதியில் சுற்றுப்பயணம் செய்து அங்கே பருத்தி நூற்பு - நெசவு ஆலைகள் தொடங்க வேண்டிய தேவையை உணர்ந்து 12-8-1869 இல் ஒரு குறிப்பு எழுதியுள்ளார். அது வருமாறு.¹¹⁸

".....நெல்லையில் உள்ள பாபநாசக் கரைப் பகுதி சகல அம்சங்களிலும் பொருத்தமாக உள்ளது. இங்கு பஞ்சாலை தொடங்குவதற்குரிய பெரும் ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டிய தேவையுள்ளது.

நான் இப்போது குறிப்பிடும் ஆலைத்தொழில் இலாபம் ஈட்டக் கூடியதாகவும் தொழில் முதலாளிகளால் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதாகவும் இருந்து அவ்வாறு தொடங்கப்பட்டால் அவர்களுக்குப் பெரிய சலுகைகள் அரசிடமிருந்து கிடைத்து விடாது. ஆலைக்குத் தேவையான நீராற்றல் கொடுத்தவில் சலுகை காட்டுவோம். இயந்திர இறக்குமதித் தீர்வைக் கட்டணத்தை நீக்குவோம். கட்டிடங்கள் கட்டிக் கொடுப்போம். ஆலைக்குத் தேவையான போக்கு வரத்து வசதிகளைச் செய்து கொடுப்போம். உற்பத்திப் பொருள்களின் தரத்துக்கு ஏற்ப கட்டுப்படியாகும் விலையில் அரசின் தேவைக்கு கொள்முதல் செய்வோம். இத்தகைய சலுகைகளைத் தவிர வேறு

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

பெரிய சலுகைகளைக் கொடுத்தல் பற்றி என்னால் சிந்திக்க இயலவில்லை.” (அழுத்தம் எம்முடையது)

நேப்பியரின் குறிப்பு எமக்குப் பிரமிப்பை ஊட்டுகிறது. ஒரு தேசிய அரசு, சொந்த நாட்டின் சுயத்தொழில் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டு சொந்த நாட்டின் தேசிய முதலாளிகளுக்குத் தரவேண்டிய பாதுகாப்புகளையும் சலுகைகளையும் நேப்பியர் அறிவிக்கின்றார். ஆனால் நேப்பியர் இதை எழுதியவுடன் நின்றுவிடவில்லை. தூவல் என்ற பெரிய அதிகாரியை அங்கு அனுப்பி நிலைமைகளை ஆராயச் சொன்னார். அதிகாரியும் 5-10-1869 இல் அறிக்கை கொடுத்தார். ¹¹⁹ இவை புதிய தொழில்கள் தொடங்குவது குறித்த அரசின் அக்கறையை நமக்குப் பருண்மையாகக் காட்டுகின்றன.

பிரிட்டன் இயந்திர முதலாளிகளின் நேரடி ஆதரவு, அரசாங்கத்தின் ஆர்வம், அக்கறை ஆகியவை தொடக்ககால இந்தியப் பருத்தி ஆலை அதிபர்கட்கு இருந்தன. இவர்கள் தொடங்கிய ஆலைகள் எவ்விதத்தும் முரண்படவில்லை; இணைந்தே சென்றன. எனவே இவற்றைக் காலனிய அழிவுப் போக்கின் (Decolonisation) தொடக்கம் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தம் இல்லை. இது குறித்து விரிவாகக் காணலாம். தொடக்க கால இந்திய முதலாளிகளின் பருத்தி ஆலைகளின் தன்மைகளைத் தொகுத்துக் காணலாம்.

1. மூலதனத் திரட்டலின் தேசியமற்ற போக்கு.
2. ஏற்றுமதிக்கான உற்பத்தி.
3. உள்நாட்டு மூலப்பொருள்களைக் குறைவாகப் பயன்படுத்துதல்.
4. உழைப்புச் சக்திய் பயன்பாட்டில் மேலாதிக்க மற்ற தன்மை.
5. ஏகாதிபத்திய மறு உற்பத்திக்கானது.

இவற்றை விரிவாகக் காண்போம். முதலில் மூலதனத் திரட்டலின் வடிவங்களைக் காண்போம். முதலில் ஆலை தொடங்கிய சி.என். தாவர், டைரம் நிறுவனத்தின் தரகர். மேன்க்ஞ்ஜிபேடிட், ஹண்டர் நிறுவனத்தில் பணியாற்றியவர். 1877 இல் தொழில் தொடங்கிய ஜே.என். டாட்டர், பிரிட்டன் அரசின் யுத்த தளவாட ஒப்பந்தகர். கே. ஆர். காமா, ஜி.ஜி.பாய் ஆகியோர் அபினி வணிகத் தரகர்கள். வாடியா, கிளாஸ்கோ நகர இயந்திர உற்பத்தி ஆலையின் உள்ளூர் மேலாளர். இவர்கள் எல்லோருமே பார்சிகள். இவர்களைத் தவிர மாதேவதாஸ், கோகுல்தாஸ் போன்ற குசராத்தி இனத் தரகுவணிக முதலாளிகளும் தொழில்கள் தொடங்கினர். இவர்கள் பணியாக்கள். எனவே வடமேற்குப் பகுதியில் உள்ள பார்சி, பனியா இனங்களைச் சேர்ந்த தரகுவணிக முதலாளிகள் முதன் முதலில் ஆலைத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். இவர்களுக்குத் தரகுத் தொழிலில் நல்ல இலாபம் கிடைத்தது. ஒரு புள்ளி விவரத்தின் படி 1860 களில் பருத்தி வணிகத்தில் மட்டும் 225 சதவீதம் இலாபம் பெற்றனர். தரகுவணிகத்தால் ஏற்பட்ட மூலதனத்திரட்சி ஆலைக்குரியதாக மாறிய தன்மையை, "ஒரு குடியேற்ற நாட்டில் தரகுச் செயல்கள், பெருமளவிலான ஆலைத் தொழிலுக்குரிய முன் தேவைகளுள் ஒன்றாக அமைந்து விடுகின்றன" என்று வி.ஐ.பாவ்லோவ் குறிப்பிடுகின்றார்.¹²⁰ இவர்கள் ஆலைத் தொழிலுக்குள் நுழைந்த பின்னும் தம் தரகுத் தொழிலை விட்டு விடாமல் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டு வந்தனர். வி.ஐ.பாவ்லோவ் நுணுக்கமாகக் கூறியுள்ளபடி இவர்கள் தொழில் துறையில் நுழைந்ததே தரகுவணிகத்தின் தொடர்ச்சியாகும்.¹²¹

"தொடக்க காலத்தில் பம்பாயின் பணக்காரக் குடிகளின் தொழில்துறை நடவடிக்கை, அவர்களது தரகுச் செயலின் தொடர்ச்சியாகவே காணப்படுகின்றது. இத் தரகுச் செயலில் பிரிட்டனின் இறக்குமதி நூலுக்கு கல்கத்தா சந்தையைக் கொடுப்பதும் அடங்கியுள்ளது."

பம்பாய்த் தரகு வணிகர்கள் பம்பாய்ப் பருத்தியைப் பிரிட்டனுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். 1860 களில் மட்டும் பம்பாய்த் தரகர்கள் ஊகவணிகத்தால் ரூ.50 கோடி இலாபம் ஈட்டினர். எனவே தொடக்ககால ஆலைகளின் மூலதனத் திரட்டல் வடிவமாக தரகு வணிக மூலதனம் இருந்தது. மேலும் ஆலைத் தொழிலில் தரகர்கள் ஈடுபடினும் அதைவிட தரகுத் தொழிலில் கூடுதல் இலாபம் கிடைக்குமெனில் தரகு வணிகத்தில் அதிகக் கவனம் செலுத்தினர். அதாவது ஆலைத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பின்னும் தம் நாட்டின் கச்சாப் பொருட்களையும் தாம் அதிக அளவில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற தேசிய உணர்வின்றி இருந்தனர். இந்தியா வைச் சுரண்டும் பிரிட்டன் கொள்கைக்குத் துலாணி நின்றனர்.

தரகு வணிகத்தால் திரட்டப்பட்ட மூலதனம் மட்டுமன்றி பிரிட்டன் இயந்திர முதலாளிகளே நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் மூலதனம் போட்டனர். அதாவது புதியதாகத் தொடங்கிய இந்தியர் ஆலையில் மூலதனப் பங்குகள் பெற்றனர். இது நேரடி முதலீட்டு வடிவம் ஆகும். அல்லது தாங்கள் கொடுக்கும் இயந்திரப் பொருள்களுக்குரிய தொகையை உடனடியாகப் பெறாமல் காலதாமதாகப் பெற்றுக் கொள்ளும் (Deferred Payment) முறையைக் கையாண்டனர். இது மறைமுக முதலீட்டு வடிவம் ஆகும். இப்படியும் இந்தியரின் ஆலைத் தொழில் மூலதன வடிவம் இருந்தது.

இவை மட்டுமன்றி, வட்டி மூலதனமும் ஒரு வடிவமாக குறைந்த அளவில் விளங்கியது. வட்டிக்காரனின் சுரண்டல் அரைநிலவுடைமை அமைப்பின் தொடர்ச்சியாகும். எனவே இந்த மூன்று வடிவங்களிலும் தொடக்ககால மூலதனத் திரட்டல் வடிவங்கள் அமைந்தன. இவற்றை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை பின்வருமாறு:-

1. ஏகாதிபத்தியக் கட்டுக்கோப்பை மீற இயலாதது.

2. அரை நிலவுடைமை அமைப்பை உடைத்தெறிய இயலாதது.

திரட்டப்பட்ட மூலதனத்துக்கு மேற்கண்ட இரண்டு தன்மைகள் அழுத்தமாக உண்டு. எனினும் இங்கே ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். திரட்டப்பட்ட மூலதனம், தொடக்க கால மூலதனம், வட்டி மூலதனம் என்ற இரண்டு வடிவங்களைக் கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு சொல்லும் பொழுது, தரகுவணிகம், வட்டித் தொழில் ஆகியவற்றில் திரட்சியடைந்த மூலதனத்தின் பெரும்பகுதி அல்லது கணிசமான பகுதி ஆலைத் தொழில் மூலதனமாக மாறிவிட்டது என்பது அர்த்தமில்லை. அதாவது தரகுவணிகம், வட்டித் தொழில் ஆகியவற்றில், திரட்சியடைந்த மூலதனம் பெரிதும் தரகுவணிகத்திலும் வட்டித் தொழிலிலும் நிலத்திலும் கிடந்தது. அதாவது திரட்சியடைந்த மூலதனம் ஆலைத் தொழிலில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. வடகிழக்குப் பகுதிகளில் உள்ள மார்வாரித் தரகுவணிகர்கள் நீண்ட காலமாகத் தம் தரகுவணிக மூலதனத்தைத் தொழிலில் முடக்கவில்லை. தென்னிந்தியாவின் வட்டிக் கடைக்காரர்களான செட்டிகள் 1896 இல் ரூ. 10 கோடியை வட்டித் தொழிலில் ஈடுபடுத்தி இருந்தனர். 1920 வரை ஆலைத் தொழிலுக்குப் பயன்படாமல் ரூ. 900 கோடி மூலதனம் வேறு துறைகளில் பயன்பட்டது.¹²² அதாவது திரட்சியடைந்த மூலதனத்தின் பெரும்பகுதி முதலாளியத்துக்கு முந்தைய உற்பத்தி முறையின் மீது ஒட்டுண்ணியாக அமர்ந்து கொண்டிருந்தது.

தொடக்ககால ஆலைகள் சொந்த நாட்டின் கச்சாப் பொருள்களையும் உழைப்புச் சக்தியையும் எந்த அளவிற்குப் பயன்படுத்தின எனக் காண்போம். எந்த அளவிற்கு அவை தேசியத் தன்மை கொண்டவையாக விளங்கின என்பதற்கு இத்தகைய கணிப்புகள் பயன்படும். பருத்தி நூற்பு-நெசவு ஆலைகள் தொடங்கப்பட்ட பின்னும் கச்சாப் பொருள் ஏற்றுமதி பெருத்துக்கொண்டே சென்றதைப் பின்வரும் பட்டியல் மூலம் அறியலாம்.

ஆண்டு

கச்சாப் பருத்தி
(பவுண்டுகள்)

1859	40,94,100
1860	56,57,624
1865	3,75,73,637
1870	1,90,79,138
1875	1,52,57,342
1885	1,32,95,124
1890	1,86,71,329

1865-ஆம் ஆண்டைத் தவிர ஏனைய ஆண்டுகளில் சீரான ஏற்றுமதிப் பெருக்கத்தைக் காண்கிறோம். அதாவது, இந்தியப் பகுதிகளில் விளைந்த கச்சாப் பொருளைக் கூட இந்திய ஆலைகள் (அதாவது இந்தியரும் பிரிட்டன் முதலாளிகளும் வைத்துள்ள ஆலைகள்) பெரிதும் அல்லது முற்றிலும் பயன்படுத்தவில்லை. இது மட்டுமல்ல, பிரிட்டனில் உற்பத்தி செய்த நூல் - துணி இறக்குமதியும் பெருத்துக் கொண்டே சென்றது.¹³³

ஆண்டு

நூல்

துணி

பவுண்டுகளில்

1859	17,14,126	80,88,927
1860	20,47,115	87,51,813
1865	21,91,440	1,10,35,885
1875	31,57,780	1,62,63,560
1885	33,60,420	2,11,97,414
1890	34,82,529	2,63,91,399

மேலேயுள்ள இரண்டு பட்டியல்களையும் இணைத்துக் காணும் பொழுது, இந்தியப் பகுதிகளில் உள்ள கச்சாப் பருத்தியைப் பெருமளவில் ஏற்றுமதி செய்து பிரிட்டனிலிருந்து நூல்களையும் துணிகளையும் இறக்குமதி செய்யும் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கை தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்ததைக் காணலாம். அப்படியானால், இப்போது

நவீனமாகத் தொடங்கப்பட்டுள்ள ஆலைகள் என்ன பங்கு ஆற்றுகின்றன? அவற்றின் உற்பத்தி பொருள்கள் எங்கு நுகரப்படுகின்றன? உற்பத்தி செய்யப்பட்ட நூலும் துணியும் பெரிதும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. அவற்றுக்கு உள்நாட்டுச் சந்தை இல்லை. முன்னர்க் கண்ட புள்ளி விவரத்தின்படி உள்நாட்டுச் சந்தையைப் பிரிட்டனின் இறக்குமதி ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

‘ஒரு நாட்டின் முதலாளிய வளர்ச்சி வீதம் அதன் உள்நாட்டுச் சந்தையின் வளர்ச்சி வீதத்தை ஒட்டி உள்ளதென’ வி.ஐ.லெனின் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டதை இங்கு நினைவு கூறலாம்.¹²⁴ பருத்தி நூல் - துணி ஏற்றுமதியைக் காண்போம்.¹²⁵

ஆண்டு	நூல்	துணி	மொத்தம்
பவுண்டுகளில்			
1859	-	-	8,13,604
1864	-	-	11,67,577
1870	-	-	12,98,757
1878	7,44,791	15,50,228	
1880	11,63,936	15,73,970	
1885	25,06,617	20,80,017	
1890	58,40,414	27,33,369	

1870 முதல் சீனாவுக்கும் ஜப்பானுக்கும் ஏற்றுமதி பெருத்தது. 1880-களில் பெருமளவில் நூற்பு - நெசவு ஆலைகள் தொடங்கப்பட்டபின் இது அதிகமாகிக் கொண்டே போயிற்று. அதாவது இன்னும் குறிப்பாக, நூல் ஏற்றுமதி பெருத்தது.

1894-95 வரை சீனாவின் துணித் தேவையில் 90 சதவீதத்தை இந்தியா அனுப்பியது. 1910 வரை பம்பாய்ப் பகுதிகளில் உற்பத்தியான நூலில் 65 சதவீதம் ஏற்றுமதிக்கானதென்றும் அந்த ஏற்றுமதியில் 90 சதவீதம்

சீனா ஏற்றுக் கொண்டதென்றும் குறிப்பிடுவர்.¹²⁶ கான்பூர் பருத்தித் துணி, பிரிட்டன் இரானுவத் தேவைக்கானது; சென்னை மாகாணத்தில் 1892 வரை தொடங்கப்பட்ட 9 ஆலைகளின் மொத்த உற்பத்தியில் 97 சதவீதம் சீனாவிற்கு ஏற்றுமதிக்கென அனுப்பப்பட்டது.¹²⁷ எனவே உள்நாட்டுச் சந்தையின் பெரும் பகுதியை ஏகாதிபத்தியத்திடம் விட்டுவிட்டு ஏற்றுமதிக்கான உற்பத்தியை மையப்படுத்தியதால் இந்திய ஆலைகள் பிரிட்டன் ஆலைத் தொழிலுக்கு எவ்விதத்தும் போட்டியாக இல்லை. இது குறித்து ரசிய அறிஞர் ஜி. கே. ஷிராக்கோவ் கீழுள்ளவாறு கூறுகிறார்.¹²⁸

“மிக முக்கியமான தொழில்களான பஞ்சாலைத் தொழில், பஞ்சைப் பதப்படுத்தும் தொழில், துணி நெசவுத்தொழில், சணல் நெசவுத் தொழில்.... ஆகியவை ஏற்றுமதிக்கென்றே செயல்பட்டன.... இத்தகைய நிறுவனங்கள், ஏற்றுமதிப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்யவும் நிர்வகிக்கவும் உதவியாக அமைக்கப்பட்டன. ஏற்றுமதிக்கான உற்பத்தி என்ற கொள்கை இந்த ஆலைத்தொழில்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் அமைவதற்குக் காரணமாக இருந்தது.... வெளிநாட்டுச் சந்தைக்காகவே உள்நாட்டு உற்பத்தி அமைந்திருந்தபடியால் பிரிட்டன் தொழில்களுக்கும் இந்தியத் தொழில்களுக்கும் கடினமான போட்டி இல்லை.”
(அழுத்தம் எம்முடையது)

அடுத்து, உள்நாட்டில் உள்ள உழைப்புச் சக்தியை எப்படி இந்திய ஆலைகள் பயன்படுத்தின என்று காண்போம். வணிக நிறுவன வருகைக்குப் பின் கைவினைஞர்கள் நிலவுடைமைப் பிடியிலிருந்து விலகி, வணிக நிறுவனப் பிடிக்குள் வந்தனர். ஆனால், பிரிட்டன் தொழில் முதலாளியத்தின் தேவைக்காக இந்தியக் கச்சாப் பொருள்கள் ஏற்றுமதி பெருத்த பிறகு இவர்களிடமிருந்து இந்த அடிமைத் தொழிலும் பிடுங்கப்பட்டது. இவர்கள் பாட்டாளியாக உருமாறுவதற்குரிய சகல முன்தேவைகளும் ஏற்பட்டுவிட்டன. எனினும்,

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

அதற்குரிய புறவய நிலைமை இல்லாததால் அது நடக்கவில்லை. இவர்கள் வேளாண்மையை நோக்கியே ஓடினர். ஆண்டுக்கு ஆண்டு வேளாண்மை சார்ந்த மக்கள்தொகை பெருத்துக் கொண்டே போயிற்று. மிகக் குறைவான நபர்களே ஆலைத் தொழிலில் பணியாற்றினர். 1880-1881 ஆம் ஆண்டில் பருத்தி ஆலைகளில் 47,955 நபர்களும் சணல் ஆலைகளில் 35,235 நபர்களும் நிலக்கரிச் சுரங்கங்களில் 11,969 நபர்களும் பணியாற்றினர்.¹²⁹ இந்திய உழைப்புச் சக்தியில் இது மிகக் குறைந்த சதவீதம் ஆகும். மேலும் டேனியல் தார்னர் கொடுக்கும் புள்ளி விவரப்படி தொழில் துறையில் ஈடுபடுவோர்களின் சதவீதம் குறைந்து கொண்டு சென்றது. உழைக்கும் சக்தியின் அளவை 100 எனக் கணக்கிட்டு அதில் எத்தனை சதவீதம் எந்தெந்தத் துறைகளில் உள்ளதென விளக்கப்படுகிறது.¹³⁰

	1881	1891	1901	1911
உழைக்கும் சக்தி (ஆண்கள்)	100	100	100	100
வேளாண்மை	74	74	75	76
தொழில்-வணிகம்	18	16	15	15
போக்குவரத்து	8	10	10	9

இரண்டாம் நிலைத் தொழிலான, தொழில் - வணிகத்தின் பங்கு குறைந்து கொண்டே வந்துள்ளதைக் காணலாம். அமியகுமார் பக்ஷி, பீகாரில் ஒரு குறிப்பிட்ட மாவட்டத்தில் 1890-1901 ஆண்டுகளில் வேலை வாய்ப்பை ஆராய்ந்து 'விவசாயத்தில் வறிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட மக்கள் தொகையில் மிகக் குறைந்த அளவே புதிய தொழில்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்' எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இக்காலத்தில் தொடங்கப்பட்ட ஆலைகள் இறுதி ஆய்வில் ஏகாதிபத்திய மறு உற்பத்திக்கானவையாக

விளங்கின. அதுவரை குடியேற்ற - அரை நிலவுடைமைப் பிடியில் சிக்குண்ட உற்பத்தி சக்திகளை விடுவிக்கவில்லை. இந்த விதத்தில் அவை பின்தங்கிய உற்பத்தி உறவுகளை ஏற்படுத்தின; அவை மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த தொழில் நாடான பிரிட்டனின் எல்லைப்புற நிலையங்களாகச் (Out posts) செயல்பட்டன. இவை பல்வேறு வழிகளில் நிதி மூலதன ஆதிக்க மண்டலத்துக்குள் கட்டுண்டு கிடப்பவை ஆகும்.

1. நிதி மூலதன இறக்குமதி.
2. கூடுதல் நிதிமூலதன உருவாக்கம்.
3. இயந்திர இறக்குமதி, 'உள்நாட்டுக் கச்சாப் பொருள் ஏற்றுமதி ஆகியவை மூலம் அன்னிய மூலதனத்துக்கு சேவை செய்தல்.

பிரிட்டனிலிருந்து நிதிமூலதன இறக்குமதி பெருத்தது என முன்னர் கண்டோம். அவை இந்திய ஆலைகளில் முடக்கப்பட்டன. இந்த நிதிமூலதனப் படையெடுப்பினால் பிரிட்டன் முதலாளிகளும் அன்னியத் தொழில் வளர்ப்புப் பணியில் ஈடுபடுத்திக்கொண்ட பெரும் பணக்கார இந்தியர்களுமே பயனடைந்தனர். பிரிட்டன் முதலாளிகள் பெற்ற இலாபம் கூடுதல் நிதி மூலதன உருவாக்கத்துக்குத் துணை நின்றது. வணிக நிறுவனக் காலத்திய (1757-1833) 75 ஆண்டுகளில் மொத்தம் 15 கோடி பவுன்கள் கப்பமாகச் சென்றன. ஆனால் 1890 களில் ஆண்டுக்கு 15 கோடி பவுன்கள் சென்றன. 1870 க்குப் பின்னால் இருப்பில் (Stock) உள்ள மூலதனத்துக்கான இலாபமே, ஒவ்வோர் ஆண்டும் புதியதாகப் போடப்படும் புதிய மூலதனத்தைவிட அதிகமாக இருந்தது. அதாவது 1870 க்குப்பின் இந்தியாவில் இறக்குமதியான நிதிமூலதனம் அனைத்தும் உண்மையில் இறக்குமதி அல்ல. அது இந்தியர்களின் உழைப்பின் பயனே. ஆனால், அது மீண்டும் இந்தியப் பகுதிகளை ஊடுருவியது. அது இன்னும் கூடுதலாக நிதிமூலதனத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது. இப்படி மூலதன நச்சுச் சூழல், ஏகாதிபத்திய

மறு உற்பத்திக்கானதாக இருந்தது. எனவே அது அழுத்தமான காலனியமயத்துள் அடங்குகின்றது. ஒவ்வொரு வட்டம் சுற்றி முடிந்த பின்னர், காலனியமயத்திலிருந்து ஒரு சுற்று வெளியே வரவில்லை; ஆனால் ஒரு சுற்று இன்னும் ஆழமாக உள்ளே சென்றது. இப்படி ஆழமாக உள்ளிழுக்கப்பட்ட ஆலை முதலாளிகளின் தன்மையைக் காண்போம்.

17. புதிய வர்க்கத்தின் தோற்றமும் தன்மையும்.

இது குறித்து கருத்து வேறுபாடுகள் இன்றளவும் உண்டு. இவர்களைத் தேசியத் தன்மை கொண்ட ஆலை முதலாளிகள் என்று குறிப்பிடுவர்.¹³¹ இவர்களைத் தரகுத் தன்மை கொண்ட ஆலை முதலாளிகள் என்றும் குறிப்பிடுவர்.¹³² மேலும் ஆர்.கே. ராய் போன்ற அறிஞர்கள், ஆலைத் தொழிலில் தரகுத் தன்மையின் சாத்தியப்பாடு குறித்து பலத்த சந்தேகம் கொண்டு அதை மறுக்கின்றனர்.¹³³ எனவே இவ்விடத்தில் நாம் சிலவற்றைத் தீர்க்கமாகக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

1. தரகு முதலாளியம் என்றால் என்ன?
2. ஆலைத் தொழிலில் தரகு முதலாளியம் உண்டா?

1949 இல் சீனாவில் புதிய சனநாயகப் புரட்சி வெற்றியுற்றது. சீனப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தலைமையிலான அந்தப் புரட்சியை மறுக்கும் அறிஞர்கள் கூட புரட்சிக்கு முந்தைய சீன சமூகம் குறித்த சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் வர்க்க வரையறையை மறுக்கவில்லை. கீழ்த்திசை நாடுகளின் புரட்சிக்கு சீனப்புரட்சி ஒரு முன்னுதாரணம் என அன்றைக்குக் குறிப்பிட்ட சோவியத் ரசியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியும் இதன் வர்க்க

வரையறையை மறுக்கவில்லை. இவர்கள் 1926 இல் தரகு முதலாளிகள் குறித்து சில நிர்ணயிப்புகள் செய்துள்ளனர்.¹³⁴

1. ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் முதலாளிகளுக்கு நேரடியாக சேவகம் செய்பவர்கள்.
2. சர்வதேச மூலதனத்துக்குக் கட்டுண்டு கிடப்பவர்கள்.
3. தமது வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏகாதிபத்தியத்தை அண்டியிருப்பவர்கள்.
4. சீனாவின் பின்தங்கிய, பிற்போக்கான உற்பத்தி உறவுகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றவர்கள்.
5. சீனாவின் உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருப்பவர்கள்.

இதற்குப் பின் இரண்டாண்டுகள் கழித்துக் கூடிய (1928) சர்வதேசப் பொதுவுடைமை அகிலம் இது குறித்த வரையறைகளைத் தெளிவாக்குகின்றது.

1. ஏகாதிபத்திய மையங்களுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்ட வணிகர்கள்.
2. குடியேற்ற நாட்டு மக்களை ஏகாதிபத்தியம் சுரண்டுவதற்கான முகவர்கள் (Agents).
3. ஒரு தீர்மானகரமான தரகுநிலை - இடைத்தட்டு நிலை.
4. ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலின் தொடர்ச்சியில் தம் நலன்களைக் கட்டுண்டு வைத்திருப்பவர்கள்.
5. துணைச் சுரண்டலாளர்கள்.
6. அடிமைப்பட்ட மக்களை மேற்பார்வையிடுபவர்கள்.

மேற்கண்ட இரண்டு விளக்கங்களையும் மனதிற் கொண்டு இதற்கு முன்பகுதியில் நாம் கண்ட இந்திய ஆலை முதலாளியத்தின் தன்மைகளைத் தொகுத்து அவற்றோடு இணைத்துக் காண்போம்.

1. உலகளாவிய ஏகாதிபத்திய யுத்ததந்திரத்தின் ஒருபகுதி. இயந்திரப் பொருள்களின் உற்பத்தி அதிகப்படல், அதற்குரிய சந்தையின் பற்றாக்குறை, நிதி மூலதனத் தொடக்கம் ஆகிய இவற்றினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட எல்லைப்புறத் தொழிலகங்கள்.
2. இதற்கான மூலதனம், ஏகாதிபத்திய சார்பானது. அரை நிலவுடைமைக் கட்டுக்கோப்பை உடைக்க இயலாது. தரகு வணிக மூலதனம், இயந்திர உற்பத்தியாளர்களின் நேரடி மூலதனம், வட்டி மூலதனம் ஆகியவை ஏகாதிபத்திய-அரை நிலவுடைமைக்குக் கட்டுண்டவை. இவற்றுக்குத் தேசியத் தன்மை இல்லை. விதேசியத் தன்மையே உண்டு.
3. தொழில் நுட்பம், இயந்திர இறக்குமதி, சந்தை ஆகியவற்றுக்கு ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரத்தையும் நிர்வாகத்தையும் சார்ந்திருத்தல்.
4. உள்நாட்டு மூலப்பொருள்களையும் உழைப்புச் சக்தியையும் பயன்படுத்தும் அளவையும் ஏகாதிபத்தியமே நிர்ணயிக்கின்றது. அதாவது உள்நாட்டுத் திறன்களைப் பயன்படுத்துதலில் சுயஆதிக்கமற்ற போக்கு.
5. உள்நாட்டுத் திறன்களான மூலப் பொருளையும் உழைப்புச் சக்தியையும் பிரிட்டன் முதலாளிகள் சுரண்டுவதற்குப் பாலமாக இருத்தல். அதாவது துணை சுரண்டல் நிலை.

6. பிற்போக்கான உற்பத்தி முறையின் வெளிப்பாடு. அதாவது உற்பத்தி சக்திகளைச் சுயமாக வளர்த்து தேசிய நலன்களுக்குப் பயன்படுத்தத் திறனின்மை.
7. ஏகாதிபத்திய மறு உற்பத்திக்கானது; தேசிய உற்பத்திக்கானதாக இல்லை.

ஆக இந்திய ஆலை முதலாளியத்தின் தன்மைகளை மேற்கண்ட இரண்டு விளக்கங்களோடு பொருத்திக் காணும் பொழுது இந்திய முதலாளிகளின் தரகுத் தன்மை நமக்குத் தெளிவாகின்றது.

அடுத்து, ஆலைத் தொழிலில் ஈடுபடும் முதலாளி தொடர்ந்து தரகுத் தன்மையில் இருக்க வியலாதென்றும் அவன் தேசியத்தன்மை கொண்டவனாக மாறுகின்றான் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆயின் இதையும் புரட்சிக்கு முந்தைய சீன சமூக ஆய்வுரை மறுக்கின்றது. 1949க்கு முந்தைய சீனாவில் சியாங்-கே-ஷேக் குடும்பம் உள்ளிட்ட நான்கு பெரிய குடும்பங்களை அதிகார வர்க்கத் தரகு முதலாளிகள் (Bureaucratic Compradore Bourgeoisie) என்றழைப்பர். இவர்களது சமூக வர்க்க வரையறை இதுவரையாராலும் மறுக்கப்படவில்லை. இவர்கள் சீனாவின் ஒரு பகுதியில் ஆட்சி அதிகாரத்தை சுவைத்தவர்கள். இவர்கள் உற்பத்தி துறையில் நேரடியாகவே பங்காற்றினர்.¹³⁵

1. பெரும் நிலவுடைமையாளர்களாக இருத்தனர்.
2. துணி நூற்பு-நெசவுத்தொழில், சுரங்கத் தொழில், எஃகுத் தொழில், பொறியியல் தொழில் ஆகிய பல தொழில்களில் நேரடியாகவே ஈடுபட்டனர். குறிப்பாக துணி நூற்பாடையில் 13சதவீதம் இவர்களின் உடைமைகளாக இருந்தது.

இன்னோர் எடுத்துக்காட்டைக் காண்போம். சீனாவில் ஹீபே, ஹீனான் ஆகிய பகுதிகளில் சாங்-சிங்-துங் ஆளுநராக

இருந்த காலத்தில் ஆலைத்தொழில் நிர்மாணத்தில் அவன் அக்கறை காட்டியுள்ளான். மேற்கு நாடுகளிலிருந்து கற்போம் (Learn from the west) என்ற முழக்கத்தின் கீழ் பல ஆலைகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. இவற்றுக்கான, இயந்திரப் பொருள்கள், மூலதனம், சிமெண்டு போன்றவை இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.¹³⁶ இவர்கள் அனைவரும் தரகுமுதலாளிகள் என்ற வரையறைக்குள் அடங்குகின்றனர். எனவே ஆலைத் தொழில் வில் தரகுத்தன்மை சாத்தியமாக இருந்துள்ளது என்பதையே நமக்கு வரலாறு காட்டுகின்றது. ஆயின் இந்தத் தரகுத்தன்மையின் வடிவம் அந்தந்த நாட்டின் தனித்தன்மை களுக்கு ஏற்ப மாறுபடும். சீனா அன்றைக்கே அரைக்குடியேற்ற நாடு. அதில் பல ஏகாதிபத்தியங்கள் கால் வைத்தன. எனவே ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகளைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்பு பெரிதும் அவர்கட்கு இருந்தது. சீனாவின் தரகுத் தொழில் முதலாளிகள் அதிகார வர்க்கத் தரகு முதலாளிகள் ஆவர். அவர்கள் ஒரு பகுதியில் ஆட்சியையே நடத்தினர். ஆனால் இந்தியத் தரகுமுதலாளிகள் ஆட்சியில் பரவலாக இளநிலைப் பொறுப்புகளில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். சீனாவின் அதிகார வர்க்கத் தரகுமுதலாளிகள், ஒருபுறம் இராணுவ நிலப்பிரபுக்களாகவும் (Warlords) இருந்தனர்

ஆனால் இங்கே இராணுவ நிலப்பிரபுத்துவம் 1800க்குள் ஒழிக்கப்பட்டு 1857 இல் அதன் மிச்சசொச்சங்கள் துடைக்கப்பட்டன. மேலும் சீனாவின் தரகு வணிக முதலாளிகள் தனிவணிகத்தில் (Private trade) எப்போதும் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் இந்தியத் தரகு வணிக முதலாளிகள் தனிவணிகமும் நடத்தினர். இதன் வருவாய் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஏஜெண்டாக வணிகம் நடத்துவதைக் காட்டிலும் குறைவாக இருப்பினும், தனியாகவும் நடத்தப்பட்டது. மேலும் இந்தியா, சிற்சில பகுதிகளைத் தவிர பிரிட்டன் மேலாதிக்கத்தையும் அரசிறைமையையும் ஏற்றுக்கொண்டது. இந்தியப்பகுதிகள் முழுவதும் ஒரே சட்டம், ஒரே இராணுவம்

என்ற நிலைகள் இருந்தன. காலனிய நவீனமயமாதலில் இந்தியா, சீனாவைக் காட்டிலும் தொலைதூர முன்னேற்றத்தில் இருந்தது. இவை எவையும், சீனாவிிற்கும் இந்தியாவிிற்கும் உள்ள வரலாறு அரசியல் வகைப்பட்ட வேறுபாடுகளைச் சுட்டி நிற்கின்றனவே தவிர, தரகுத்தொழில் முதலாளியத்தின் இருப்பை சீனாவிலும் இந்தியாவிலும் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அதன் வடிவங்களுக்கு இடையில் உள்ள வேறுபாட்டைச் சுட்டி நிற்கின்றன. எனவே இந்திய ஆலை முதலாளிகள் தன்மையில் தரகு நிலையில் இருந்தனர் என்பதை மறுக்கவில்லை.

எனினும் பிரிட்டன் மார்க்சியப் பேரறிஞர் ரஜனிபாமிதத் இவர்களைத் தேசிய முதலாளிகள் என ஏற்றுக் கொண்டு, இவர்களுக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இடையிலான உறவை ஆராய்கிறார். இவர்கள் தன்மையில் தரகு முதலாளிகள் என்பதே சரி. எனினும் இவர்களுக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இடையிலான பொருளாதார உறவைத் தெரிந்து கொள்தல் அவசியம். ஏனெனில் இந்த உறவே அரசியல் கருத்துகளின் வளர்நிலையாகப் பரிணமிக்கிறது.

ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இந்திய ஆலை முதலாளிகளுக்கும் இடையில் இருவகை உறவு நிலைகள் உண்டு என்றும் அவை மோதலும் சார்தலும் என்பன ஆகும் என்றும் ரஜனிபாமிதத் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த ஆய்வுரையைப் பிபன் சந்திரா சற்று மேல் மட்டத்துக்கு உயர்த்துகின்றார். அடிப்படையில் பிபன், இவர்களைத் தேசிய முதலாளிகள் என்றே குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் மோதலும் சார்தலும் என்ற இரு வகை உறவு நிலைகள் உண்டெனினும், அவற்றுள் நீண்ட காலத்துக்கும் குறுகியகாலத்துக்கும் எந்த அம்சம் பிரதானமானது என ரஜனிபாமிதத் ஆராயவில்லை என்கிறார்.¹³⁷ எனவே ரஜனிபாமிதத் ஆய்வுரை அடிப்படைப் பிரச்சனைக்கான தீர்வாக இல்லை என்பது பிபன் சந்திராவின் முடிவு ஆகும். ஆலை முதலாளிகளின் தேசியத்தன்மையை எடுத்துரைக்கும் பிபன், இந்த இருவகை உறவு நிலைகளில்

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

நீண்டகால மோதல் பிரதான அம்சமாகவும் குறுகியகாலச் சார்பு பிரதானமற்ற அம்சமாகவும் உள்ளன எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.¹³⁸ அதாவது பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இந்திய ஆலை முதலாளிகட்கும் இடையில் மோதல் (Conflict) பிரதான அம்சமாக உள்ளதெனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதைக் காண்போம்.

தொடக்ககால இந்திய ஆலை முதலாளிகள், தன்மையில் தேசிய முதலாளிகளாக உள்ளனர் எனப் பிபன் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் நமது ஆய்வு இதை மறுக்கின்றது. மேலும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இந்திய முதலாளிகட்கும் இடையிலான உறவில் நீண்டகால மோதல் (Long term conflict) பிரதான அம்சமாகவும் குறுகியகால சார்பு (Short term dependency) பிரதானமற்ற அம்சமாகவும் உள்ளன எனப் பிபன் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் தன்மையில் தரகு முதலாளிகளாக உள்ள ஆலை முதலாளிகட்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இடையிலான உறவில் நீண்டகாலச் சார்பும் குறுகியகால மோதலும் முறையே பிரதான, பிரதானமற்ற அம்சங்களாக உள்ளன என நமது ஆய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இங்கே நமக்கு ஒரு விளக்கம் வேண்டப்படுகின்றது.

தன்மையில் இந்திய ஆலை முதலாளிகள் தரகர்களாக இருக்கும் பொழுது குறுகிய காலத்துக்கேனும் ஏகாதிபத்தியதுடன் மோதல் என்பது சாத்தியமா? தரகு முதலாளியம் என்பது முழு முற்றான சார்பு நிலை அல்லவா? பொருளாதாரப் பாலம் அல்லவா? துணைச் சுரண்டல் நிலை அல்லவா? அப்படியிருக்க, குறுகியகால மோதல் என்பது சாத்தியமா? சாத்தியம் என்பது மட்டுமன்றி இந்தப் பிரதானமற்ற அம்சமான குறுகியகால மோதலே ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தற்காலிக வரையறைக்குட்பட்டு உறவின் பிரதான அம்சமாக மாறும் சாத்தியத்தையும் வரலாற்றில் நாம் தவிர்க்க இயலாது.

முரண்பாட்டையும் நாம் ஒரே அளவினதாகக் கணிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. பகை முரண்பாடு (Antagonistic contradiction) எனவும் பகைமையற்ற

முரண்பாடு (Non antagonistic contradiction) எனவும் இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். இரண்டு பொருள்களுக்கு இடையில் ஏற்படும் முரண்பாட்டில் ஒரு பொருள் இன்னொரு பொருளை வலுக்கட்டாயமாய் அடக்குவதன் மூலமே தன் நலன்களைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியுமெனின் அது முரண்பாட்டின் பகைமைத்தன்மை ஆகும். அவ்வாறு வலுக்கட்டாயமாக அடக்கி விடாமலே தன் நலன்களைப் பெற முடியுமெனில் அது முரண்பாட்டின் பகைமையற்ற தன்மை ஆகும்.

எனவே ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் ஆலை முதலாளிகட்கும் இடையிலான உறவில் குறுகியகால மோதல் பிரதானமற்ற அம்சமாகவும் பகைமையற்ற தன்மையிலும் உள்ளது. ஆனால் பிரதான அம்சம் உறவின் தன்மையைத் தீர்மானிக்கிற தெனினும், அதுவே எல்லாச் சூழல்களிலும் பிரதானமாகவே இருப்பதில்லை. சில குறிப்பிட்ட நேர்வுகளில் குறிப்பிட்ட வரையறைக்குட்பட்டுப் பிரதானமற்ற அம்சம் பிரதான அம்சமாக மாறுவதும் உண்டு. அதன் வழி நோக்கும் பொழுது, குறுகியகால பகைமையற்ற மோதுதல் தன்மை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் உறவின் பிரதான அம்சமாக மாறுகின்றது. இந்திய வரலாற்றில் இரண்டு எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காண்போம்.

தரகு முதலாளிகள் இறுதி ஆய்வில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாளர்கள் இல்லை. ஆயின் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் மக்களுக்கும் இடையில் முரண்பாடு ஏற்பட்டு வெடிக்கும் பொழுதும் ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகளின் பொழுதும் இவர்கள் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு ஏற்படும் நெருக்கடியைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். தரகுத் தொழில் முதலாளியத்தை, ஏகாதிபத்தியத்தின் நிழலாக மட்டும் காணாமல் ஏகாதிபத்திய நெருக்கடி காலங்களில் அதனுடன் ஓரளவு பேரம் பேசும் ஆற்றல் கொண்ட நிறுவனமாகவும் காணல் வேண்டும். ஏனெனில், இது எப்போதும் தேக்கமடைந்ததாக (Static) மட்டுமிராது: இயங்கும்

தன்மையிலும் (Dynamic) காணப்படவேண்டும். இப்படிச் சொல்வதனால் இதன் தரகுத்தன்மையையோ ஏகாதிபத்திய இறுதிநிலை ஆதரவுத் தன்மையையோ மறுப்பதற்கு இல்லை.

தரகு வணிக முதலாளிகள் இத்தகைய பேரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். 1905 இல் வங்கப்பிரிவினை அறிவிக்கப்பட்டது. இந்தியத் துணிகளையே இந்தியர் வாங்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுப்பப்பட்டதால் வங்காளத்தில் உள்ள மார்வாரித் தரகர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். இதனால் துணி இறக்குமதி பாதிக்கப்பட்டது. இதனால் பிரிட்டன் துணி ஆலை முதலாளிகள் பாதிக்கப்பட்டனர். இக்கட்டத்தில் மார்வாரித் தரகு வணிகர்கள் ஏகாதிபத்தியத்திடம் சில நிபந்தனைகளை விதித்தனர். இதை ஏகாதிபத்தியம் ஏற்றுக் கொள்ளாததாலும் துணிகள் வாங்குவது குறைந்தது. 1904 இல் 32000 கட்டுகள் வாங்கிய தரகர்கள் 1905 இல் 2500 கட்டுகளே வாங்கினர். மேலும் வங்கப் பிரிவினையை ரத்து செய்யாவிட்டால் புதிய ஒப்பந்தங்கள் செய்ய இயலாது என்றும் மார்வாரித் தரகு வணிக முதலாளிகள் 1-11-1905 இல் மான்செஸ்டர் வணிக நிறுவனங்கள் அமைப்புக்கு (Manchester chamber of commerce) தந்தி அடித்தனர். வணிகர்கள் விதித்த நிபந்தனைகள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு மார்வாரிகளுடன் புதிய ஒப்பந்தங்கள் போடப்பட்டன. 1906 இல் 25000 கட்டுகளை இறக்குமதி செய்தனர்.¹³⁹ இங்கே தரகு முதலாளிகட்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இடையிலான உறவின் ஒரு அம்சமான குறுகியகால பகையற்ற மோதல் தன்மையைக் காண முடிகின்றது.

ஆலைத் தொழிலில் ஏற்பட்ட குறுகியகால மோதலையும் காண்போம். ஜப்பான் சுய முதலாளியமடைந்த பின்னர் சீனாவின் சந்தையை ஜப்பான் ஆக்கிரமிக்கும் நாடாக வளர்ந்தது. இந்தியாவின் பருத்தி ஆலை உற்பத்திக்கான சந்தை போதவில்லை. எனவே, இவர்கள் அன்னியப் பொருள் புறக்கணிப்பு என்ற பெயரில் 1905 இல் இங்கே குறுகிய கால

நாட்டில் 'தொழில்மயம்' ஏற்பட்டு 40 ஆண்டுகளுக்குப் பின் இந்த நிலைமை இருப்பினும், வேளாண்மையிலிருந்து அரசு எடுக்கும் நிலவருவாய் குறையவே இல்லை.¹⁴¹

ஆண்டு	நில வருவாய் (ரூபாய்களில்)
1858 - 59	18.12 கோடி
1860 - 61	18.51 கோடி
1865 - 66	20.47 கோடி
1870 - 71	20.62 கோடி
1875 - 76	21.51 கோடி
1880 - 81	21.11 கோடி
1885 - 86	22.60 கோடி

இது மறைமுகமாக கிராமப்புற மூலத்தனத் திரட்சியை வற்றடிக்கிறது. வேளாண்மையை ஏகாதிபத்திய வரிவசூல் அதிகாரிகளின் கொள்ளைத் துறையாக அமைக்கின்றது.

மக்கள் தொகையின் பெருக்கத்துக்கு ஏற்ப சாகுபடி நிலப்பரப்பு பெருகவில்லை. மக்கள் தொகை 1871-1889 ஆகிய ஆண்டுகளில் 1 கோடியே 10 லட்சம் உயர்ந்தது. ஆனால் சாகுபடி பரப்பு 45 லட்சம் ஏக்கர்களே உயர்ந்தது. இதிலும் பணப்பயிர் சாகுபடி நிலமே அதிகம்.¹⁴² இது அதிக மக்களை வேளாண்மைக்குள் ஈர்க்கவில்லை. வேலையற்றோர் சோம்பித்திரிந்த நிலை குறித்து இந்திய விவகார அமைச்சர் சர். ஜான்கெய்ர்ட் (13-10-1879) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.¹⁴³

"நானறிந்த விவசாய நாடு எதிலும் இந்தியாவைப் போன்று வேலை நேரங்களில் இவ்வளவு மக்கள் எவ்வித வேலையுமின்றி சோம்பித் திரிவதைக் காண இயலாது. தெருக்களிலும் மன்றங்களிலும் பொது இடங்களிலும் சோம்பேறிகளே நிறைந்திருந்தனர்.

சாலைகள் எப்போதும் வெறுமையில் ஆளின்றி இருக்கவில்லை. புகைவண்டி நிலையங்களும் புகைவண்டிப் பெட்டிகளும் மனிதக் கூட்டத்தால் நிரம்புகின்றன. ஒரு கிராமத்திற்குள் எப்பொழுது நுழைந்தாலும் எங்கு நோக்கினும் சோம்பேறிகளைக் காணலாம். வேளாண்மையைத் தவிர வேறு எந்தத் தொழிலும் இல்லை என்பதும் நில உரிமையின் நிலையாமைத் தன்மையே பெரும்பகுதிகளில் இருக்கின்றது என்பதும் இதன் பெருங் காரணங்களாகும்".

ஆனால் இந்த 'சோம்பலுக்கும் வேளாண்மை தவிர வேறு எந்தத் தொழிலின்மைக்கும்' மூலகாரணங்கள் சர். ஜான்செய்ர்ட்டும் அவர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஏகாதிபத்தியமும் ஆகும். இத்தகு நிலைகள் நாட்டில் வறுமையையும் பஞ்சத்தையும் கொண்டுவந்தன. வறுமை, அடிநிலை மக்களின் வாழ்வாகிப் போனது. சர். சார்லஸ் எலியட் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

"வேளாண்மைத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களில் பாதி மக்கள், ஆண்டு முழுவதும் முழுமையான சாப்பாடு என்றால் என்ன என்பதையே எப்போதும் அறியாதவர்களாகவே உள்ளனர் எனக் குறிப்பிடுவதில் எனக்கு எவ்வித தயக்கம் இல்லை."

வறுமையின் அடுத்தகட்டம் பஞ்சம்; இதன் விளைவு, மரணம் ஆகும். இத்தொடர் நிகழ்வுகளுக்கு அக்காலத்தில் பஞ்சமே இல்லை. 1857-க்குப் பின் ஏற்பட்ட பஞ்சங்களைக் காண்போம்.

1861 வடமேற்கு மாகாணத்திலும் ராஜஸ்தானத்திலும் கடும் பஞ்சம் : பத்தில் ஒருவர் மரணம்.

1861-65 ஒரிசாப் பகுதிகளில் பஞ்சம்-80 ஆயிரம் சாவு.

- 1866 - சென்னை மாகாணத்தில் தாது வருடப் பஞ்சம் : 6 லட்சம் சாவு.
- 1868-69 ராஜஸ்தானம் முழுவதும் பஞ்சம்.
- 1874 - வங்காளத்தில் வட பகுதியில் பஞ்சம்.
- 1876-77 சென்னை, மைசூர், ஹைதராபாத், தக்காணம், வடமேற்கு மாகாணம் ஆகிய இடங்களில் பஞ்சம். 2 லட்சம் சதுர மைல் பரப்பில் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தில் 3 கோடியே 60 லட்சம் மக்கள் சாவு.
- 1877-78 20 லட்சம் ஏக்கர் நிலப்பரப்பு பாழ். 8 லட்சம் மக்கள் சாவு.
- 1878 - 79 } சென்னை மாகாணத்தில் பஞ்சம்.
1889 }
- 1896-1900 ஒரு கோடி மக்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். இலட்சக் கணக்கான மக்கள் மடிந்தனர்.

அக்காலத்தில் இந்திய வரலாறே, பஞ்சச் சாவுகளின் வரலாறாகவே இருந்துள்ளது. இந்தப் பஞ்சங்களும் வறுமையும் சமூகத்தின் உயர் பிரிவுகளைத் தாக்கவில்லை. இது குறித்து ஆர். சி. மஜும்தார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். ¹⁴⁴

“இந்திய நிலவுடைமையாளர்களும் முதலாளிகளும் வணிகர்களும் நடுத்தர வர்க்கத்தினரும் உண்மையில் அதற்கு முன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை விட மேம்பட்டு இருந்தனர். இவர்கள் பயன்படுத்தும் ஐரோப்பிய அழகு சாதனங்கள், வசதிகள் ஆகியவற்றின் இறக்குமதி அதிகமாகிக் கொண்டே போயிற்று.....”

பெரும்பான்மையான அடிப்படை மக்கள் காலனிய - அரைநிலவுடைமைத் தளைகளில் சிக்குண்டு வறுமையையும்

பஞ்சத்தையும் பரிசுகளாகப் பெற்றனர். மிகமிகச் சிறுபான்மையினரான தரகு ஆலை முதலாளிகள், தரகு வணிக முதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள், பெரும் நிலவுடைமையாளர்கள், ஏகாதிபத்திய நிர்வாகப் பொறுப்புகளின் இளநிலை தகுதியைப் பெற்ற உயர்சாதி இந்து அறிவாளிகள் - ஆகியோர் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரத்திலும் நிர்வாகத்திலும் சுரண்டல் கருவிகளாகப் பயன்பட்டமையால் குறிப்பிடத் தகுந்த வாழ்க்கையைப் பெற்றிருந்தனர். இந்த இரண்டு வகைப்பட்ட பிரிவுகள், இவர்களது வாழ்நிலைகளின் வேறுபாட்டை ஒட்டி எழுகின்றன. இதையொட்டியே இவர்களது சிந்தனைகளும் வேறுபாட்டுடன் காணப்பட்டன. ஒரு தரப்பினர் ஏகாதிபத்தியத்தால் நசுக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றனர். இன்னொரு தரப்பினர் ஏகாதிபத்திய நசுக்கலுக்குக் கருவிகளாகச் செயல்படுகின்றனர். இந்த வாழ்நிலை வேறுபாடும் சிந்தனை வேறுபாடும் இந்தியப் பகுதிகளில் 1857க்குப் பின் ஏற்பட்ட அரசியல் கருத்துகளின் வேறுபாடுகளுக்குக் காரணமாக அமைந்தன. இவற்றை விரிவாகக் காணும் முன் 1857க்குப் பின் இந்திய அரசு அமைப்பில் (State Structure) ஏற்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்களைக் காண்போம்.

19. பிரிட்டிசு இந்திய அரசின் வடிவம்

இதைக் காண்பதற்கு முன் இந்தியாவின் அரசாங்க அமைப்பு (Government Structure) குறித்த பிரிட்டன் அறிஞர்களின் சிந்தனையைத் தொகுத்தல் நலம் பயக்கும். இந்தியர்களுக்கு அதிகாரப் பொறுப்புகளில் பங்கு கொடுத்து அரசாங்கம் நடத்த வேண்டும் என்ற சிந்தனை 1830 க்கு முன்னரே தோன்றியது. தாமஸ் மன்றோ 1824 இல் தன் குறிப்புரையில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.¹⁴⁵

“நாம் இந்தியாவைத் தற்காலிக ஆட்சிப் பகுதியாக நினைக்கக்கூடாது. நீண்ட காலத்துக்குத் தக்க

வைக்கப்பட வேண்டிய பகுதியாக நினைக்க வேண்டும். இந்திய மக்கள் தம் மூட நம்பிக்கைகளையும் விருப்பு வெறுப்புகளையும் கைவிட்டுவிட்டு, தாங்களாகவே ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தை அமைத்து நடத்திச் செல்லவும் பாதுகாக்கவும் வேண்டிய அளவுக்குத் திறமை பெறும் வரையில் நீண்டகாலத்துக்கு இதைத் தக்க வைக்க வேண்டும்... அத்தகைய காலம் வரும் பொழுது இந்தியாவின் மீதான பிரிட்டன் கட்டுப்பாடு படிப்படியாக நீக்கப்பட வேண்டும் என்பதே இரண்டு நாடுகளுக்கும் சரியானதாக இருக்கும்.”

ஜான் ஸ்டூவர்ட் மில் போன்ற அறிஞர்கள் உள்ளூர் மக்களின் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்க முறையை விரும்பினர். ஒரு நாட்டின் அரசாங்கத்தில் அந்நாட்டு மக்கள் பங்கேற்க வேண்டும் என்றும் ஆளுவோரின் நலன்களும் ஆளப்படுவோரின் நலன்களும் ஒருங்கிணைந்து கட்டுண்டதாகும் என்றும் இவர்கள் குறிப்பிட்டனர். இவர்களது அரசியல் கோட்பாட்டை தாராளவாதம் (Liberalism) என்பர். இக் கோட்பாட்டை அமுல்படுத்துவதன் மூலம் குடியேற்ற ஆதிக்க நாட்டுக்கு உள்ளூர் மட்டத்திலும் மாகாண மட்டத்திலும் தேசிய மட்டத்திலும் (Local, Provincial, National Levels) அரசியல் பங்குதாரர்கள், நிர்வாக இளநிலை அதிகாரிகள் கிடைத்து விடுகின்றனர். இது, காலனிய ஆட்சியின் அழுத்தத்துக்கு இன்னும் அதிகமாகப் பயன்பட்டது. நிதிமூலதனத் தொடக்க காலத்தில் ‘ஏகாதிபத்தியத்துடன் பொருளாதார ரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் கட்டுண்டு கிடக்கக் கூடிய உள்ளாட்டு வர்க்கத்தையும் துணை சக்திகளையும் படைக்க வேண்டியது தற்போதைய தேவையாக, உள்ளதென அந்தர் குந்தர் பிராங்க் குறிப்பிடுவதை இக் கட்டத்தில் நினைவு கூறலாம். ¹⁴⁶

இதன்படி, அரசாங்க அமைப்பில் இந்தியர்களுக்குப் பொறுப்புகள் கொடுக்கப்பட்டன. 1858 விக்டோரியா பேரரசியின் அறிக்கை 'சாதி, சமய, இன, மொழி, பேதமற்ற

வகையில்' பதவிப் பொறுப்புகள் வழங்க வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்துகின்றது. இதன்பின் இந்தியச் சட்டமன்றச் சட்டம் 1861 (The Indian Councils Act of 1861) கொண்டுவரப்பட்டது. இது, மாகாணச் சட்டமன்றங்களுக்கு இந்தியர்களும் நியமிக்கப்படலாம் என்பதை வகை செய்தது. சட்டங்களை உருவாக்கும் சபைகளில் முதன்முதலில் இந்தியர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கிடைத்தது. இதன் பின் 1883 இல் ஸ்தாபன ஆட்சி முறையில் சில குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தினரால் உறுப்பினர்கள் தேர்வு முறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. இப்படி இந்தியர்களுக்கு இளநிலைப் பொறுப்புகள் கொடுக்கும் காலகட்டத்தில் 1857 கலகத்தின் எதிரொலியாக இந்திய நிர்வாக முறை, இந்தியா முழுவதும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு ஒரே கட்டுக் கோப்புக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தியப் பகுதிகள் முழுவதும் ஒரே நீதி அமைப்புகளுள் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்தியன் பீனல் கோடு என்ற சட்டங்களின் தொகுப்பு 1857 இல் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்தியாவின் மேல்மட்டக் கல்வியை ஒருமுகப்படுத்துவதற்காகப் பல்கலைக் கழகச் சட்டம் 1858 இல் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்தியா முழுவதற்கும் இராணுவம் பயன்படுத்த இயலாத காலகட்டத்தில் அதற்கு மாற்றாகப் பயன்படுத்துவதற்கு ஏற்ற வகையில் அரசு வன்முறை கருவியாக இந்தியப் போலிசு சட்டம் 1861 இல் கொண்டு வரப்பட்டது.

எனினும், ஒன்றில் பிரிட்டன் அரசு கவனமாக இருந்தது. அரசாங்கப் பதவிகள், சட்டமன்ற உறுப்பினர் பதவிகள், நீதிபதி பதவிகள் போன்றவற்றில் இந்தியர்களையும் இளநிலைப் பொறுப்புகளில் ஏற்றுக்கொண்ட பிரிட்டன் இந்திய அரசு, இராணுவ விசயத்தில் மிகவும் கவனமாக இருந்தது. பதவிகளை இந்தியமயப்படுத்துதல் (Indianisation of services) என்பது அரசின் வன்முறைக் கருவிக்குப் பொருந்தவில்லை. 1857-க்கு முன் இருந்த 2,77,745 இராணுவ வீரர்களில் 2,32,224 இந்தியர்களும் 45,251 ஐரோப்பியர்களும் இருந்தனர். ஆனால் 1857-க்குப் பிறகு அரசாங்கம்

இதுகுறித்து ஒரு குழு நியமித்து 1859 இல் அறிக்கை பெற்றது. இதன்படி, வங்காளத்தில் ஐரோப்பியர், இந்தியர் விசிதம் 1:2 ஆக இருக்க வேண்டும் என்றும் சென்னையிலும் பம்பாயிலும் 2:5 ஆக இருக்கலாம் என்றும் பரிந்துரைத்தது. ஐரோப்பியர்களுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் ஒரேவிதமான பயிற்சி கொடுக்கக்கூடாது என்று கண்டிப்பாக குறிப்பிட்டது. இந்தியர் எவருக்கும் ஆயுதக் கிடங்குப் பொறுப்பு அதிகாரி பதவி கொடுக்கலாகாது; என்றும் கமிஷன் ஆபீசர் பதவி (Commissioned officer) தரப்படலாகாது என்றும் கண்டிப்பாக குறிப்பிட்டது. எனவே அரசின் வன்முறை அங்கமான இராணுவமும் போலீசின் உயர்பதவியும் இந்தியர்மயமாக்கப்படவில்லை. ஆனால் இந்தியர்கள் வெகுவாகக் குறைக்கப்பட்டனர்.

இனம்	ஆண்டு 1857	ஆண்டு 1878	ஆண்டு 1885
ஐரோப்பியர்	45,251	66,343	73,500
இந்தியர்	2,32,224	1,23,254	1,54,000

1857 இல் 1:5 ஆக இருந்த விசிதம் பின்னர் 1:2 ஆகக் குறைந்து விட்டது. எனவே வெறும் அரசாங்கப் பொறுப்பு களில் மட்டும் இந்தியர்களுக்குக் குறைவான பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டது. அவற்றில்கூட ஐரோப்பியர்களின் மேன்மையே பேணப்பட்டது. ரிப்பன் வைசிராயாக இருந்த பொழுது கொணரப்பட்ட இல்பர்ட் மசோதா, இந்திய நீதிபதி ஐரோப்பியர்களையும் விசாரிக்க வகை செய்தது. ஆனால் பலத்த உணர்வுபூர்வமான எதிர்ப்புகளுக்குப் பின்னால், அது கைவிடப்பட்டது. எனவே தாராளவாதத்தின் செயல்பாடு ஒரு எல்லைக்கு உட்பட்டே இருக்கும் வகையில் பிரிட்டன் இந்திய அரசு இயந்திரம் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இத்தகைய மிகச் சிறு இணக்கம்கூட அரசின் வன்முறைக் கருவியான இராணுவத்தைப் பொறுத்து இல்லை.

ஆயின், இந்த வன்முறைக் கருவி அடிநிலை மக்கள் மீதே பயன்படுத்தப்பட்டது. எனவே இதுகுறித்து இந்திய உயர்சாதி சிந்தனையாளர்கள் சிந்திக்கவில்லை. ஆனால் தனக்கு உடனடியாகப் பொருளாதார அரசியல் இலாபம் தரக்கூடிய ஏகாதிபத்தியத் துறைகளுடன் தமக்குள்ள உறவு குறித்து மட்டுமே உரத்து சிந்தித்துள்ளனர். அரசியல் நிர்வாக இலாபம் குறித்த சிந்தனையை ஐ. சி. எஸ். அதிகாரியாகவும் இந்திய தேசியக் காங்கிரசுத் தலைவராகவும் (சாராம்சத்தில் இரண்டும் ஏகாதிபத்தியச் சார்பான பொறுப்புகளே) இருந்த இரமேஷ் தத் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.¹⁴⁷

“உள் நாட்டு மக்களின் ஒத்துழைப்பை ஏற்றுக் கொள்வதன் மூலம் தமது காலத்தில் சாத்தியமான அளவிற்கு மக்களின் நல்வாழ்வை மேம்படுத்தவே புத்திசாலி நிர்வாகிகள் முயற்சி செய்வர். அந்தக் கொள்கையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தவே இப்போது தேவைப்படுகிறது. பிரிட்டன் ஆட்சியாளர்கள் மத்தியில் நின்றுகொண்டு மக்களுடன் பணியாற்றிக் கொண்டு மக்களைத் தமது தோழர்களாகவும் கூட்டு இணைப்பாளர்களாகவும் மக்களை நல்ல நிர்வாகத்துக்குப் பொறுப்பாளிகளாக ஆக்கவும் ஆன பணிகளைச் செய்வதே இன்றைய தேவைகளாக இருக்கின்றன.”

இதை நாம் ஒப்புக் கொள்வோம் - ஒரே ஒரு சிறு திருத்தத்துடன். மக்கள் எனில், அடிநிலை மக்கள் கிடையாது. மக்கள் எனில், தரகு முதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள், கற்றறிந்த உயர் சாதியினர் ஆகியோரே ஆவர். இவர்களும் தோற்றத்தில் மக்களாகவே இருந்தனர். ஆனால் சாராம்சத்தில் இவர்கள் அடிநிலை மக்களை ஏகாதிபத்தியம் சுரண்டுவதற்கு உரிய துணை சுரண்டலாளர்கள். ஜான் ஸ்டீவர்ட்டு மில்லின் இந்திய வடிவமாக இரமேஷ் தத் மட்டுமின்றி, இந்தியப் பொருளாதாரம் குறித்து சிந்தித்த மேற்கண்ட ‘மக்களும்’ இருந்துள்ளனர்.

20. இந்தியரின் பொருளாதாரச் சிந்தனைகள்

இந்தியர்களது பொருளாதார சிந்தனைகளைத் தொகுப்பதற்கு வகை செய்யும் விதத்தில் இவர்களைப் பாதித்த பிரிட்டன் பொருளாதார அறிஞர்களின் சிந்தனைகளைத் தொகுத்துக் கொள்வோம்.¹⁴⁸

1. இந்தியா விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் உள்ளது.
2. இக்காலத்தில் இந்தியாவிற்கு ஒரு நல்ல அரசாங்கம் தேவை.
3. நிதானமான வரிகளே தேவை.
4. தனி உடைமைக்கு முழு பாதுகாப்பு வேண்டும். வரிகள் என்ற பெயரில் உடைமைப் பறிப்பு கூடாது.
5. உள்நாட்டில் அமைதியும் ஒழுங்கும் தேவை.
6. சாகுபடி யாளனுக்கு உத்திரவாதம் அளிக்கத் தக்கவகையில் நிரந்தரமானதும் பயனளிக்கக் கூடியதுமான நிலவுடைமை முறைவேண்டும்.
7. அன்னிய மூலதன இறக்குமதி தேவை.
8. அன்னியத் தொழில்நுட்பத்தை இறக்குமதி செய்து உள்நாட்டு உற்பத்தித் திறனை அதிகரிக்க வேண்டும்.
9. பணபயிர் சாகுபடியைப் பெருக்கி அவற்றுக் கென உள்நாட்டுச் சந்தை உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.

ஏறத்தாழ இந்தக் கருத்துகளே இந்தியத் தரகு முதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள் ஆகியோரது நலன்களைப்

பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சிந்தனையாளர்களிடம் காணப்பட்டன.

இராசாராம் மோகன்ராய் - (1772 - 1883)

இந்திய நவீனமயத்தின் தந்தையான இராசாராம் மோகன்ராய் ஜமீன்தாரர் குடும்பத்தில் பிறந்து வணிக நிறுவன அதிகாரிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கும் தனி வங்கியாளராக 'Private Banker' உயர்ந்து, வணிக நிறுவன அதிகாரியாகவும் இருந்தவர். இவர் ஜமீன்தாரி முறையை ஆதரித்தார். இதைத் தேசம் முழுவதும் விரிவுபடுத்தினால் இதனால் பயன்பெறும் மக்கள், அரசாங்கத்தை எந்தவொரு ஆபத்திலிருந்தும் பாதுகாப்பார்கள் என்றும் உறுதி தந்தார்; மேற்கத்தியத் தொழில்நுட்பம், மூலதனம் ஆகியவற்றின் துணை கொண்டு இந்திய விவசாயமும் தொழிலும் முன்னேற வேண்டும் என விரும்பினார். 17-12-1829 இல் கல்கத்தாவில் ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டி பிரிட்டனின் தொழில்நுட்பம், மூலதனம் ஆகியவற்றை இங்கு பயன்படுத்துவதற்கும் பிரிட்டன் மக்கள் இங்கு குடியேறுவதற்கும் உள்ள சட்டரீதியான தடைகள் அகற்றப்பட வேண்டும் என பிரிட்டன் பாராளுமன்றத்துக்கு மனு அனுப்பினார்.¹⁴⁹

மகாகோவீந்த இரானடே (1842 - 1901)

இவர் பல ஆலைகளுடன் தொடர்பு கொண்ட அரசு நீதிபதி ஆவார். பஞ்சாலை, பட்டு நெசவு, தாள் உற்பத்தி, உலோக உற்பத்தி, சாயத்தொழில் போன்ற பம்பாய் நகரத் தொழில்களோடு தொடர்புகொண்டவர். இவரது கோட்பாடு 'பொருளாதாரத் தேசியம்' ஆகும்.¹⁵⁰

1. இதன் சாரம், விரைவான தொழில்மயம் ஆகும்.
2. இதனால் மட்டுமே மக்களின் வறுமையைப் போக்க முடியும். வலுமிக்க இந்தியா உருவாகும்.

3. அரசின் உதவியும் பாதுகாப்பும் இன்றி, குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியாக எந்தத் தொழிலும் முன்னேறாது.
4. அரசின் மூலதனமும் தொழில்நுட்பமும் உடனே இறக்குமதி செய்தல்வேண்டும். இதற்காகத் தொழில்கள்மீது அவை கண்காணிப்பு செய்தாலும் தவறில்லை.

இரமேஷ் தத்

இரமேஷ் தத் பற்றி முன்னர் பார்த்தோம். அவர் இயந்திரப் பொருள் உற்பத்திக் கேந்திரமான கிளாஸ்கோ நகரில் பின்வருமாறு உரையாற்றினார்.¹⁵¹

“என் நாட்டு நலன்களும் உங்கள் நாட்டு நலன்களும் நெருக்கமாக நேசஉறவு கொண்டவை: மாறுபட்டவை அல்ல. என் நாட்டுத் தொழில்கள் மீட்சி பெற்று அவை மீண்டும் நன்னிலையில் இயங்கினால், 30 கோடி இந்தியர்களும் உமது நாட்டுப் பொருள் களுக்கு உரிய சந்தையினராக இருப்பர். இந்திய மக்களை வளப்படுத்துவதன் மூலமே உங்களது தொழில் செழித்து விளங்கும்.”

தாதாபாய் நவுரோஜி (1825 - 1917)

இந்திய தேசியத்தின் தந்தை எனப்படுபவர். இவர் இலண்டனில் தொடங்கிய முதல் இந்திய வணிக நிறுவனத்தின் பங்குதாரர்; 1869 இல் தன் பெயரில் புதியதாக வணிக நிறுவனம் தொடங்கியவர். இவர் அன்னியமூலதன இறக்குமதியின் வரவேற்பாளர். 1868 கீழை இந்தியர் மன்றத்தில் (East India Association) பின்வருமாறு உரையாற்றினார்.¹⁵²

“தொழில் முதலீடு செய்யும் ஆங்கிலேயர் அனைவரும் இந்தியா சென்று முதலீடு செய்து,

சாத்தியமான அளவுக்குக் கூடுதல் இலாபத்தை ஈட்டிக் கொள்ளுமாறு நான் மிகவும் நேர்மையாக வேண்டிக் கொள்கிறேன். அவர்கள் எங்களுக்கு அதிகமான பயனைத் தரவேண்டிய கட்டாயமில்லை. அவர்கள் எந்த அளவுக்கு இலாபத்தைப் பெருக்கிக்கொள்கிறார்களோ அந்த அளவுக்கு நாங்களும் பயன் பெறுவோம்.”

மேலும் அவர் அன்னிய மூலதன இறக்குமதியே அனைத்துக்கும் பரிகாரம் என முடிவுக்கு வருகிறார்.¹⁵³

“இந்தியாவில் அன்னியராட்சியில் ஏற்பட்ட சிக்கலான விளைவுகளை, அன்னிய மூலதனத்தைப் பெருமளவில் இறக்குமதி செய்வதன் மூலமாகப் பிரிட்டன் தீர்க்க வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

இரண்டு நாடுகளின் நலன்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்தவை என 1898 இல் தாராளவாதிகள் கூட்டத்தில் (East Manchester Liberal Association) பேசியுள்ளார்.¹⁵⁴

“இந்தியாவின் நலனும் இலங்காஷயர் நலனும் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணானதா? ஒன்றுக்கு ஒன்று துணையானதா? இந்தியாவின் நன்மை இலங்காஷயரின் நன்மையுடன் இணைக்கப்பட்டதா? அன்றி, இணைக்கப்படவில்லையா? இதுவே நமது ஆய்வுக்குரிய விஷயமாகும்... இரண்டின் நலன்களும் இணையானவை ஆகும்.”

ஏகாதிபத்தியத்தின் துணை சுரண்டலாளன் தொனி பின்னால் கேட்கின்றது,¹⁵⁵

“இந்தியாவின் செல்வத்தை நீங்கள் ஆண்டு தோறும் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு போவதை நான் வரவேற்கின்றேன் - அது உங்கட்குப் பயன் படுவதைப் போல எமக்குப் பயன்படுமானால்.”

இவரே இந்திய தேசியத்தின் தந்தை; மேலும் பிரிட்டனில் உள்ள சனநாயகவாதிகள் பிரிட்டன் ஆட்சியின் கொடுமையைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது கூட அவர் மூலதன இறக்குமதியைப் போற்றியே பேசினார். பிரிட்டன் அரசியல்வாதி ஹைன்ட்மென், ஸ்டட்கார்ட்டில் நடந்த சர்வதேச சோசலிசக் காங்கிரசில் 'பிரிட்டிசு ஆட்சியால் இந்தியா அழிவுற்றது' என்று பேசியதைக் கண்டித்து, நவுரோஜி தொடர்பு கொண்ட கீழை இந்தியர் மன்றம் (East India Association) ஒரு துண்டறிக்கை வெளியிட்டுள்ளது. அதன் ஒரு பகுதி வருமாறு:¹⁵⁶

"திரு. ஹைன்ட்மென் இந்தியாவின் மூலதன இறக்குமதி குறித்து எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார் எனத் தெரிகிறது. இந்தியாவுிற்குள் மூலதன இறக்குமதி ஆண்டுக்கு ஆண்டு இந்திய நாட்டின் செல்வத்தையும் கனிவளங்களையும் வளப்படுத்துகிறது. அன்னிய மூலதனம் இந்தியாவின் உற்பத்தித்திறனைத் தூண்டி விட்டுள்ளது. உழைப்பாளரின் கூலியை அதிகப்படுத்தியுள்ளது. இந்திய மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென அவர் மனமார விரும்பினால் புகைவண்டித் தொழில், நீர்ப்பாசனத் தொழில் ஆகியவற்றின் மூலமும் பருத்தி, சணல், மற்றும் ஏனைய தொழிலகங்களை ஏற்படுத்தியதின் மூலமும் தேயிலை சாகுபடியின் மூலமும் பல்வேறு ஏனைய தொழில்கள் மூலமும் உருவான வேலை வாய்ப்புகளுக்கும் ஊதியத்துக்கும் அவர் மனமார நன்றி கூற வேண்டும். இந்தத் தொழில்கள் அனைத்தும் பிரிட்டன் மூலதனத்தைக் கொண்டுள்ளவை ஆகும். மக்கள் வளமையில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர் என்றும் அவர்கள் ஒவ்வோர் ஆண்டும் கூடுதலாக செலவு செய்கின்றனர் என்றும் கூடுதலான பணம் புழக்கத்தில் இருக்கின்றனர் என்றும் நாம் உறுதியாகக் கூறலாம்."

மேற்கண்ட சிந்தனைகளின் சாரமான அம்சங்களாவன:

1. அன்னிய மூலதனம், தொழில் நுட்பம் இறக்குமதி செய்யப்படல் வேண்டும்.
2. முதலாளிகளுக்கு நீண்டகாலக் கடன்கள் கொடுக்கப்படல் வேண்டும்.
3. இரயில்வேத் துறைக்குக் கொடுக்கப்பட்டதைப் போன்று இந்திய ஆலைத் தொழிலுக்கும் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும்.
4. ஏகாதிபத்தியத்தின் நலனும் இந்திய ஆலைத் தொழிலின் நலனும் வேறல்ல.

இவர்களது சிந்தனையில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இல்லை; அதனுடன் இணைந்து பணியாற்றத் துடிக்கும் ஏக்கக் குரல் இருக்கிறது. இந்தியப் பகுதியை சுரண்டிக் கொழுக்கும் ஏகாதிபத்தியத்திடம் துணைச் சுரண்டல் நிலைக்கு மனுப் போடும் தன்மை தெளிவாகின்றது. இவர்களே நீண்டகாலச் சார்புத் தன்மையின் சிந்தனையாளர்களாக விளங்கினர். இவர்களது தத்துவமே மிக நீண்டகாலத்துக்கு மேலாண்மை பெற்றிருந்தது.

வரலாறு, உறவு நிலையின் ஒரே தன்மையுடன் இயங்குவதில்லை. சில கட்டங்களில் அதன் மறுபக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தும். வரலாற்றின் சில குறிப்பிட்ட நேர்வுகளில் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இந்திய ஆலை முதலாளியத்துக்கும் பகையற்ற தன்மையுள்ள குறுகியகால மோதல் ஏற்பட்டது; அக்காலகட்டத்தில் இந்திய ஆலை முதலாளிகளும் அவர்களது சிந்தனையாளர்களும் அடிப்படையில் ஏகாதிபத்தியத்தின் இருப்பை (existence) மறுக்கவில்லை. அதன் சுரண்டல் மேலாண்மையைப் புறக்கணிக்கவில்லை. நம் ஆய்வுக் காலப் பகுதிக்குள் (1885) இரண்டு எடுத்துக் காட்டுகளைக் குறிப்பிடுவர். ஒன்று, பருத்திப் பொருள்கள் இறக்குமதித்

தீர்வைக் குறைப்பு - முற்றிலும் ஒழித்தல். இரண்டு, இந்தியத் தொழிலகங்கள் சட்டம் (1881) இயற்றுதல். இந்த இரண்டு கட்டங்களிலும் இந்திய ஆலை முதலாளிய வர்க்கம் பிரிட்டன் ஏகாதிபத்திய அரசுடன் முரண்பாடு கொண்டதெனக் குறிப்பிடுவர். இன்னும் சிலர் இவையே தேசியக் காங்கிரசின் தோற்றத்துக்குரிய உடனடிப் பொருளாதாரக் காரணங்களெனக் குறிப்பிடுவர். இதை சற்று விரிவாகக் காண்போம்.

முதலில் பருத்திப் பொருள்களின் இறக்குமதித் தீர்வையைக் கவனிப்போம். நூல், துணி இரண்டு விதங்களில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. 1857க்குப் பிறகு இது குறித்துத் தீவிரமான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இது குறித்துக் காண்போம்.

ஆண்டு	நூல்	துணிகள் (சதவிகிதத்தில்)
1859	5	10
1860	10	10
1861	5	5
1862	3.5	5
1871	3.5	5
1875	3.5	5
1882	0	0

1884 க்குப் பிறகு மான்செஸ்டர் நூற்பு-நெசவு ஆலைகளின் முதலாளிகளால் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டு 1882 முதற்கொண்டு உப்பு, மது வகையறாக்களைத் தவிர அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் இறக்குமதித் தீர்வை நீக்கப்பட்டது. இது 1894 வரை செயலில் இருந்தது. இதனால் அரசுக்குக் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் இழப்பு ஏற்பட்டது. இந்திய மக்கள் பிரிட்டன் பொருள்களைக் குறைந்த விலையில் பெறவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அரசின் தீர்வை சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டதாக அரசுத் தரப்புக் கருத்துகள் சொல்கின்றன. ஆனால், அக்காலத்தில் இந்தியர்கள் நூற்பு -

நெசவு ஆலைகள் மட்டும் வைத்திருந்தபடியால் அரசின் தீர்வைக் கொள்கை இதனோடு மட்டும் முரண்கொண்டது எனக் குறிப்பிடுவர். இதை விரிவாகக் காண்போம். முதலில் இக்காலத்தில் நூல் - துணி ஏற்றுமதி இறக்குமதி வாணிபத்தைக் காண்போம்.¹⁵⁷

ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வாணிபம் தீர்வைச் சட்டங்களால் பாதிக்கப்படவில்லை. அதாவது உள்நாட்டு உற்பத்தி ஏற்றுமதிக்கானதே; உள்நாட்டுச் சந்தை, இறக்குமதிக்கானதே என்ற பொருளாதாரத் தந்திரக் கொள்கை இன்னும் மாறவில்லை. மேலும் வெளிநாட்டு இறக்குமதித் துணிகள் சன்னரகத் துணிகள் ஆகும். அது இந்தியாவில் பெரிதும் உற்பத்தி செய்யப்படுவதில்லை. இந்தியாவில் உற்பத்தியாகும் முரட்டு ரகத் துணிகளுக்கு, பிரிட்டனிலிருந்து வெகு குறைந்த அளவில் இறக்குமதியாகும் முரட்டு ரகத் துணிகள் பலத்த போட்டியாகவும் இல்லை. எனினும் பருத்தித் துணிகள் அனைத்துக்கும் தீர்வை விலக்கு என்கிறபொழுது, முரட்டு ரகத் துணிகளுக்கும் தீர்வை விலக்கப்பட்டது. இந்த அளவிற்கு இதற்கு மிகக் குறைந்த அளவே எதிர்ப்பு எழுந்தது.

1878 முதல் தலைவர்களும் பத்திரிகை அதிபர்களும் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிப்பதில் முதன்மையாக நின்றனர், சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, கே. டி. திலங் போன்ற தலைவர்கள் எதிர்த்தனர். அமிருதபஜார் பத்திரிகை, மராட்டா பத்திரிக்கை போன்ற பத்திரிகைகள் எதிர்த்தன. ஆனால் இத்தகைய எதிர்ப்பு கடுமையான வடிவத்தில் இல்லை; அது ஒப்பீட்டளவில் மென்மையாகவே இருந்தது.¹⁵⁸ ஏனெனில், இறக்குமதித் துணியில் முரட்டு ரகத் துணிகள் மிகவும் குறைவு. எனவே இறக்குமதித் தீர்வை ஒழிப்பினால் அவை பெரிதும் பாதிக்கப்படவில்லை.

மேலும், இந்தியப் பகுதிகளில் தோன்றிய வட்டார அமைப்புகள் தம் இலாபம் கருதி இறக்குமதித் தீர்வையைக்

குறைக்கும்படி நீண்டகாலமாக வேண்டிக் கொண்டு வந்தன. இந்தியாவிிற்குத் தேவையான நூல் மற்றும் துணி இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. இதற்கான தீர்வையைக் குறைக்க வேண்டுமென கல்கத்தாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் இந்தியன் மன்றம் (British Indian Association) அரசைக் கேட்டுக் கொண்டது. மேலும், பம்பாயில் உள்ள பம்பாய் மன்றம், இறக்குமதித் தீர்வையை நீக்கியதால் ஏற்பட்ட நட்புத்தை ஈடுகட்டக் கொண்டு வரப்பட்ட உரிமை மசோதாவை (License Bill) எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் இந்த மசோதாவின் வரி விதிப்பிலிருந்து அரசு அதிகாரிகள், பெரு வணிகர்கள், நில உரிமையாளர்கள், நிதி உரிமையாளர் ஆகியோருக்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்ற பம்பாய் மன்றத்தின் வேண்டுகோள் ஏற்கப்பட்டது. உண்மையில் இந்திய ஆலை முதலாளிகட்கு பிரிட்டன் சன்னரக நூல் இறக்குமதித் தீர்வை ஒழித்த செயல் (1882) பாதித்ததைவிட கைத்தறித் துணிக்குத் தேவைப்படும் நூலுக்கான வரி குறைப்பே (1889) பாதித்ததாக அறிகிறோம். பம்பாய் ஆலை முதலாளிகள் சங்கத் தலைவர் அதன் பொதுக்குழுக் கூட்டத்தில் பேசிய குறிப்பு பின் வருமாறு.¹⁵⁹

“இந்தச் சங்கம் எப்பொழுதும் நினைத்திருப்பதைப் போன்றே லங்காஷியர் ஆலைகளின் சன்னரகப் பொருட்களுக்கும் இந்த நாட்டின் முரட்டு ரகத் துணிகளுக்கும் எப்பொழுதும் போட்டி இருந்ததே இல்லை. ஆனால், கைத்தறி நெசவாளர்கட்கு இறக்குமதித் தீர்வையிலிருந்து பாதுகாப்புக் கொடுத்திருக்கும் செயலானது ஒவ்வொரு ஆண்டும் கைத்தறிகளின் எண்ணிக்கையும் அவை பயன்படுத்தும் நூலின் மதிப்பையும் கூட்டிக் கொண்டே போவதில் முடிகிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. 1896 முதற்கொண்டே பம்பாயில் இயந்திரத் தறிகளின் பெருக்கமே இல்லை.”

ஆனால் பம்பாய் ஆலை முதலாளியாகவும் நீண்ட காலமாக காங்கிரசின் பொதுச்செயலாளராகவும் விளங்கிய

வாச்சா 'ஆலை முதலாளிகளைப் பொறுத்த மட்டில் இதைச் சகித்துக் கொள்ள இயலாது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே இறக்குமதித் தீர்வையை ஒழித்ததனால், பம்பாய் ஆலை முதலாளிகட்கு மிக மிகக் குறைந்த பாதிப்பே ஏற்பட்டது. அதற்கேற்ற வகையில் அவர்கள் தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். மேலும் கைத்தறி நெசவாளர்கட்கு அரசு பாதுகாப்பு கொடுக்க முன் வந்த பொழுது கடுமையாக எதிர்த்தனர்.

இங்கே, ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இந்தியத் தரகு முதலாளிகளுக்கும் இடையிலான உறவில் மோதல் கட்டத்தைக் காண்கிறோம். இது பகைமையற்றது; குறுகிய காலத்துக் கானது. எனினும், மிகவும் பலவீனமான மோதலைக் காண்கிறோம். மேலும் இன்னொரு குறுகிய கால மோதுதலையும் 1885 க்குள் காண்கிறோம்.

இந்தியத் தொழிலகங்கள் சட்டம் (1881) இயற்றப் பட்டது. இந்திய ஆலைகளில் வேலை நிலைமை மிக மோசமாக இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதன் அடிப்படையில் இது கொண்டு வரப்பட்டது. இதன்படி 7 வயதுக்கு மேற்பட்ட குழந்தைகளையே வேலைக்கு அமர்த்த வேண்டும். 7-12 வயதுக் காலமுள்ள குழந்தைகள் ஒரு நாளைக்கு 9 மணி நேரத்துக்கு மேல் வேலை பார்க்கலாகாது. தவிர அவர்களுக்கு 1 மணி நேரம் ஓய்வு தர வேண்டும். மாதத்துக்கு 4 நாள்கள் விடுமுறை தரவேண்டும். ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடிய இயந்திரங்கள் கொண்ட தொழிலகங்களில் ஆபத்துகளைத் தவிர்க்க முன்னெச்சரிக்கை எடுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். விபத்துகள் ஏற்படுமெனில் அவை உடனுக்குடன் உள்ளூர் அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவிக்கப்படல் வேண்டும். வயது வந்த ஆண், பெண் ஆகியோருக்கு வேலை நேர நிர்ணயம் கிடையாது. இந்தச் சட்டம் இந்தியாவில் உள்ள எல்லாத் தொழிலகங்களுக்கும் பொருந்தாது. இயந்திர ஆற்றல் கொண்டு இயங்கக் கூடியதாகவும் 100 தொழிலாளர்கள் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவர்கள் பணியாற்றக் கூடியதாகவும் ஆண்டுக்கு 4 மாதங்களுக்கு மேல் தொடர்ந்து இயங்கக்

கூடியதாகவும் உள்ள தொழிலகங்களுக்கு மட்டுமே இச்சட்டம் பொருந்தும். இதன் விதிமுறைகள், சாயத் தொழிலகங்களுக்கும் தேயிலை, காப்பி, ஆகிய தோட்டத் தொழில்களுக்கும் பொருந்தாது. ¹⁶⁰

இந்தச் சட்டத்தின் விதிவிலக்குகளைக் காணும் பொழுது, இந்த சட்டம் இந்தியப் பருத்தி ஆலைத் தொழிலுக்கு மட்டுமே பெரிதும் பயன்படுவதாக இருந்தது. இத்தொழிலில் தான் பிரிட்டன் முதலீட்டை விட இந்திய முதலீடு அதிகமாகும். பருத்தி ஆலைகளுக்கு மட்டுமன்றி இந்தியப் பகுதிகளின் அனைத்துத் தொழிலகங்களுக்கும் தோட்டத் தொழிலகங்கள் உட்பட பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டிய இந்தச் சட்டம் சரியானதெனினும் இது, பருத்தி ஆலை முதலாளிகளின் நலனோடு உடனடி முரண் கொண்டதாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியம் உள்நாட்டு சக்திகளுக்கு இடையிலான பகை முரண்பாடுகளையும் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள நினைத்ததின் வெளிப்பாடே இச்சட்டமாகும். இந்திய ஆலை முதலாளிகளுக்கும் கைத்தறி நெசவாளர்க்கும் இடையிலான முரண்பாட்டை இதற்கு முன் அது பயன்படுத்தியதைக் கண்டோம். இப்போது இந்திய ஆலை முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான பகை முரண்பாட்டைப் பயன்படுத்தியதை உணர்கிறோம். இந்த இரண்டு வகைக் கையாள்தலும் அது இறுதியில் கைத்தறி நெவாளிக்கோ தொழிலாளிக்கோ நன்மை செய்யவில்லை. ஆலை முதலாளியத்தை உற்பத்தி முறையிலிருந்து நீக்கிவிடவோ ஆலை முதலாளிகளை ஒரு வர்க்கம் என்ற அளவில் இல்லாமல் ஆக்கிவிடவோ செய்யவில்லை.

இந்த மோதலைக் கூட அனைத்து சிந்தனையாளர்களும் வெளிப்படுத்தியதில்லை. ஏகாதிபத்திய மையத்துடன் நெருக்கமாகப் பிணைப்புக் கொண்டிருந்த நவுரோஜி, இரானடே, மேத்தா போன்றோர் இது குறித்து எதுவும் பேசவில்லை. இந்த சட்டத்தை ஆதரித்து வி.என். மான்டலிக் வாக்களித்தார்.

ஆனால், இதற்கு திலகர், அகர்கார், சந்திரவர்க்கார் போன்ற பம்பாய் மாகாணத்தினரும் சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, கோஷ் போன்ற வங்காள மாகாணத்தினரும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். இவர்களுள் குறிப்பிடத் தகுந்தவர் பாலகங்காதர திலகர். இவர் லூட்டீர், நிஜாம் ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள பருத்தி அரவை ஆலைகளில் (Ginning Factories) பங்குதாரர். இந்தியாவின் தொழில்மயத்தில் பெருவிருப்பம் கொண்டவர். இவர் இத்தகு ஏகாதிபத்திய மண்டலத்தை விட்டு வெளியேறாத மோதுதல் சிந்தனைக்கு நீண்ட காலமாக குரல் கொடுத்தார்.

நாம் முதலாளிகளாகவும் தொழில் முனைவர்களாகவும் ஆக வேண்டும். நமது நாடு வணிகர்கள் நிறைந்ததாகத் திகழ வேண்டும் என்பதே எனது பெருவிருப்பமாகும்,

(மராட்டா 13-2-1881).

'நம்மிடத்தில் உள்ள மலிவான உழைப்பையும் மூலப் பொருள்களையும் இன்னும் பயன்படுத்த வேண்டும். அதற்கு நமக்குத் தேவை மூலதனமும் தொழில் நுட்பமும் ஆகும்.'

(மராட்டா 24-1-1886).

இத்தகைய சிந்தனைகளைக் கொண்ட திலகர், "ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இந்தியத் தரகுத் தொழில் முதலாளிகட்கும் இடையே ஏற்படும் பகைமையற்ற, குறுகியகால மோதல்களை வெளிப்படுத்தும் அரசியல் சக்தியாக திகழ, பலமான சட்ட வழிப்பட்ட முறைகளைக் கையாண்டும் மக்களுக்கு அரசியல் கல்வியை ஊட்டியும் செயல்புரிய வேண்டும்" என்றார். அரசின் இத்தகைய சட்டத்துக்கு எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் வகையில் மான்செஸ்டரைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்றார்.

"மான்செஸ்டரிலிருந்து இறக்குமதியாகும் எந்தத் துணியையும் அணிவதில்லை என நாம் ஒன்றிணைந்து, தீர்மானிப்போமாக!... நாம் இதைச் செய்தால் தொழிலகச் சட்டங்கள் நூறு கொண்டு வந்தாலும் நமது

தொழிற்சாலைகளைச் சிறிதும் பாதிக்காது. அரசுக்குத் துணிவிருந்தால் நமது ஆலைகளை மூடிக் கொள்ளட்டும்!... நமது கச்சாப் பருத்தியையும் இந்தியாவிவிருந்து எந்த மான்செஸ்டர் வியாபாரியும் பெறக்கூடாது.”

(மராட்டா, 13-3-1881).

மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் பொழுது இது தேசியத் தன்மையுள்ளதாகத் தோற்றமளிக்கிறது. ஆனால் இந்தியப் பருத்தி ஆலைகளுக்கு நெருக்கடி வரும் பொழுது மட்டுமே இத்தகைய புறக்கணிப்புக் குரல் கொடுக்கப்படும். மற்ற நேரங்களில் இது புறக்கணிக்கப்படும். இது ஒரு வலுவான சட்ட வழிப்பட்ட முறை என்பதைத் தவிர வேறு அதிகம் எதுவுமில்லை. 1896-இல் கடும் வறுமை நிலையின் பொழுது வரிகொடா இயக்கம் நடத்த வேண்டுமென விவசாயிகளைத் திலகர் கேட்டுக்கொண்டார். வலுமிக்க அரசியல் சட்ட வழிகள் கொண்டு நமது குறைபாடுகளை ஆட்சியாளரின் இரும்புச் செவிக்குள் திணிக்கவேண்டும்' எனவும், ஏதுமறியா விவசாயிகளுக்கு சாத்தியப்பட்ட அளவிற்கு அரசியல் கல்வி கொடுக்கப்பட வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டார் (12-1-1897, கேசரி). ஆயின், இவரது சிந்தனை ஏகாதிபத்திய வட்டத்துக்கு அப்பாற்பட்டோ அதை மீறியோ இயங்கவில்லை. 1905-1908 சுதேசிப் போராட்டத்தின் பொழுதுகூட இவரது அரசியல் பொருளாதார சிந்தனை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பாக இல்லை. சூரத் காங்கிரசு பிளவிற்குப் பின் (1907) ஹென்றி நெவின்சன் என்ற பத்திரிகையாளருக்குப் பின்வருமாறு திலகர் பேட்டி கொடுத்தார்.¹⁶¹

“பிரிட்டன் ஆட்சியை உடனடியாகவும் முழுமையாகவும் நீக்குவது பற்றிப் பேசும் ஒரு சிறிய கட்சி உள்ளது என்பது உண்மையே. ஆனால் அது குறித்து எனக்குக் கவலை இல்லை... எமது தொலைதூர இலட்சியம் என்னவெனில் காலனிய சுய அரசாங்கத் தகுதி கொண்ட இந்திய மாகாணங்களின்

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

கூட்டமைப்பாகும்; அது முக்கியப் பிரச்சனைகள் அனைத்தையும் இங்கிலாந்தில் உள்ள மைய அரசாங்கத்திடம் விட்டு விடும். எமது இப்போதைய நோக்கமெல்லாம் அதிகாரத்துவத்தின் மீது அழுத்தம் கொடுப்பதுதான் ஆகும்; இங்கு நடப்பது எல்லாம் நல்லதாக இல்லை என அதை உணரச் செய்தலாகும்.” (அழுத்தம் எம்முடையது).

இவரது பொருளாதார சிந்தனை ஏகாதிபத்திய மண்டலத்துக்குள் குவிமையம் கொண்டதாகும். சர் வில்லியம் வெட்டர்பான், காங்கிரசின் தோற்றத்துக்குரியவர்களில் ஒருவர். 1906 இல் அவருக்கு திலகர் எழுதிய கடிதத்தின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு; ¹⁶²

“எங்களுக்குப் பிரிட்டன் விபரல் கட்சி அரசாங்கம் சில சலுகைகளைக் கொடுக்கிறதென வைத்துக் கொள்வோம். தற்போது கொடுக்கப்பட விருக்கும் சலுகைகளை எதிர்காலத்தில் கன்சர்வேடிவ் கட்சி, அரசாங்கத்துக்கு வந்து அவற்றைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளாத வகையில் எமது சுயபலத்தைப் பேணுதல் அவசியப்படுகிறது.”

சுயபலம் என்பது, அதிகாரிகள் மீது அழுத்தம் கொடுப்பதற்கும் ஏகாதிபத்தியத்திடமிருந்து சலுகைகளைப் பெறுவதற்கும் பெற்றதைப் பேணிக் காப்பதற்கும் உரியது ஆகும். இவர்களிடம் நாம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பைக் காண இயலாது. ஏகாதிபத்தியத்துடன் இந்திய ஆலை முதலாளிகள் மோதும் காலத்தில் மட்டும் இவர்கள் அரசியல் வானில் தோன்றுவர். மேலும் இவர்களின் தத்துவம் என்றும் தலைமை பெற்றது கிடையாது. இவர்கள் முன்னணியாளராக இருப்பர்.

ஆனால் பரிசுத்தமான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இந்திய மக்களிடமிருந்து எழுந்தது. சிறுவீத உற்பத்தியாளர்கள், கை வினைஞர்கள், விவசாயிகள் போன்று ஏகாதிபத்தியத்தால் பாதிக்கப்பட்ட உற்பத்தியாளர்களிடமிருந்து இது வெளி

வந்தது. இதையும் சனநாயகக் குணம் கொண்ட நடுத்தர வர்க்கமே வெளிப்படுத்தியது. இதன் முக்கிய மையமாக வங்காள நடுத்தர வர்க்கம் அமைந்தது. ஆயின் இத்தகைய எதிர்ப்புகள் 'தன்னெழுச்சித் தன்மையிலும், பெரும்பகுதி அமைப்பற்ற தன்மையிலும் எந்த வட்டார சங்கத்தின் ஆதரவின்றியும் புகழ் வாய்ந்திராத மனிதர்களாலும் உள்ளூர் தேசிய இன மொழிப் பத்திரிகையாலும், வெளிப்படுத்தப் பட்டன.¹⁶³ அன்னிய அரசு நமது தொழில்களை வளர்க்காது என்று இவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். வங்கபாசி 31.5.1890 அன்று இவ்வாறு எழுதியது.

“அன்னியர்கள் அரசாங்கமாகவும், நாடே உற்பத்தியாளர்களாகவும் இருக்கக்கூடிய ஓர் அரசாங்கத்திடம் இந்தியத் தொழிற்சாலைக்கு எந்தவித உற்சாகத்தையும் எதிர்பார்க்க இயலுமா?”

இத்தகைய குரலை இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அரவிந்தகோஷ், விபின் சந்திரபால் போன்றோர் வளர்த்தெடுத்தனர். இவர்களின் கண்ணோட்டம் தேசியத் தன்மையாக இருந்தது. இவர்கள் இந்தியாவையும் பிரிட்டனையும் முரண்பட்ட சக்திகளாகக் கண்டனர். விபின்பால் கீழுள்ளவாறு எழுதியுள்ளார் ;

“ஒவ்வொரு துறையிலும் இந்தியாவின் இழப்பு இங்கிலாந்தின் இலாபம் ஆகும். இந்தியாவின் இலாபம் இங்கிலாந்தின் இழப்பு ஆகும். இரண்டு நாடுகளின் நலன்களும் நிரந்தரமாக முரண்பட்டிருக்கும் பொழுது ஒரு நாட்டுக்கு இழப்பின்றி இன்னொரு நாட்டுக்குச் சேவை செய்வது சாத்தியமா?”

இதுபோன்ற குரல்கள், கிளாஸ்கோவிலும் லங்காஷயரிலும் அன்னிய மூலதனத்துக்காக இறைஞ்சிய நவுரோஜி, ரமேஷ்தத் ஆகியோரின் குரல்களுக்கு முற்றிலும் முரண்கொண்டவை.

இத்தகைய முரண்பட்ட சிந்தனைகளோடே இந்திய மக்கள் அன்னிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்கொண்டனர்.

ஒரு பிரிவு ஏகாதிபத்தியத்துடன் தமக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகளை ஏகாதிபத்திய மண்டலத்துக்குள்ளே தமது இருப்பை வைத்துக் கொள்வதன் மூலம் தீர்க்க முனைந்தது.

இன்னொரு பிரிவு, ஏகாதிபத்திய மண்டலத்துக்கு அப்பாற்பட்டு தமது இருப்பைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தது.

இவற்றை விரிவாகக் காண்போம்.

21. வட்டார அமைப்புகளின் வலிமை

இப்பகுதியில் 1857 க்கு பிறகு ஏற்பட்ட வட்டார அமைப்புகள் ஏகாதிபத்திய மண்டலத்துக்குள் தம் சிந்தனையையும் செயலையும் எவ்வாறு முடக்கி வைத்திருந்தன என்பதைக் காண்போம்.

1. கல்கத்தா பிரீட்டிக் இந்திய மன்றம்

இது 1851 முதல் தொடர்ந்து செயல்பட்டு வந்தது. இதில் ஆங்கிலோ இந்தியர்களே இல்லை. 1861 ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் மூலம் மாகாண சட்டமன்றங்களில் இந்தியர்களும் உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். 17 ஜமீன்தாரர்கள் இம்மன்றச் செயலாளர்கள். இரு ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்டனர். 1885-இல் கொணர்ந்த வங்காள குடிவாரச் சட்டம் குத்தகையாளர்களுக்கு சாதகமாக இருக்கின்றதெனக் கருதி இச்சங்கம் அதை எதிர்த்தது. வங்காள மாகாணச் சட்டமன்றத்தைச் சேர்ந்த இச்சங்க உறுப்பினர் இச் சட்டத்துக்கு எதிராக வாக்களித்தார். 1887 இல் அரசு தேசிய இனமொழிப் பத்திரிகைத் தடைச் சட்டம் (Vernacular Press Act) கொணர்ந்தது. இதனால் இந்திய

மொழிகளில் வரும் பத்திரிகைகள் அரசுக்கு எதிராகக் கருத்துகளைப் பிரசுரம் செய்தால் அவற்றின் வைப்புத் தொகை, இயந்திரம், பத்திரிகைகள் ஆகிய அனைத்தும் பறிமுதலாகும். மேலும் அச்சிடுவதற்கு முன், மாதிரிப் படிவம் (Proof) அரசின் பார்வைக்கு வைக்கப்பட வேண்டும். இச்சட்டம் சென்னையைத் தவிர எல்லா இடங்களிலும் செல்லுபடியாகும். (சென்னைக்கு எதற்கு இந்த சட்டம்!) இச்சட்டத்திலிருந்து தப்புவிக்க அமிருத பஜார் பத்திரிகை (வங்காளம்) ஒரே நாளில் இருமொழிப் பத்திரிகையாக இருந்த நிலையிலிருந்து ஆங்கில மொழிப் பத்திரிகை ஆயிற்று. இந்த சட்டத்தை பிரிட்டிசு இந்தியர் மன்றம் எதிர்க்கவே இல்லை.

2. இந்தியர் மன்றம், கல்கத்தா

இது 1876 இல் தொடங்கப்பட்டது. பிரிட்டிசு இந்தியர் மன்றத்தின் போக்கு பிடிக்காதவர்கள் இதில் இணைந்தனர். சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, ஆனந்மோகன் இவர்களுள் முதன்மையானவர்கள். இதன் நோக்கங்களும் செயல்களும் வருமாறு :

1. நிரந்தர நிலவரித் திட்டம் எல்லா இடங்களிலும் விரிவாக்கப்படல் வேண்டும்.
2. குத்தகைக்காரர்களின் குத்தகைப் பணமும் நிரந்தரமாக அறிவிக்க வேண்டும்.
3. ஐ.சி.எஸ். தேர்வு எழுதுவதற்கான வயது வரம்புக் குறைவை இது எதிர்த்தது; இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் ஒரே நேரத்தில் ஐ.சி.எஸ் தேர்வு வைக்கக் கோரியது.
4. உள்ளூர் அரசு மன்றங்களில் சுயாட்சியை விரும்பியது.
5. 1877 பத்திரிகைத் தடைச்சட்டத்தை எதிர்த்தது.

6. 1883 இல்பர்ட் மசோதாவை ஆதரித்தது.

7. பொதுக்கூட்டம், பொதுமன்றம் அமைப்பதில் உள்ள தடைகளை நீக்கக் கோரியது.

இது ஒரு வட்டார அமைப்பின் எல்லைகளைத் தாண்டியும் செயல்பட்டது. சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி அனைத்திந்திய அமைப்பின் தேவைக்காக இந்தியப் பகுதிகளைச் சுற்றினார். அவர் அனைத்து மாகாணங்களில் உள்ள பத்திரிகையாளர்கள் கொண்ட ஒரு சங்கத்தை (Native Press Association) உருவாக்கினார். இந்த அமைப்பு 28-12-1883 இல் தன் முன்முயற்சியில் கல்கத்தாவில் ஒரு தேசிய மாநாட்டை இரண்டு நாள் நடத்தியது. தொழில்நுட்பக் கல்வி மேம்பாடு, சிவில் பணிகள், நீதி-நிர்வாகம் இரண்டையும் பிரித்தல், பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம் என்பன போன்ற விசயங்கள் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன.

இம்மன்றம் வெறும் தீர்மானம் இயற்றுதல், மனுப் போடுதல் போன்ற பணிகளோடு நின்றுவிடாமல் ஒருவிதக் கிளர்ச்சி வடிவத்தையும் மேற்கொண்டது. பிரிட்டன் பாராளுமன்றத்தைப் பயன்படுத்தும் போக்கு தொடங்கியது. விண்ணப்பம் அனுப்புவதோடு செயலற்று நின்று விடாமல் (Passive), பிரிட்டன் பாராளுமன்றத்தில் உள்ள நவுரோஜி, வெட்டர்பர்ன், கிளாட்ஸன் போன்றோரின் துணைகொண்டு பாராளுமன்றத்தில் கேள்விகள் கேட்டல், விவாதம் செய்தல் போன்ற சற்று செயலூக்கமிக்க (active) வடிவங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1877-79 இல் அரசுப் பணிகள் இயக்கக் கிளர்ச்சி, தாய்மொழிப் பத்திரிகை தடைச் சட்ட எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி, இல்பர்ட் மசோதா ஆதரவு கிளர்ச்சி போன்றவை இவ்வகையில் நடத்தப்பட்டன.

3. பூனா சர்வஜனிக் சபா

1870 ஏப்பிரலில் தொடங்கப்பட்ட இந்த சபையில் மகாகோவிந் ரானடே, கோகலே, திலகர் போன்றோர்

தீவிரமாக இருந்தனர். அரசுக்கும் மக்களுக்கும் இடையில் ஓர் இடைநிலை அமைப்பு இருந்துகொண்டு அரசின் உண்மையான விருப்பங்களையும் நோக்கங்களையும் மக்கள் அறிந்து கொள்ள அந்த அமைப்பு வசதி செய்து தர வேண்டும் என இந்த சபையின் சட்ட முன் வடிவு குறிப்பிடுகிறது.¹⁶⁴ இது ஒரு பத்திரிகையை நடத்தியது. சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து பொருளாதார ஆய்வுகளை நடத்தி அரசுக்கு அறிக்கைகள் சமர்ப்பித்தது. இதன் நோக்கங்களும் செயல்களும் வருமாறு:

1. நிலவரி குறைக்கப்படல் வேண்டும்.
2. இந்தியரை, பம்பாய் உயர்நீதிமன்றத்தில் நீதிபதியாக நியமிக்க வேண்டும்.
3. தாய்மொழிக்கு முதன்மை தரப்படல் வேண்டும்.
4. பிரிட்டன் பாராளுமன்றத்தில் இந்தியருக்குப் பிரதிநிதித்துவம் தரப்பட வேண்டும்.
5. ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் சுயாட்சி கொண்டு வரப்பட வேண்டும்.
6. அரசினால் கொண்டுவரப்பட்ட இல்பர்ட் மசோதாவை இது ஆதரித்தது.
7. லிட்டன் கொண்டுவந்த வரிவிதிப்பு மசோதாவைக் கைவிடும்படி இது கோரியது.
8. பத்திரிகை தடைச் சட்டத்தை இது எதிர்த்தது.

இந்த சபா ஆலை முதலாளிகளால் ஆதரிக்கப்பட்டது. அனைத்து இந்தியப் பகுதிகளுக்கும்மான அமைப்பின் தேவையை அது வலியுறுத்தியது. இந்திய தேசியக் காங்கிரசின் முதல் மாநாட்டை பம்பாயில் நடத்தும் பொறுப்பை இந்த சபா ஏற்றுக் கொண்டது.

4. சென்னை மகாஜன சபை

16-3-1884 இல் தொடங்கப்பட்ட இச்சபையில் 56 அமைப்புகள் உறுப்புகளாக இணைந்தன. இதில் அனைவரும் இந்தியப் பகுதி மக்களே; ஆங்கிலேயர் எவரும் இல்லை. சேலம், தஞ்சாவூர், செங்கை, மதுரை, பெல்லாரி, காக்கிநாடா, ஆனந்த்பூர், கோட்டயம் ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள பெரும் பணக்காரர்களும் வர்த்தகர்களும் வக்கீல்களும் நிலவுடைமையாளர்களும் பத்திரிகையாளர்களும் கலந்து கொண்டனர். மக்களின் சோரிகைகளை அஞ்சாது அரசுக்கு இது எடுத்துரைக்கும் என இதன் முதல் மாநாட்டின் தலைமையுரை குறிப்பிடுகிறது. 1861 முதல் இந்தியர்களையும் உறுப்பினராகக் கொண்டு இயங்கும் மாகாண சட்டமன்றங்களின் செயல்முறைகள் பற்றி தம் கருத்தை எடுத்துரைத்து, மேலும் பல சீர்திருத்தங்களைக் கோரியது. நீதித்துறையும் நிர்வாகத்துறையும் தனித் தனியே பிரிக்கப்படல் வேண்டும் எனக் கோரியது. நாடு முழுவதற்குமான தேசிய அமைப்பின் தேவைக்காகச் செயலாற்றுவதென முடிவு செய்தது.

இதற்கு முந்தைய காலத்திய வட்டார அமைப்புகளின் தொடர்நிலைகளாகவே இவை இயங்கிய போதிலும் இவற்றில் நடுத்தர வர்க்கத்தின் பங்கெடுப்பை அதிகம் காணலாம். பழைய வட்டார அமைப்புகளைப் போன்று இவை சட்ட வழிப்பட்ட செயல்முறைகளையே ஆதரித்தன. வன்முறையை எந்த வடிவத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இவை ஆலை முதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள், இந்திய உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகியோரின் நலன்களை மேம்படுத்தும் நோக்கங்கள் கொண்டவையெனினும், அரசின் தாக்குதல் சட்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளவில்லை. இனவிரோதப் போக்கைக் கண்டித்தன. இல்பர்ட் மசோதா, பத்திரிகை தடைச் சட்டம், ஆயுதச் சட்டம், வரிவிதிப்புச் சட்டம் போன்ற சட்டங்களையும் சட்டமுன் வடிவுகளையும் சட்டநெறிக்குப் பட்டு எதிர்த்தன. இப்படி எதிர்ப்பதே, ஏகாதிபத்திய

அரசாங்க முறையை அடிப்படையில் எதிர்ப்பதாகாது. இத்தகைய சட்டங்கள் எவையுமின்றியே இந்தியப் பகுதிகளை ஆள்வதற்கு இயலமுடியும் என்பதைத் தமக்குரிய அளவில் நின்று சுட்டிக் காண்பித்தன.

இவற்றை வட்டார அளவிலான தேசிய வெளிப் பாடுகளாகக் கொள்ளலாமா? இங்கேதான் ஒர் அரசியல் அமைப்பின் சமூக அடித்தளம் குறித்த சில கருத்துகளைத் தெளிவாக்கிக் கொள்ளல் நலம் பயக்கும்.

1. எந்த வர்க்கத்தின் நலன்கள் இயக்கத் திட்டத்தில் மேலாதிக்கம் வகிக்கிறது? எழுந்தளவிலான திட்டத்தில் அல்லாமல், செயலளவிலான திட்டமாக எது இருக்கிறது?
2. அதை நிறைவேற்றுவதற்கு அந்த இயக்கம் தன்னைத் தோற்றுவித்துக்கொண்ட விதம் என்ன? தனக்குரிய உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பாங்கு என்ன? உறுப்பினர்களுக்கு எந்த நடைமுறையை முன் வைக்கிறது? அதன் நீண்டகால நடைமுறை என்ன? அவற்றை உறுப்பினர்களுக்கு அறிவுறுத்தும் முறை என்ன? மொத்தத்தில் அதன் சமூகக் கடமை என்ன?
3. அந்த இயக்கம் எந்த சமூகக் குழுக்களிலிருந்து தன் தலைமையைப் பெறுகின்றது?

இந்த விதத்தில் கண்டால் வட்டார அமைப்புகள், அந்தந்த வட்டாரத்தில் உள்ள தரகு ஆலை முதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள், சுற்றறிந்த உயர்சாதினினர், இந்திய உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகியோரின் நலன் காக்கும் அமைப்புகளாகவே உள்ளன. இவர்கள் அல்லாத பிற மக்களின் பிரச்சனைகளை எடுப்பதன் மூலம் தமக்குரிய பேர ஆற்றலை அதிகப்படுத்திக் கொள்கின்றன. இவர்கள் அனைவருமே

ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதார - நிர்வாக மாற்றங்களினால் உருவான புதிய சமூக வர்க்கங்கள் ஆவர். இவர்களுக்கு இடையிலும் முரண்பாடுகள் இருப்பினும், இவர்களுக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் இருப்பினும், அவையெல்லாம் பகையற்ற, குறுகியகால நோக்குடையவை. ஒன்றையொன்று அழித்துக் கொள்ளும் பகை முரண்களல்ல. எனவே, அடிப்படையில் இவர்களது நலன்களை வெளிப்படுத்தும் எந்தவொரு அமைப்பும், ஏகாதிபத்தியத்தால் கட்டுண்ட பொருளாதார - அரசியல் மண்டல எல்லைக்கு அப்பால் செல்லவே இயலாது. வேண்டுமானால், மண்டல மையத்துக்கு அருகில் அல்லது வெகுதொலைவில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கலாம். இதில் ஏற்படும் வேறுபாடுகள் எவையும் ஏகாதிபத்தியம் மண்டல மையத்தோடு அவை கொண்டிருக்கும் தொடர்பை மறுப்பன அல்ல. மேலும் இவை,

1. ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கவில்லை.
2. அரை நிலவுடைமையை எதிர்க்கவில்லை.
3. ஒரு சுய தேசிய அரசை ஏற்படுத்தும் போராட்டத்துக்குத் தேவையான முன் நிபந்தனைகளைக் கூட நிறைவு செய்யவில்லை.

அவற்றுக்கு மாறாக,

1. ஏகாதிபத்திய அரசை ஆதரித்தன.
2. அரை நிலவுடைமையின் பொருளாதார வடிவத்தைக் கட்டிக் காத்தன.
3. அன்னியத் தன்மை கொண்ட அரசில் பங்கேற்கத் துடித்தன.

எனவே, இவற்றை வட்டார தேசிய வெளிப்பாடுகள் எனச் சொல்வது தவறு; வேண்டுமானால் வட்டார விதேசிய வெளிப்பாடுகள் எனச் சொல்லலாம், ஆனால் இவை ஏகாதிபத்திய ஆதரவுப் போக்கை வெளிப்படுத்திய

அதே நேரத்தில், மக்களின் பிரச்சனைகளைத் தன் பேர ஆற்றலுக்காக எடுத்துச் சொல்தல், இன வேறுபாட்டை எதிர்த்தல், வட்டார மொழிகளைப் பயன்படுத்தச் சொல்தல், ஆயுதச் சட்டம் போன்ற அடக்குமுறை சட்டங்களை எதிர்த்தல் போன்ற தன்மைகள் இவைகளுக்கு ஒருவித தேசியத் தோற்றத்தைக் கொடுக்கின்றன என்பர். ஆனால் இந்தத் தன்மைகளெல்லாம் இவர்களது வாழ்வும் வளமும் ஏகாதிபத்தியத்துக்குக் கட்டுண்டது என்பதை மறுக்கவில்லை. இந்த தேசியத் தோற்றம் கூட இறுதியில் அன்னிய நலன்களுக்கானவையாகவும் அவற்றோடு கட்டுண்ட தம் வர்க்க நலன்களுக்கானவையாகவும் உருவெடுக்கின்றது. எனவே இதை அன்னிய நலனுக்கான தேசியம் அதாவது அன்னிய தேசியம் (Alien Nationalism) எனலாம். சுய தேசிய நலன்களுக்கான தேசியம் அல்லது சுய தேசியம் (Swadeshi) என்பதாக இல்லை. அதே நேரத்தில் இந்த அமைப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டு சுய தேசியத்துக்கான கலகங்கள் நடந்துள்ளன. அவற்றை இந்த அமைப்புகள் கடுமையாக எதிர்த்துள்ளன. பைத்தியக்காரத்தனம் என விமரிசித்துள்ளன. தேவையான நேரத்தில் காட்டியும் கொடுத்துள்ளன.

22. தேசியக் கலகங்கள்

1858-க்கு முந்தைய இழிநிலைகள் 1858-க்குப் பின்னரும் அடிநிலை மக்களைப் பொறுத்து தொடர்ந்தும் அதிகப்பட்டுக் கொண்டும் போயின. நகர்ப்புறங்களில் உள்ள சிறுவீத உற்பத்தியாளர்கள், கைவினைஞர்கள், கிராமப்புறத்திலுள்ள குத்தகை விவசாயிகள், கூலி விவசாயிகள், சிறு விவசாயிகள் ஆகியோரின் உழைப்பு, அரை நிலவுடைமை - ஏகாதிபத்திய நச்சுச் சூழலில் சிக்குண்டு கிடந்ததால் இவர்கள் மேன்மேலும் வறியவர்களாக்கப்பட்டு பெரும் பஞ்சங்களுக்கு உள்ளாயினர் என்பதை விரிவாகக் கண்டோம். இனி இந்த நெருக்கடியை இவர்கள் எப்படி எதிர்கொண்டனர் எனக் காண்போம்.

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

இதைக் காணும்முன் இந்த அடிநிலை மக்களில் பெரும்பான்மையினராக இருந்த விவசாயிகளின் அன்றைய மனநிலையைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் நல்லதாகும்.

1. உற்பத்திமுறையில் விவசாயிகளின் பங்கெடுப்பு சமூகமயமானதைக் காட்டி லும் தனிப்பட்ட தன்மையே (Individual than Social) மேலோங்கியுள்ளது.
2. வேலைப்பிரிவினை குறைந்து குழுவேலையை (Group Action) விட தனிவேலையை (Individual Action) மேலோங்கி இருந்தது.
3. இந்திய விவசாயம் ஒரே தரத்தன்று. ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்குள்ளும் விவசாயப் பகுதிகளின் தரம் மாறுபாடுடையது. மேலும் அந்தந்த மாகாணத்துக்குள்ளும் ஒரே மொழி பேசிக் கொண்டு ஒரு தேசிய இன வகைக்குள் அடக்க மாகிக் கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளும் பல்வேறு தரப்பகுதிகளில் வாழ்க்கை நடத்துவதால் இவர்களிடையே தேசிய, வட்டார தேசிய, இன ரீதியான ஒருங்கிணைப்பு ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் அந்த பகுதிக்கான உணர்வு (Local Feeling) மட்டுமே மேலோங்கியிருக்கும்.
4. நீண்டகாலமாகப் பெரிதும் மாற்றத்துக்குள்ளாகாத ஒரேவித உற்பத்தித் துறையில் ஈடுபடுவதனால் எந்தவித அறிவியல் சோதனைக்குரிய வாய்ப்பையும் உடனடியாக ஏற்காத மனநிலை; இயற்கையை மட்டுமே பெரிதும் நம்பியிருத்தல்.
5. இந்திய விவசாயியைப் பொறுத்து குறைவான வரி விதிப்பும் குறைவான அடக்குமுறையும் உள்ள அமைப்பே 'நல்ல அரசாங்க அமைப்பாகும்.' அரசுக்கும் அவர்களுக்கும் நேரடியாக

எந்தவொரு சம்பந்தமும் இல்லை. மேலதிகாரத்தில் யார் இருப்பது என்பது குறித்த கவலையில்லை. 'இராவணன் ஆண்டாலென்ன, இராமன் ஆண்டாலென்ன' என்ற பழமொழி சமூக நடைமுறைக் கருத்தாகும். எனவே, எந்தப் போர் மேகமும் சமாதான மழையும் அவர்களின் உண்மையான இருப்பைத் தொடுவதே இல்லை.

இத்தகைய தன்மைகளே இவர்களது அரசியல் செயல்களை நிர்ணயிப்பதில் அன்றைக்குப் பங்காற்றின. எளிதில் ஓர் அமைப்புக்குள் (Organisation) திரள்வது பெரிய விசயமாக இருந்தது. எனவே, அவர்களது எந்தவொரு செயலும், தனிப்பட்டவர்களின் செயலாக அல்லது பல தனிப்பட்டவர்கள் எந்தவொரு ஒழுங்கும் திட்டமிடலும் இன்றி ஆற்றும் செயலாகக் காணப்பட்டது. எனவேதான் இவர்களது எதிர்ப்பு, இரு எதிரெதிர் நிலைகளில் ஏதாவது ஒன்றில் இருக்கும். ஒன்று, ஊரைவிட்டு வெளியேறுதல்; இன்னொன்று, ஆயுதக் கலகம். ஒன்று, முனைப்பான தற்காப்பு நிலை (active defence). இன்னொன்று முனைப்பான தாக்குதல் நிலை (active offence). இரண்டு முனைப்பான நிலைகளில் 'இதுவா அதுவா' என்ற விதத்திலே எதிர்ப்பு இருக்கும். நிலவுடைமைச் சீரழிவுக் காலத்தில் வரி விதிப்பையும் அரசு அடக்குமுறையையும் தாங்கமாட்டாது ஊரை விட்டு வெளியேறிய விவசாயக் குடும்பங்கள் குறித்து தமிழக நாட்டுப் பாடல்கள் பல உண்டு.

வரலாற்றுப் பேரறிஞர் இர்பான் ஹபிப், முகலாயர்களின் கடைசிக் காலத்தில் நடந்த உழவர் வெளியேற்றங்கள் குறித்து எழுதியுள்ளார். ஆயுதக் கலகங்கள் பல நடந்துள்ளன. தம்மீது ஒட்டுண்ணிகளாக அமர்ந்துள்ள உள்நூர் நிலவுடைமையாளர்களையும் அரசு அதிகாரிகளையும் வட்டிக்காரர்களையும் கொல்லுதல், அவர்களது உடைமைகளைச் சூறையாடல், தமக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்தல் போன்ற செயல்களைச் செய்வார். முனைப்பான தாக்குதல் நிலையின் வெளிப்பாடாக

ஏற்பட்ட இத்தகைய செயல்கள் அந்தக் காலத்திய அவர்களின் வாழ்நிலையையும் அரசியல் மனநிலையையும் ஒட்டி எழுந்த நியாயமான செயல்களே. ஆனால், இவர்கள் பயன்படுத்திய வன்முறையைவிட கூடுதலாக அரசு வன்முறை எழுமானால் இவர்கள் பயங்கரமாக அடக்கி ஒடுக்கப்படுவர். விவசாயிகளின் வன்முறை, அமைப்புரீதியாக ஒழுங்குபடுத்தப்படாது; பயிற்சிக்குள்ளாகாது. ஆனால் காலனிய - நிலவுடைமை அரசின் வன்முறை இவற்றுக்கு நேர்மாறானது. அரசு வன்முறைக்கு விவசாயிகளின் வன்முறை ஈடுகொடுக்க இயலாது; அது, ஒடுக்கப்படும். அதன்பின் நிலவும் கொடுமான காட்டாட்சி இந்தியக் கிராமங்களின் உள்ளே அச்சத்தைப் படரவிடும். ஆயின் மேலோட்டமாக தெரியும் இந்த அச்சம், அதற்குப் பல பரம்பரைகளுக்குப் பின்வரும் ஏதாவது ஒரு கலகத்தின்போது மீறப்படும். இப்படித்தான் இந்தியக் கிராமங்களில் விவசாயிகள் இருந்தனர். ஆனால், 1857க்குப் பின் நிலைமைகளில் மாறுதல் தென்பட்டது. இப்போது இவர்களுக்கு படித்த நடுத்தர வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதியினர் தலைமை கிடைத்துள்ளது.

1857 க்குப் பின் ஆங்கிலத் தொழில் முதலாளிகளை எதிர்த்தும் ஜமீன்தாரர்களை எதிர்த்தும் வட்டி முதலாளிகளை எதிர்த்தும் இந்திய விவசாயிகள் போராடியுள்ளனர். பிரிட்டன் ஆலைகளின் விவசாயப் பண்ணையாக இந்தியா மாற்றம் பெற்ற காலத்தில், அவுரிச்செடிகள் பயிரிடும்படி குத்தகை விவசாயிகள், கட்டாய ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டனர். கிழக்கு வங்காளத்தில் ஏற்பட்ட இந்தக் கட்டாய ஒப்பந்தத்தால் அவுரித் தோட்டக் குத்தகை விவசாயிகள், தம் விளைச்சல் முழுவதையும் ஆங்கிலேயர்கள் நிர்ணயித்த விலையில் தர வேண்டும். இதைக் குத்தகை விவசாயிகள் மீறினர்.

1. விவசாயிகள் அவுரிச்செடி பயிரிட மறுத்தனர்.

2. ஆங்கிலேய முதலாளிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடனைக் கட்ட மறுத்தனர்.
3. தோட்ட முதலாளிகளின் பண்ணைகளைத் தாக்கினர்.

குத்தகை விவசாயிகள் நடத்திய இப்போராட்டம் 3 ஆண்டுகள் (1859-1862) நடந்தது. இதன் விளைவாக கட்டாய ஒப்பந்தமுறை கைவிடப்பட்டது. அவ்ரித் தோட்ட முதலாளிகள் தம் தொழிலை நிறுத்தினர்; இவற்றோடு மட்டுமின்றி விவசாயிகள் தமக்கென்று ஒரு சங்கம் வைத்துக் கொண்டனர்.

இதை அடுத்து, வங்காளத்தில் ஜமீன்தாரிக் கொடுமையை எதிர்த்த போராட்டத்தை பாப்னா, போக்ரா, ஜெஸ்ஸீர், நாடியா ஆகிய இடங்களில் 1870 இல் குத்தகை விவசாயிகள் நடத்தினர். குத்தகை விகிதத்தை உயர்த்தியதைக் கண்டித்து நடத்தப்பட்ட இந்தக் கலகத்தில் ஜமீன்தாரர்களின் பண்ணைகள் தாக்கப்பட்டன. குத்தகை ஒப்பந்தங்கள், கடன் ஏற்புச் சீட்டுகள் ஆகியவை எரிக்கப்பட்டன. இப்போராட்டத் தின் பொழுதும் குத்தகை விவசாயிகள் ஒரு சங்கம் அமைத்தனர்.

வங்காளத்தில் ஆங்கிலேய முதலாளிகளையும் ஜமீன்தாரர்களையும் எதிர்த்து நடந்ததைப் போன்று, மகாராட்டிரத்தில் வட்டி முதலாளிகட்கு எதிராக விவசாயிகள் போராடினர். 1873 தொடங்கி மகாராட்டிரக் கிராமங்களில் விவசாயிகளின் ஆயுதப்படை இயங்கியது. இவர்கள் வட்டி முதலாளிகளை ஊரைவிட்டே வெளியேற்றினர். கடன் பத்திரங்களை எரித்தனர். ஆயின் பிரிட்டிசு படைகளால் கடுமையாக நசுக்கப்பட்டனர். எனினும், மீண்டும் கிளர்ந்தெழுந்தனர். இவர்களுடன் கைவினைஞர்கள், சிறுவியாபாரிகள் ஆகியோர் சேர்ந்து கொண்டனர். 1878 முதற்கொண்டு இவர்களுக்கு படித்த நடுத்தர வர்க்கத்

தலைமை கிடைத்தது. அறிவாண்மைமிக்க, நடுத்தர வர்க்க இளைஞரான வாசுதேவ பலவந்த பட்டே (1845-1883) தலைமை கிடைத்தது. இவர் பூனாவில் அரசாங்க அதிகாரியாக இருந்தவர். இவர் வேலையை விடுத்து, கிளர்ச்சிக்காரர் களுடன் 1879 இல் தொடர்பு கொண்டு ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, நிலவுடைமை எதிர்ப்புப் போர்க்களங்களில் முன்னணியில் நின்றார். இவர் முறையான படையொன்றைக் கட்டி, கொரில்லாத் தாக்குதல்கள் நடத்தினார். எனினும் போதிய படையின்மையால் பாட்கேயும் அவரது படையினரும் பிடிக்கப்பட்டனர். இந்தப் பாட்கேயை ஒருமுறை திலகர் சந்தித்தபின் அவரைப் 'பைத்தியக்காரத் தேசபக்தன்' எனக் குறிப்பிட்டதாகக் கூறுவர். (மராட்டா, ஜனவரி 1881). பாட்கேயின் படைகளைக் காட்டிக் கொடுத்து பூனா சர்வஜனிக் சபை பெருமை பெற்றது.

இதைப் போன்று, 1860 களில் பஞ்சாபில் கம்மியர் கிளர்ச்சி, 1870 இல் ஏற்பட்ட பண வீழ்ச்சியின் விளைவாக நெருக்கடியைப் பயன்படுத்தி வங்காளத்தில் குத்தகைதாரர்களை வெளியேற்ற முற்பட்டபொழுது ஏற்பட்ட கலகங்கள், 1879 - 1880 இல் கோத்தாவரி ஆற்றின் கரையில் ரம்பாப் பகுதி விவசாயிகள் கிளர்ச்சி ஆகியவை ஏற்பட்டன.

இவை, தன்னொழுச்சிக் கிளர்ச்சிகளாகவும் இருந்தன; சில, திட்டமிட்ட கிளர்ச்சிகளாகவும் இருந்தன. குறுகிய காலத்தில் நடந்தவையாகவும் நன்கு திட்டமிட்டு சற்று நீண்ட காலத்துக்கு நடந்தவையாகவும் இருந்தன. எல்லாமே ஆயுதப் போராட்டத்தில் முடிந்தன. ஆயின் ஆயுதங்கள் எடுப்பதற்கு முன் பல போராட்ட வடிவங்களையும் கையாண்டனர். வரிகட்ட மறுத்தனர்; கடனைத் திருப்பித் தர மறுத்தனர்; அரசின் சட்டத்தைப் புறக்கணித்தனர்; நீதிமன்ற ஆணைகளை மீறினர்; வலுக்கட்டாயமான வெளியேற்றத்தைத் (forced eviction) தடுத்தனர். நிலவுடைமை

யாளர்கள், வட்டி முதலாளிகள் ஆகியோரது வீடுகளைக் கொள்ளை யடித்தனர். இப்படிப் பல வடிவங்களில் தமது உணர்வை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். ஆயின் இவை ஆயுத மோதல்களில் முடிந்தன. 1857க்கு முன் நடந்த விவசாயிகளின் கலகங்களுக்கும் இத்தகைய கலகங்களுக்கும் பல அம்சங்களில் வேறுபாடு உண்டு.

1. 1857 -இல் இவர்கள் பெற்றிருந்த நிலவுடைமைத்துவ சரணாகதித் தலைமை இப்பொழுது இல்லை. அதற்குப் பதிலாக படித்த நடுத்தர வர்க்க சனநாயகப் பிரிவின் தலைமை கிடைத்துள்ளது.
2. சங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டு போராடப்பட்டன; அல்லது போராட்டங்களில் சங்கங்கள் உருவெடுத்தன.
3. ஆங்கிலத் தொழில் முதலாளிகட்கும் ஆங்கில அரசுக்கும் எதிராக கலகங்கள் நடந்தன. ஆங்கிலப் பொருள்களைப் புறக்கணிக்க வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது. இந்திய ஆலை முதலாளிகள் தம்பேர ஆற்றலுக்காக அவ்வப்பொழுது பயன்படுத்திய அன்னியப் பொருள் புறக்கணிப்புக் முழக்கமாக இது இல்லை.
4. ஆங்கில ஆட்சி நிர்வாகத்தின் அலுவலகங்களில் பணியாற்றுவதை விட்டு விலகும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. பின்னாளில் காந்தி, நடத்திய ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைப் (non cooperation) போன்று குறைவான பதவிகளை அதிகப் பதவிகளாக்கும் போர்த் தந்திரமாக இது கையாளப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக, முற்றிலும் அன்னிய நிர்வாகப் பதவிகளைப் புறக்கணித்தலாகும்.

5. இத்தகைய கிளர்ச்சிகளில் சில, முறையான திட்டங்களை முன் வைத்தன. தேசிய இயந்திரத் தொழில், வர்த்தகம் போன்றவற்றில் கவனம் செலுத்தல், வரிகளைக் குறைத்தல், முற்றிலும் இந்தியர்களையே பதவிக்கு நியமித்தல் போன்றவை குறித்து கருத்துகள் முன் வைக்கப்பட்டன.
6. ஏகாதிபத்திய ஆட்சி மீதும் நிலவுடைமையாளர்கள், வட்டி முதலாளிகள் ஆகியோர் மீதும் கடுமையான வெறுப்பை ஏற்படுத்தின.
7. ஏகாதிபத்தியம் விதித்துள்ள சட்டங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. இது பின்னாளில், காந்தி நடத்திய சட்ட மறுப்பு இயக்கம் (Civil Disobedience) போன்றதல்ல. காந்தியின் போராட்ட வடிவம், அடிப்படையில் ஏகாதிபத்திய சட்டத்தை அதன் சட்டவரம்புக்கு உட்பட்டே மறுப்பதாகும். ஒரு ஊர்வலம், தடைமீறி நடத்தப்படும். அது ஒரு சட்டத்தை மறுத்தலாகும். உடனே ஊர்வலத்தினர் கைது செய்யப்படுவர். இன்னொரு சட்டத்தின் விளைவாக சிறைத் தண்டனையோ அபராதமோ விதிக்கப்படுவர். ஊர்வலத்தினர் இந்தச் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்வர். ஆக, இது ஒரு சட்டத்தை மறுத்து இன்னொரு சட்டத்தை ஒப்புக் கொள்ளல். சரணாகதிவாதத்தை யுத்தந்திரமாகக் கொண்ட காந்தியின் போர்த்தந்திரம் போன்று, இக்காலத்தில் சட்டங்கள் புறக்கணிக்கப்படவில்லை. அவை முற்றாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டன.
8. ஆயுதப் போராட்டத்தின் மூலம் தேசியத்தைப் பெறக்கூடிய உறுதியை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தன.

இவை ஏகாதிபத்தியத்தோடும் அரைநிலவுடைமையோடும் பகைமுரண் கொண்ட வர்க்கங்களின் வெளிப்பாடுகள் ஆகும். ஏகாதிபத்தியத்தால் கட்டுண்ட பொருளாதார அரசியல் மண்டல எல்லைக்குள் இவர்களுக்கு விடிவு இல்லை. இவை :

1. ஏகாதிபத்திய அரசியல் பொருளாதாரத்தை மறுத்தன.
2. அரை நிலவுடைமையின் ~ பொருளாதார வடிவத்தை மறுத்தன.
3. ஒரு சுய தேசிய அரசை ஏற்படுத்தும் போராட்டத்துக்குத் தேவையான முன்னிபந்தனைகளைத் தம்மளவில் நிறைவு செய்தன.

எனவே இவற்றையே அந்தந்தப் பதிகளின் தேசிய வெளிப்பாடுகள் எனச் சொல்லலாம். இவை வட்டார அளவில்கூட ஒரு முழுமையான வடிவத்தையோ ஒருங்கிணைப்பையோ கொண்டிருக்கவில்லை. அது அப்போது சாத்தியமும் இல்லை. ஆனால், சாத்தியப்பட்ட அளவிற்கு இவை அந்தந்தப் பகுதிகளின் தேசிய வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தன என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இவையே ஏகாதிபத்தியத்தையும் அரை நிலவுடைமையையும் எதிர்க்கும் நோக்கம் கொண்டதும் தேசியப் புரட்சித் தன்மை கொண்டதுமான மக்கள் இயக்கங்களாகும். இவை அந்தக் காலத்தில் ஆயுதப் போராட்ட வடிவத்தை முன் வைத்தன.

தேசியம், எப்பொழுதுமே ஏகாதிபத்தியத்தோடு கைகோர்த்து நடக்க இயலாது. தேசியத்தை அடக்காமல் ஏகாதிபத்தியம் வாழமுடியாது. ஆனால், அன்னிய தேசியம் அல்லது விதேசியம், ஏகாதிபத்தியத்துடன் சேராமல் வாழ இயலாது. அன்னிய தேசியத்தைத் தன் நலன்களுக்கு உட்பட்டு வளர்க்காமல் ஏகாதிபத்தியம் இருக்க இயலாது. ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் அன்னிய தேசத்துக்கும் பொது எதிர்ப்பான

தேசியத்தை அழிக்காமல் அவற்றுக்கு வாழ்க்கை இல்லை. ஆயின் மக்களிடம் பெருகிவரும் தேசிய உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த என்றும் இயலாது. இந்த வரலாற்று விதி ஏகாதிபத்தியாளர்கட்கு மிக நன்கு தெரியும். எனவே, மக்களிடம் பெருகிவரும் தேசிய உணர்வுகளுக்கு சுயதேசியம் உண்மையான அமைப்பாகவும் வடிகாலாகவும் இல்லாமல் அன்னிய தேசியமே அமைப்பாகவும் வடிகாலாகவும் இருத்தல் வேண்டும்; எனவே, தேசிய உணர்வுகள் திசை திருப்பப்பட்டு அன்னிய தேசியத்தின் தலைமையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஏகாதிபத்தியம் முன் முயற்சியுடன் தொடங்கப்படும் இதற்கு அன்னிய தேசியத்தின் பரிபூரண ஒத்துழைப்பு உண்டு. ஏனெனில் உள்நாட்டில் அன்னிய தேசத்துக்கு சுய தேசியம் ஆபத்தாக இருக்கிறது.

தேசம் இத்தகைய முச்சந்தி நிலையில் இருப்பதை உய்த்துணர்ந்த ஆங்கிலேய அறிஞர்கள் முன்கூட்டியே அரசுக்கு வேண்டுகோளும், எச்சரிக்கையும் கொடுக்கின்றனர். டபிள்யூ. எல். பிளண்ட் என்பவன் கலகப் பகுதிகளைச் சுற்றிக் கண்டபின் எழுதிய குறிப்பு வருமாறு:¹⁶⁵

"விவசாயத்தில் ஈடுபட்டோர் மிகக் கொடுமையான வறுமையில் உழன்று தவிக்கின்றனர். நகர்ப்புற மக்கள் தம் அடிமைத்தனத்தைப் பற்றி மிக அதிகமாகத் தெரிந்து அதிகமான அளவில் ஆத்திரம் கொண்டுள்ளனர்... இந்தக் கடும் அபாயத்தை நான் எதிர்நோக்குகின்றேன்...1857 இல் ஏற்பட்டதைப் போல இந்தியப் படையில் ஒரு கடுமையான கலகம் ஏற்பட்டால் அது ஒரு கலகமாக மட்டும் இருக்காது. மொத்த மக்களும் அதில் கலந்து கொள்வர். இந்தியாவை வெறும் வாள் கொண்டே எப்பொழுதும் இங்கிலாந்து அடக்கிவிட முடியும் எனக் கருதுதல் தவறு." (அழுத்தம் எம்முடையது.)

இத்தகைய கலகங்களில் படித்த நடுத்தர வர்க்கத்தாரின் பங்கே அரசுக்கு அச்சமுட்டியது. காங்கிரசின் வெளிநாட்டுத்

தந்தையான ஆலன் அக்டேவியன் ஹீயும் தான் பெற்ற விவரங்களைத் தொகுத்துக் கொண்டு பின்வருமாறு எழுதுகிறார். ¹⁶⁶

“நம்பிக்கையற்ற ஏழை மக்கள் பட்டினி கிடந்து சாக வேண்டும் என்ற திகில் கொண்டு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று விழைவதையே அவை காட்டின.. இந்த ஏதாவது என்பது வன்முறையே. அச்சமயத்தில் அரசின் மீது ஆத்திரமும் கசப்பும் கொண்ட - ஒருக்கால் காரணம் இல்லாமலேயே - படித்த வகுப்பாரின் ஒரு பிரிவினர் இந்த இயக்கத்தில் கவந்து கொண்டு ஆங்காங்கு தலைமைப் பொறுப்பேற்று எழுச்சிக்கு ஒரு தெளிவான பொருள்தந்து அதை ஒரு தேசியப் புரட்சியாக நடத்தலாம் எனக் கருதப்பட்டது”
(அழுத்தம் எம்முடையது)

எனவே ஏகாதிபத்தியம் தம் முன்பாக இரண்டு உள்நாட்டு சமூக சக்திகள் இருப்பதைக் கண்டது. ஒன்று, ஏகாதிபத்திய மண்டலத்துக்குள் தம் வாழ்நிலையையும் சிந்தனையையும் சுருக்கிக் கொண்ட அன்னிய தேசிய சக்திகள்; அடுத்து, ஏகாதிபத்திய மண்டலத்தை விடுத்து தம் வாழ்நிலையை வைக்க விரும்பும் சிந்தனை கொண்ட சுயதேசிய சக்திகள். இவற்றில் எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது? ஏகாதிபத்தியம் தன் சுரண்டலின் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் தேவைப்பட்ட சக்தியையே தேர்ந்தெடுத்தது. இதற்கு தகுந்த வகையில் அன்னிய தேசிய சக்தியின் அரசியல் உணர்வு இருந்தது.

23. இந்தியப் பகுதிகளின் இருவகை அரசியல் உணர்வுகள்

நாம் ஏற்கனவே கண்டதைப் போன்று உள்நாட்டில் இருவகை அரசியல் உணர்வுகள் (Political Consciousness)

இருந்தன. ஒன்று அன்னிய தேசிய அரசியல் உணர்வு. இரண்டாவது, சுயதேசிய அரசியல் உணர்வு. அன்னிய தேசிய அரசியல் உணர்வு பின் வரும் நிலைகளில் வெளிப்பட்டது.

1. ஏகாதிபத்தியத்தியப் பொருளாதார - அரசியல் நிர்வாகத்தை அடிப்படையில் எதிர்க்காத தன்மை.
2. உள்ளூர், மாகாண, தேசிய அளவுகளில் ஏகாதிபத்தியத்திடம் பொருளாதார - அரசியல் - நிர்வாகம் ஆகிய துறைகளில் சலுகை கேட்கும் துணைப் பங்கு நிலை.
3. தம் வர்க்க நலன்களுக்காக ஏகாதிபத்தியத்துடன் குறுகிய காலத்துக்குப் பகையற்ற தன்மையில் மோதுதல்.
4. ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான பகை முரண்பாட்டை தம் வர்க்க நலன்களுக்கு உரிய பேர ஆற்றலாக மட்டுமே பயன்படுத்தும் பண்பு.
5. தாராளவாத அரசியல் கோட்பாட்டிலும் மிதவாத அரசியல் நடைமுறையிலும் நம்பிக்கை கொள்ளல்.
6. அரசின் வன்முறைக்கு எதிராக மக்கள்வன்முறை எழுமானால் மக்கள் வன்முறையைக் கண்டனம் செய்தல்.
7. சட்டவாதத்தில் (Legalism) நம்பிக்கை கொள்ளல்.

எனவே இவர்களின் தேசபக்தியும் சனநாயகமும் இந்த நாட்டு மக்களோடு மட்டுமே பங்கிடப்படும் விசயங்களாக இல்லாமல், பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியவாதிகளோடு சேர்ந்து பங்கிடப்படும் விசயங்களாக உள்ளன. இது பின்னாளில் மிதவாதம் என்ற அரசியல் நடைமுறையாக உருக்கொண்டது.

மிதவாதத்தின் முதன்மையாளரான மகா கோவிந்த் ரானடே இது குறித்து விளக்குகிறார்.¹⁶⁷

“மிதவாதம் என்பது சாத்தியமற்றதற்குப் பின்னால் அல்லது தொலைதூர இலட்சியங்களுக்குப் பின்னால் வெறிதே அலையும் சூழ்நிலையைக் குறிப்பது இல்லை. இயல்பான வளர்ச்சியின்படி அடுத்த கட்டத்தைப் பிடிக்க ஒவ்வொரு நாளும் முயல்வதாகும். சமசரம், நியாயவாதம் ஆகிய உணர்வுடன் நமது கைக்கு அருகில் இருக்கும் வேலையைச் செய்வதன் மூலம் இவ்வாறு முயல்வதாகும்.”

இது சரியான காரியவாதமாகும். இந்த அரசியல் உணர்வு கொண்டோர் 1870களுக்குப்பின் ஒரு வலுவான அரசியல் சக்தியாகப் பரிணமித்தனர். சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா, புனா ஆகிய நகரங்களின் தொழில், கல்வி, நிர்வாக வளர்ச்சியை ஒட்டி இவர்களின் வளர்ச்சி அமைந்தது. நீண்ட விவாதங்களிலும், பொது மேடைப் பேச்சுகளிலும், பத்திரிகைக் கட்டுரைகளிலும், மாகாண சட்டமன்றப் பேருரைகளிலும் இவர்கள் தம் அரசியல் உணர்வை வெளிப்படுத்தினர். இவர்கள் பிரிட்டன் பாராளுமன்றத்தையும் பயன்படுத்தினர்.

இவற்றையெல்லாம் மீறி இன்னோர் அரசியல் உணர்வும் வளர்ந்து கொண்டு வந்தது. அது வெறும் நகரங்களை மட்டும் மையமாகக் கொள்ளாமல், கிராமங்களையும் மையமாகக் கொண்டது. சிறு உற்பத்தியாளர், சிறு அதிகாரிகள், சிறுவணிகர்கள், கைவினைஞர்கள், கம்மியர்கள் போன்றவர்களும் குத்தகை விவசாயிகளும் சிறு விவசாயிகளும் இவற்றில் பங்கு கொண்டு இந்த உணர்வை வெளிப்படுத்தினர். இது சுய தேசிய உணர்வு; இது நடுத்தர வர்க்க சனநாயகவாதிகளால் தலைமை தாங்கப்பட்டது. இதுவும் மேற்கத்திய அறிவின் தாக்கமே ஆகும். பிரெஞ்சுப் புரட்சி,

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் பற்றிய சர்வதேச அறிவும், சுதந்திரம் - சமத்துவம் - சகோதரத்துவம் என்ற கோட்பாடும் இவர்களை ஈர்த்தன. இவர்கள் தமது தேசபக்தியையும் சனநாயக உணர்வையும் மக்களுடனே பங்கிட விரும்பினர். இவர்களுக்கு விவாத மேடைகளோ பொது அரங்குகளோ பாராளுமன்றத் தாழ்வாரங்களோ கிடைக்கவில்லை. இவர்கள் அங்கங்கே படைப்பிரிவுகளை அமைத்துக் கொண்டு குறுகிய அளவில் மட்டுமே பிரச்சாரம் செய்தனர். இவர்களது திட்டத்தில் தேசிய அரசின் முன்வடிவம் இருந்தது. இவர்களின் நடைமுறையில், மக்கள் படையின் ஆரம்பத் திரட்டல் அடங்கியிருந்தது. இந்த அரசியல் உணர்வு, தேசத்தின் நலன்களை அன்னிய சக்திகளோடு பங்கிட்டுக் கொள்வதை அந்தக் காலத்திய சமூக உணர்வின் எல்லைக்குட்பட்டு மறுத்தன. இந்த இரண்டு வகை அரசியல் உணர்வுகளையே ஏகாதிபத்தியம் 1880 களில் எதிர்கொண்டது.

24. அனைத்திந்திய அமைப்பின் தேவையும் தோற்றமும்

அறிஞர் ஆர். கோப்லாந்து சொல்கிறார். “இந்திய தேசியம் உண்மையில் சொல்லப்போனால் பிரிட்டன் அரசு பெற்றெடுத்த குழந்தை ஆகும்; பிரிட்டன் அதிகாரிகள் இதைத் தொட்டிலிலேயே வாழ்த்தினர்.”¹⁶⁸ ஆயின், இதில் ஒரே ஒரு திருத்தம். தேசியம் என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக அன்னிய தேசியம் என்ற தொடரைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது ஆகும், இதற்கான முன் முயற்சி பிரிட்டன் வைசிராய் ரிப்பனால் தொடங்கப்பட்டது. இது குறித்து ஆய்ந்த பிரிதோன் மார்ட்டின் (Briton Martin) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁶⁹

“ரிப்பனும் அவரது சீடர்களும் இந்தப் புதிய வாக்கத்தை (அதாவது நடுத்தர வாக்கத்தை - ஆசிரியர்) அரசாங்கத்துடன் இணைக்க விரும்பினர். ஆளுவோர்களுக்கும் ஆளப்படுவோர்களுக்கும் இடையில் விசயங்களைப் பரிமாறிக் கொள்பவர்களாக ஆக்க நினைத்த

னர். இது மெக்காலே நினைத்ததைவிடக் கூடுதலாகும். இந்த வர்க்கம் தன் அரசியல் ஆற்றலைப் பயன்படுத்தும் வாயிலாகவும் தன் அரசியல் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் வாயிலாகவும் அரசாங்கத்தில் போதுமான வாய்ப்புகளையும் பொறுப்புகளையும் கொடுப்பதென நினைத்தனர். இவற்றின் மூலம் இவர்களை வழி நடத்துவது, இவர்களைச் செழுமைப்படுத்துவது, இவர்களை அடக்கிக் கட்டுக்குள் வைப்பது ஆகிய அதிகாரபூர்வ நோக்கங்கள் மறைமுகமாக இருக்கும். அதே நேரத்தில், இத்தகைய வர்க்கத்தை அதிகாரபூர்வமாக அங்கீகரித்து, பிரிட்டிசு இந்தியாவின் சமூக-அரசியல் கட்டமைப்பில் சரியான பங்கு கொடுக்கப்பட்டால் இத்தகைய வர்க்கம் பிரிட்டன் அரசுக்கு எல்லையற்ற வலிமைக்கான ஊற்றுக் கண்ணாக இருக்கும் என நம்பப்பட்டது.”

வைசிராய் ரிப்பன் காலத்தில் (1880-1884) இதற்கான தொடக்கம் காணப்பட்டது. 1882 இல் ஒய்வு பெற்ற ஆலன் அக்டேவியன் ஹியூமிடம் இத்தகைய அரசியல் அமைப்பை இந்நோக்கத்துடன் உருவாக்கும் பொறுப்பை ரிப்பன் கொடுத்தார். ஹியும் சமூக சீர்திருத்தம் குறித்து ஓர் அனைத்திந்திய அமைப்பு தொடங்கவே கருத்துகளைத் தொகுத்தார் என்று காங்கிரசின் அதிகாரபூர்வ வரலாற்றாசிரியர் பட்டாபி சீத்தாராமையா கருதுகிறார். ஆயின், பிரிட்டன் அரசின் பாதுகாப்பில் உள்ள ஆவணங்களைப் பார்வை யிட்டுக் காங்கிரசின் தோற்றத்தை ஆராய்ந்த பிரிதோன் மார்ட்டின் இதை மறுத்துரைக்கின்றார். ரிப்பனின் அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கும் விருப்பம் குறித்து அந்தந்த வட்டார அமைப்புகளில் உள்ள அரசியல்வாதிகளுடன் ஹியும் கலந்துரையாடினார். குறிப்பாக கல்கத்தா, பம்பாய், சென்னை ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள படித்த நடுத்தர வர்க்க அறிவாளிகளையும் அரசு அதிகாரிகளையும் சந்தித்து இது குறித்துக் கருத்துக்களை உருவாக்கினார். 1-3-1883 அன்று கல்கத்தாப் பட்டதாரி

களுக்கு சட்ட வழியில் நடக்குமாறும் அரசின் பணிகளுக்கு ஒத்துழைப்பைக் கொடுக்குமாறும் பகிரங்கக் கடிதம் விடுத்தார். இது ஹியும் என்ற தனிநபரின் சாகசச் செயலன்று. அவருக்குப் பின்னே இந்திய நடுத்தர வர்க்க இளைஞர்களை நீண்ட காலத்துக்குத் தமது அரசியல் இணைப்பாளர்களாக வைத்திருக்க வேண்டிய தேவையில் உள்ள ஓர் அரசின் தந்திரம் ஆகும். இதன் வெளித் தோற்றமே ஹியும் ஆவார்.

ரிப்பனுக்குப் பிறகு வைசிராயாகப் பொறுப்பேற்ற டப்ரின் இதைப் பொறுத்து ரிப்பனைப் பின்பற்றினார். எல்லா மாகாண அரசியல் அமைப்புகளையும் தனி நபர்களையும் கலந்தபின் ஒரு கருத்துத் திரட்டலுடன் ஹியும் மே 1885 இல் வைசிராய் டப்ரினைச் சந்தித்தார். முதல் சந்திப்பில் இது குறித்து எதுவும் பேசவில்லை. ஆனால் மே 6-15 இடையில் நடந்த இரண்டாம் சந்திப்பில் இது குறித்துப் பேசப்பட்டது. இந்தியர்களின் குறைகளையும் சீர்திருத்தம் குறித்து இந்தியர் களின் கருத்துக்களையும் அரசுக்குத் தெரிவிக்கவும் முறையிடவும் இந்தியர்களுக்கும் பயனளிக்கும் விதத்தில் செய்யத் தானும் தன் இந்திய நண்பர்களும் அனைத்திந்திய தேசிய அமைப்பு தொடங்கவிருப்பதாகக் கூறி அதன் இலட்சியங்களையும் அமைப்பு முறைகளையும் பற்றி விரிவாக ஹியும், டப்ரினிடம் கூறி ஆலோசனை கேட்டார். டப்ரின் இந்த கருத்துரையை மிகவும் வெகுவாக வரவேற்று, நாடு முழுவதிலும் உள்ள கற்றறிந்த அறிவாளிகளின் கருத்துகளையும் விருப்பங்களையும் அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்லும் அமைப்பாக இருக்க வேண்டுமென விரும்பியதாகத் தெரிகிறது.¹⁷⁰ ஆனால் பம்பாய் மாகாணக் கவர்னர் ரியா (Reay) முதல் மாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்க வேண்டுமென ஹியும் கேட்டுக் கொண்டதை டப்ரின் மறுத்தார். இதில் டப்ரின் உறுதியாக இருந்ததைக் கண்டு ஹியும் உடனே இதைக் கைவிட்டார். காங்கிரசின் இலட்சியங்களையும் அமைப்பு வடிவத்தையும் கேட்டு, நான் முழுமையாக நிறைவு கொண்டிருக்கின்றேன். நீங்கள் ஆற்றும் முயற்சி வெற்றி பெறட்டும் என ஹியுமை வாழ்த்தினார்.¹⁷

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

முதல் காங்கிரசு முடிந்தபின் டப்ரினின் திட்டத்திலிருந்து ஒரு சிறு அளவுகூட தான் விலகவே இல்லை என ஹியும் குறிப்பிட்டார். எனினும் 12.6.1885 அன்று இந்தியாவில் உள்ள தலைவர்களுக்கு ஹியும் அனுப்பிய இரகசியக் கடிதங்களில் கூட இந்தியத் தேசிய அமைப்புக்கு வைசிராய் டப்ரின் அனுமதி கொடுத்ததைத் தெரிவிக்கவில்லை. 'அதற்கு இன்னும் காலம் கணியவில்லை என்றும் அதற்கு பிரிட்டனில் உள்ள தன் நண்பர்களையும் ஆலோசகர்களையும் சந்திக்க வேண்டியுள்ளது' என்றும் ஹியும் கூறினார். ஆகஸ்டு மத்தியில் ஹியும் இலண்டனுக்கு வந்தார். இந்திய தேசிய அமைப்பு குறித்த கருத்துத் திரட்டலைத் தொடங்கினார். அரசியல்வாதிகள், பத்திரிகையாளர்கள் ஆகியோரைச் சந்தித்தார். நவுரோஜி, என்.என்.சென். ஏ.எம்.போஸ் போன்ற இந்திய அரசியல்வாதிகள் அவருடன் இருந்தனர்.

டப்ரின்னின் செல்வாக்கின் மூலமாக தாராளவாதக் கட்சியின் (Liberals) அரசியல்வாதிகளை ஹியும் சந்தித்து, அவர்களது கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்தார். இலண்டன் பத்திரிகைகளில் இது குறித்து எழுதினார். 'இந்தியாவில் உள்ள படிப்பு அறிவற்ற, மேற்கத்திய சிந்தனைமயமற்ற மக்களே சமயப் பூசல்களிலும் இன மோதல்களிலும் ஈடுபடுகின்றனர்' என்றும் 'இப்போது கோடிக்கணக்கான படிப்பறிவில்லா இளைஞர்கள் வெறுப்புக்கொண்டு அவர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் உள்ள படிப்பறிவுள்ள இளைஞர்களின் வழிகாட்டுதலை நாடுகின்றனர்' என்றும், 'இது ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன், எதிர்பாராத விசயம்' என்றும் 'இப்போது நம்மை நோக்கி வரும் ராஜ விசுவாசமிக்க உணர்வுகளை ஊட்டி வளர்க்க வேண்டியது இத்தருணத்தில் நேரடி அவசியமாகும், என்றும் பத்திரிகைகளில் எழுதினார்.¹⁷² இவர்களின் ஆலோசனைகளுடன் ஹியும் நவம்பரில் இந்தியா வந்து சேர்ந்தார். பம்பாய் மாகாண மன்றம் (Bombay Presidency Association), பூனா சர்வஜனிக் சபா ஆகியவற்றின் ஆதரவுடன் டிசம்பர் 27 இல்

முதல் காங்கிரசு தொடங்கப்பட்டது. டப்ரினுடன் நடத்திய பேச்சு வார்த்தையில், 'காங்கிரசின் தோற்றத்தில் தனக்கு இருக்கும் பங்கு குறித்து தான் இந்தியாவில் இருக்கும் காலத்தில் வெளியிடக் கூடாது' என்று டப்ரின் கேட்டுக் கொண்டதை யொட்டி ஹியும் அதை வெளியிடவில்லை.¹⁷³ இத்தகைய அமைப்பின் தேவையை இது தொடங்கப்பட்ட பின் ஹியும் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁷⁴

“நம் செய்கைகளால் விளைவிக்கப்பட்ட சக்திகள் மாபெரும் அளவில் வளர்ந்து அவற்றிடமிருந்து தப்புவிக்க ஒரு பாதுகாப்புக் கேடயம் உடனடியாகத் தேவைப்படுகிறது. நமது காங்கிரசு இயக்கத்தை விடப் பயன்தரத்தக்க பாதுகாப்புக் கேடயத்தை உருவாக்க இயலவில்லை.”

டிசம்பர் 27, 1885 அன்று நண்பகல் 12 மணிக்கு உலகில் ஒர் அதிசயமான நிகழ்ச்சி நிரல் நிறைவேற்றப்பட்டது. அன்னிய அரசையும் அதன் சுரண்டலையும் பாதுகாக்கவும் அதன் பொருளாதார நிர்வாக விசயங்களில் இளநிலைப் பங்கேற்கவும் ஒரு தேசியக் கட்சி தொடங்கப்பட்டது. ராஜவிசுவாசக் குரல் 'தேசியமாக' ஒலித்தது. தலைமையுரை களில் பிரிட்டன் ஆட்சி என்றென்றும் இருக்கவேண்டிய தேவை முழங்கப்பட்டது. 1895 ஆம் ஆண்டில் - காங்கிரசு தொடங்கி 10 ஆண்டுகளான பின் - தலைமையுரை காங்கிரசின் தொடக்க கால இலக்கைத் தூக்கி நிறுத்துகிறது.¹⁷⁵

“நாம் பணியாற்றுவோம்... பிரிட்டன் அரசுக்கு எவ்விதத் தயக்கவும் இல்லாத ராஜவிசுவாசத்துடன் இருப்போம். அப்போதுதான் காங்கிரசை நிறுவியர் களின் நம்பிக்கைகளைச் செயலாற்ற இயலும். இந்தியாவில் பிரிட்டன் அரசை நீக்குவதல்ல எமது நோக்கம். அதை, ஆழப்படுத்துவதாகும். அதன் தளத்தை விரிவு படுத்துவதாகும். அதன் நலநோக்கம் இன்னும்

பலருக்குக் கிடைக்கச் செய்வதாகும். அதன் பரந்த மனோபாவத்தை அதிகப்படுத்துதலாகும். இந்தியாவில் பிரிட்டன் ஆட்சியை என்றைக்கும் மாறாத நிலையில் இருக்கும் வகையில் உறுதிப்படுத்தலாகும்.” (அழுத்தம் கிடையாது.)

இத்தகைய அன்னிய தேசியத் தன்மை கொண்ட இயக்கம் மக்களின் தேசிய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தாது. மேலும் இது தெளிவாகவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. 1890 ஆம் ஆண்டு காங்கிரசு மாநாட்டின் தலைவரான இந்தியப் பருத்தி ஆலைத் தரகு முதலாளி பெரோஜ்ஷா மேத்தா ‘காங்கிரசு, மக்கள் குரலை எதிரொலிக்கும் கட்சி அல்ல’ எனத் தெளிவாகவே கூறியுள்ளார்.¹⁷⁶ காங்கிரசின் முதல் 30 ஆண்டு கால வரலாற்றை ஆய்ந்த அறிஞர் மெஹ்ரோட்ரா ‘இது தன்னல அழுத்தக் குழுவாக இயங்கியதே தவிர மக்கள் இயக்கமாகப் பரிணமிக்கவில்லை’ என்று குறிப்பிடுதல் மிகவும் பொருத்தமாகும்.¹⁷⁷ அறிஞர் பி.பி.சின்கா கருதியதைப் போல, தனக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்து நிலையிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கான பிரிட்டன் குடியேற்ற ஆதிக்கக் கொள்கையே¹⁷⁸ காங்கிரசின் தொடக்கத்துக்குரிய ஒரு காரணமாக இருப்பதனால் இதன் வரலாற்று விதி அப்படித்தான் இருக்கும்.

ஆயின் இந்த வரலாற்று விதிக்கு, இதைத் தூக்கி நிறுத்தியும், தொடர்ந்து இழுத்துக் கொண்டும் சென்ற சமூக சக்திகள் காரணமாகும். வெறும் ஏகாதிபத்தியமே தன் தந்திரத்தை நிறைவேற்றிட இயலாது. அதற்கு உள்நாட்டு சக்திகள் தேவை. அதைத் தரகுமுதலாளிகளும் ஜமீன்தாரர்களும் படித்த உயர்சாதியினரும் (குறிப்பாக பிராமணர்) நிறைவேற்றினர். எனவே பி.பி. மிஸ்ரா ஓரிடத்தில் சரியாகக் குறிப்பிடுவதைப் போல ‘உண்மையில் இந்திய தேசியக் காங்கிரசின் தோற்றமானது இந்திய மிதவாதிகள், இந்திய அரசாங்கம் ஆகியோரது கூட்டு வேலையின் விளைவாகும்.’¹⁷⁹

ஏகாதிபத்தியத்தின் உலகளாவிய பொருளாதார அரசியல் தந்திரத்தால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த வர்க்கங்களின் வாழ்நிலையும் சிந்தனையும் ஏகாதிபத்தியத்தோடு கட்டுண்டவை; அதற்கு உட்பட்டவை. பொருளாதாரச் சந்தையிலும் நிர்வாகச் சந்தையிலும் இன்னும் அதிகமாக தமது சரக்குகளை விற்கக்கூடிய ஒரு தன்னல அழுத்த அமைப்பு இவர்கட்கும் தேவைப்பட்டது. தம் ராஜவிசுவாசத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு கோரிக்கைகளை முன்வைக்கக்கூடிய பொது மேடை தேவைப்பட்டது. இந்த மேடையாக இந்திய தேசியக் காங்கிரசு பயன்பட்டது.

எனினும் 'இந்திய மிதவாதிகளுக்கும் அரசுக்கும் இடையிலான பொதுவான நலன்களும் உண்டு' என மிஸ்ரா இந்த விவாதத்தை வளர்க்கிறார்.¹⁸⁰ ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இங்குள்ள தரகுமுதலாளி, ஜமீன்தாரர்கள், படித்த உயர் சாதியினர் ஆகியோருக்கும் இடையிலான பொதுவான நலன்கள் என்ன?

1. தேசிய உணர்வுகள் பெருகி வருதலைத் தடுத்து நிறுத்த ஏகாதிபத்தியமும் அன்னிய தேசமும் இணைய வேண்டியுள்ளது.
2. குடியேற்ற நாடுகளின் பரந்துபட்ட மக்களான சிறு உற்பத்தியாளர்கள், விவசாயிகள் ஆகியோர் முதலாளியத்துக்கு முந்தைய அல்லது அரை நிலவுடைமை உற்பத்தி உறவுகளில் உள்ளனர். இவர்களின் ஏகாதிபத்திய நிலவுடைமைத்துவ எதிர்ப்புக் குணங்கொண்ட ஆயுதக் கலக வடிவங்களுடன் நடுத்தர வர்க்க சனநாயகப் பிரிவினரை இணையவிடாதபடி தடுத்தல். அவர்களுக்குத் தாமே தலைமை சக்தியாக இருந்து தேசிய உணர்வுகளைத் திசை திருப்பல்.
3. ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதார நிர்வாகச் சரண்டலுக்கு எதிராக ஏற்படும் உண்மையான

எதிர்ப்புகளை, ஏகாதிபத்தியமும் அன்னிய தேசிய சக்தியும் இணைந்து இயற்றும் சட்ட வரம்புக்கு உட்பட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டிய தேவை.

4. நீடித்த ஏகாதிபத்திய ஆட்சியே (நேரடியான அல்லது மறைமுகமான) ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் அன்னிய தேசத்துக்கும் வாழ்வளிக்குமாகையால் அதை விரும்பிப் பாதுகாத்தல்.

இவையே ஏகாதிபத்திய நிதிமூலதன சக்திகளுக்கும் அவர்களின் சார்பாளர்களுக்கும் (அவர்கள் கன்சர்வேடிவ் கட்சியினராயினும் லிபரல் கட்சியினராயினும்) உள்நாட்டு நிதிமூலதன இறக்குமதிக்கு ஏற்பத் தன் வாசலை விரித்துக் காத்திருந்த தரகு ஆலை முதலாளிகளுக்கும், வட்டி முதலாளிகளுக்கும், ஏகாதிபத்தியத்துக்கேற்ப இந்நாட்டை வேளாண்மைப் பண்ணையாகவும் நிலவருவாய்ச் சுரண்டல் பூமியாகவும் மாற்றிய ஜமீன்தாரர்களுக்கும் பெருநிலவுடைமை யாளர்களுக்கும், ஏகாதிபத்தியத்தின் அரசியல் சந்தையில் விலைபோகக்கூடிய இந்திய அரசியல்வாதிகளுக்கும் ஏகாதிபத்தியம் இயற்றிய சட்டத்தை ராஜவிசுவாசமாக நிறைவேற்றத் துடிக்கும் நிர்வாகக் கூட்டாளிகளுக்கும் பொதுவான அம்சங்களாகவும் சந்திப்புக் களங்களாகவும் (meeting points) இருந்தன. இவை ஏதோ அன்னிய தேசியத்தின் தொடக்ககாலத் தன்மை மட்டுமல்ல. இது பிறவி ஊனமாகும். ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் அன்னிய தேசிய சக்திக்கும் இடையிலான உறவின் தன்மை, ஏகாதிபத்திய கால கட்டம் முழுவதற்கும் பொருந்தும். ஆனால் அவ்வப் பொழுது ஏற்படும் அரசியல்-பொருளாதார சூழல்களுக்கும் சக்திகளின் அணிச் சேர்க்கைகளுக்கும் விலகுதல்களுக்கும் ஏற்ப இது வடிவம் கொள்கின்றது.

இவ்வாறு விவாதிக்கும் பொழுது இந்திய அன்னிய தேசியத்தின் பன்முகப்பட்ட வெளிப்பாடுகளை நாம் மறுப்பதற்கே இல்லை. அன்னிய தேசியத்தின் சமூக

அடித்தளமாக தரகுமுதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள், படித்த உயர் சாதியினர், இந்திய அதிகாரிகள் ஆகியோர் இருந்தனரே தவிர வேறு எந்த சமூக வர்க்கமும் இதில் உறுப்பினர்களாக இல்லை என்றும் அவர்களது கோரிக்கைகள் இந்த மேடையில் வைக்கப்படவேயில்லை என்றும் சொல்ல முடியாது. அன்னிய தேசிய சமூக அடித்தள நலன்களுக்கு விரோதமில்லாத வகையில் - அன்னிய தேசியத்துக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் உள்ள பேரம் பேசும் ஆற்றலில் அன்னிய தேசிய சக்திகளின் கரம் வலுப்பெறும் வகையில் ஏனைய வர்க்கத்தினரின் கோரிக்கையும் வைக்கப்படும். இந்த விதத்தில் இத்தகைய வர்க்கத்தினர்கூட ஈர்க்கப்பட்டிருப்பர். ஆனால், தலைமை, திட்டமிடுதல், நடைமுறைப்படுத்துதல், ஆகியவற்றில் முக்கிய பங்கு மேல்நிலைப் பிரிவினர்களுக்கே இருந்தது. இந்த விதத்தில் மிகவும் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் பொழுது, அன்னிய தேசியம், தேசத்தில் உள்ள எல்லாப் பிரிவினர்களுக்கும் உகந்த, பொதுவான மேடையாகத் தோற்றத்தில் காணப்படக் கூடும். இது சாராம்சத்தில் அவ்வாறு இல்லை; அவ்வாறு இருந்திருக்கவும் முடியாது.

எனினும், இத்தகைய போக்கு குறித்த விமரிசனம் காங்கிரசுக்குள் எழுந்தது; காங்கிரசு தொடங்கிய எட்டு ஆண்டுகளில் அரவிந்தர் அதைக் கடுமையாக விமரிசனம் செய்தார். சட்டப்பேரவைகளில் இடம் பிடிக்க அலைந்து திரியும் போக்கை ஜால வித்தை காட்டும் மோசடி என்றார். அன்னிய தேசிய அமைப்பான காங்கிரசைக் கடுமையாக விமரிசித்தார்.¹⁸¹

“காங்கிரசு தன் பொது வாழ்க்கையில் தன்னல மிக்கதாகவும் கபடமுள்ளதாகவும் உள்ள ஒரு நடுத்தர வர்க்க அமைப்பாகும். அது தன் தொழில் நேர்மையில் உள்ளீடற்றதாகவும் ஆர்வமேதுமற்ற தேச பக்தியையும் கொண்டுள்ளது.....இது நீர்க்குமிழிகளோடு மட்டுமே விளையாடுகிறது. ஆழமான பிரச்சனைகளுக்குச் செல்வது இல்லை....பெருந்திரளான மக்களின்

பிரச்சனைகளை காங்கிரசு தொடவே இல்லை. இந்தப் பிரச்சனைகளுக்கெல்லாம் பாட்டாளி வர்க்கமே சரியான தலைமை சக்தி ஆகும். நாட்டில் உள்ள சாதாரண, எளிய மனிதர்களின் முழு ஆற்றலை ஸ்தாபனப் படுத்துவதும் அவர்களை விழிப்படையச் செய்வதும் அதன் மூலம் அவர்களது பலத்தை எல்லையற்ற அளவுக்குப் பெருக்கச் செய்வதும் இப்போது செய்ய வேண்டிய சரியான, பயனுள்ள செய்கையாகும்”.

இது, காங்கிரசுக்கு அப்பால் நின்று ஒலித்த குரல். இது தேசியத்தின் குரல். அரவிந்தர், தொடக்க முதற் கொண்டே குடியேற்ற ஆதிக்கத்துக்குக் கட்டுண்ட சுயராஜ்யக் (Colonial Swaraj) கோரிக்கையைப் புறக்கணித்து வந்துள்ளார். அமைப்பற்ற, பகுதித்தன்மை கொண்ட, ஆயுத மேந்தலையே முதன்மையாகக் கொண்டிருந்த அன்றைய தேசியத்தை 1905 முதல் அன்னிய தேசிய அமைப்புடன் இணைத்துக் காண முயன்ற இவர் முயற்சி 1908 இல் தோற்றது. அது அன்னிய தேசியம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற இலட்சியங்களுக்கும் நடைமுறைகளுக்கும் முரணானது. முரண்பட்டதோடு மட்டுமன்றி, எவ்வெப்பொழுதெல்லாம் முழுமுற்றான ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு அரசியலும் வன்முறையும் ஏற்படுகின்றனவோ அந்தந்த நேரத்தில் அவற்றைத் தொடர்ந்து காங்கிரசு நிராகரிக்கும். அத்தகைய கருத்துடையோர் காங்கிரசில் செல்வாக்கிழப்பர்; அல்லது, காங்கிரசிலிருந்து வெளியேற்றப்படுவர்; அல்லது, வெளியேறுவர்.

இனி இத்தன்மை, இதன் தொடக்க காலத்தில் வெளிப்படும் போக்கைக் காணலாம். 1885, 1886 ஆகிய இரண்டு ஆண்டுகளின் மாநாடுகளைக் காணலாம்.

25. இந்திய தேசியக் காங்கிரசு (1885 - 1886)

28-12-1885 அன்று நண்பகல் பன்னிரெண்டு மணிக்கு பம்பாய் கோகுல்தாஸ் தேஜ்பாய் வடமொழிக் கல்லூரி மன்றத்தில் முதல் காங்கிரசு மாநாடு கூடியது. உடனே ஆலன் அக்டேவியன் ஹியும், உமேஷ் சந்திர பானர்ஜியின் பெயரைத் தலைமைக்கு முன்மொழிய, சுப்பிரமணிய ஐயர் வழிமொழிய, கே.டி.திலங் அதை ஆதரித்தார். உமேஷ் சந்திர பானர்ஜி தலைமைப் பொறுப்பில் அமர்ந்தார். இதை பூனா சர்வஜனிக் சபையும் பம்பாய் மாகாண மன்றமும் முன்னின்று நடத்தின. இதற்கு 73 பேர்கள் அதிகாரபூர்வ பிரதிநிதிகளாக வந்தனர். மேலும் கலெக்டர், நீதிபதி, அரசு செயலர் போன்ற ஆங்கிலேய அதிகாரிகளும் இந்திய அதிகாரிகளும் பார்வையாளர்களாகவும் ஆலோசகர்களாகவும் வந்தனர். பிரதிநிதிகள் அனைவரும் கற்றறிந்த மக்கள் ஆவர். அவர் களில் 80 சதவீதம் ஆங்கிலம் கற்றவர்கள். 73 பிரதிநிதிகளில் 40 பேர்கள் சட்டம் பயின்ற வழக்கறிஞர்கள்; இவர்களிலும் 21 பேர்கள் பிராமணர்கள். 5 பேர்கள் பார்சிகள். பத்திரிகை யாளர்கள் ஒன்பது பேர்களில் 7 பேர்கள் பிராமணர்கள். ஆலைமுதலாளிகள், வணிகர்கள் 7 பேர்கள். ஜமீன்தாரர்கள் 6 பேர்கள். இக்காங்கிரசிற்குக் கல்கத்தாவிலிருந்து பிரதிநிதி கள் இருவர். தவிர எவரும் வரவில்லை. ஆனால் 1886 இல் கல்கத்தாவில் நடந்த இரண்டாம் மாநாட்டுக்கு 431 பேர்கள் அதிகாரப்பூர்வ பிரதிநிதிகளாக வந்தனர். இவர்களுள் கல்கத்தாவிலிருந்து 230 பேர்கள் வந்தனர்.

பம்பாய், பஞ்சாப், வடமேற்கு மாகாணம், மத்திய மாகாணம், ஆகிய எல்லாவற்றிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் வந்தனர். வங்காளம் ஜமீன்தாரர்களின் தாயகமானதால் ஜமீன்தாரர்கள் தொகை கணிசமாக இருந்தது. ஆயின்,

பிராமண வழக்கறிஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் ஆகியோரும் வங்காள ஜமீன்தாரர்களும் பார்சி ஆலை முதலாளிகளும் பெருமளவில் பங்கெடுத்தனர். இரண்டு மாநாடுகளின் பிரதிநிதிகளது வர்க்கச் சேர்க்கை இவ்வாறு இருந்தது. இன்னும் சற்றுத் தள்ளி 15 ஆண்டுகளின் பிரதிநிதிகள் பட்டியலைக் கண்டால் (1885-1899) பிரதிநிதிகள் 13892 பேர்களில் 1442 வழக்கறிஞர்களும் 2095 ஆலை முதலாளிகளும் 1642 நிலவுடைமையாளர்களும் இருந்தனர். மேலும் கட்சியின் நிர்வாகப் பொறுப்புகளிலும் இவர்களே இருந்தனர்.

இவர்களது நிர்வாகச் செலவுகளை எப்படிச் சமாளித்தனர்? ஒரு கட்சியின் நிர்வாகச் செலவின் மூலம், ரிஷிமூலம், நதிமூலம் கதைதான். கண்டுபிடிப்பது எளிதல்ல. ஆனால், அந்தக் கட்சியினால் எந்த வர்க்கம் அல்லது வர்க்கங்கள் பயன்படுகின்றனவோ அவையே அக்கட்சியின் நிதி ஆதாரங்களாகும். எனினும் உண்டியல் வசூலோ நூல் விற்பனையின் மூலமோ சிறு வணிகர்களிடமும் வசூல் செய்வதன் மூலமோ நிதி பெற முடியும். இவையும் நிதி ஆதாரங்களாகும். இவை வெளியே தெரியும் ஆதாரங்களாகும்; ஆனால் முக்கியமானவை இல்லை. காங்கிரசின் நிதி வலிமை அதன் தொடக்க காலத்தில் பெரிய நிலவுடைமையாளர்களுக்கும் செல்வமிக்க வணிகர்களையும் சார்ந்திருந்தது. அந்தந்த மாகாணத்தை ஒட்டி வேறுபட்டு இருந்தது.¹⁸²

வாச்சா, மேத்தா, டாட்டா, டிப்சந்த், தேஜ்பால், போன்ற ஆலை முதலாளிகளும், பம்பாய் மாகாண வட்டி முதலாளிகளும் வணிகர்களும் பெருமளவில் காங்கிரசுக்கு நிதி கொடுத்தனர். வங்காளத் தரகு வணிகர்களும் ஜமீன்தாரர்களும் பண உதவி செய்தனர். கோல்பூர் மன்னர், பரோடா மன்னர், ஜீனாகாத் மன்னர், போவ்நகர் மன்னர், கொண்டால் மன்னர், திருவிதாங்கூர் மன்னர், விஜய நகர மன்னர் போன்ற மன்னர்கள் உதவி செய்தனர். பரோடா மன்னர், தாதாபாய்

இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்

நவுரோஜிக்கு ஏற்படும் செலவுகள் முழுமைக்கும் தானே பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டார். சென்னை மாகாணத்தில் வணிகத் தரகு முதலாளி சவலை இராமசாமி முதலியார், துபாஷிகள் குடும்பத்தினர், வட்டி முதலாளிகள், கோமுட்டிச் செட்டிகள், தர்மபுரி மடாதிபதி, தேவகோட்டை ஜமீன்தாரர், இராமநாதபுரம் மன்னர், காளகஸ்தி ஜமீன்தாரர், பொப்பிலி அரசர், வெங்கடகிரி அரசர் போன்றோர் நிதியுதவி கொடுத்துள்ளதாகக் குறிப்புகள் இருக்கின்றன. எனவே காங்கிரசு, தன் நிதி ஆதாரத்தைப் பொறுத்து ஆலை முதலாளிகள், வட்டிக்கடை முதலாளிகள், ஜமீன்தாரர்கள், மன்னர்கள் ஆகியோரைச் சார்ந்து இயங்கியது.

இந்த இரண்டு மாநாடுகளின் தலைமையுரைகளும் தீர்மானங்களும் விவாதங்களும் எந்தத் தன்மையில் இருந்தன எனக் காண்போம். ஏகாதிபத்தியம் பொறுத்து முதலில் காண்போம். இதை ஆய்ந்த ஆர்.எஸ். சவான் 'பிரிட்டன் எதிர்ப்புணர்வு என்பதே முழுமையாகக் கிடையாது' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். தலைமையுரைகளில் ஏகாதிபத்திய ஆதரவுப் போக்கு நிரம்பி வழிகிறது. 1885 இன் தலைமையுரையில் 'பிரிட்டன் அரசாங்கத்துக்கு முழுமையான ராஜவிசுவாசிகளாகவும் தொடர்ச்சியான ஆதரவாளர்களாகவும் இருப்பவர்கள் தம்மையும் தம்மைச் சுற்றியுள்ள நண்பர்களையும் தவிர வேறு எவரேனும் இங்கு உள்ளனரா?' எனத் தலைவர் வினவுகின்றார்.¹⁸³ 'இந்திய தேசியத்தின்' இந்தியப் பகுதியின், தந்தையான தாதாபாய் நவுரோஜி அவர்களின் இரண்டாம் மாநாட்டுத் தலைமையுரை (1886-கல்கத்தா) இதில் தெளிவாக இருக்கிறது.¹⁸⁴

"நான் பிரச்சனையைத் தெளிவாக முன் வைக்கிறேன்; காங்கிரசு, பிரிட்டன் அரசிடமிருந்து பிரிதலையும் அதற்கு எதிராகக் கலகம் புரிதலையும் சுற்பிக்கும் அமைப்பா? (இல்லை, இல்லை என ஆரவாரம்); அல்லது, பிரிட்டன் அரசாங்கத்தை

வலுப்படுத்தும் இன்னொரு அடித்தளமா? (ஆமாம், ஆமாம் என ஆரவாரம்) இதற்கு ஒரே விடைதான் உண்டு. அதையும் நீங்கள் முன்னரே சொல்லி விட்டீர்கள்.”

எனவே ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு என்பது காங்கிரசுக்குத் துளிக்கூட இல்லை என்பதோடு மட்டுமன்றி, ராஜவிசுவாசம் வார்த்தைகளைக் களங்கப்படுத்துகின்றது. உள்நாட்டில் மட்டுமல்ல; ஐரோப்பாவிலும் பிரிட்டன் அரசுக்கு ஏதாவது நெருக்கடி ஏற்படுமானால் அப்பொழுது இந்தியர்கள் தாமே வலிய வந்து உதவி செய்வதைப் பிரிட்டன் அரசு மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் எனத் தீர்மானம் (8/1886) இயற்றப்பட்டது.

இரண்டு மாநாடுகளிலும் ஏகாதிபத்திய நிர்வாகப் பங்கேற்புத் தாகம் வெளிப்படுகின்றது. ‘அரசாங்கத்தின் அடித்தளம் விரிவடைந்து இந்திய மக்கள் தமக்குரிய பங்கைப் பெறவேண்டுமென, முதல் மாநாட்டின் தலைமையுரை குறிப்பிடுகிறது.¹⁸⁵ இரண்டு மாநாடுகளின் தீர்மானங்களில் காணப்படுபவை பின்வருமாறு :

1. வடமேற்கு மாகாணங்களுக்குச் சட்டமன்றம் அமைக்கப்படல் வேண்டும் (3/1885).
2. ஒரே நேரத்தில் இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் ஐ.சி.எஸ். தேர்வு எழுதுதல். அத்தேர்வு எழுதுவதற்கான வயது வரம்பு 23 ஆண்டு களுக்குக் குறைவாக இருத்தல் கூடாது (4/1885; 3/1886).
3. நிதித்துறையில் சீர்திருத்தங்கள் செய்து, நிதித்துறையையும் நிர்வாகத் துறையையும் தனியே பிரித்து விட வேண்டும் (6 மற்றும் 7/1886).
4. பிரிட்டன் பாராளுமன்றத்தில் இந்தியர் ஒருவருக்குப் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும்.

5. இந்திய நிர்வாகம் குறித்த ஒரு உயர் மட்டக் குழு விசாரணை நடத்துமாறும் அதில் இந்தியர்களும் சாட்சியம் சொல்ல அழைக்கப்படுமாறும் வேண்டுகல்.

தலைமையுரைகளிலும் தீர்மானங்களிலும் ஒரு இடத்தில் மட்டும் மக்களின் வறுமையைப் பற்றிக் குறிப்புரை வருகின்றது (2/1886). ஆனால் இந்தியாவில் பிரதிநிதித்துவ ஆட்சி அறிமுகமானால் மக்களின் வறுமை ஒழியும் என்று கருத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கே மக்களின் வறுமைக்குக் கொடுக்கும் அழுத்தத்தை விட, நிர்வாகப் பணியிலும் அரசாங்கப் பொறுப்புகளிலும் இந்தியர்கள் இருப்பார்களே யானால் மக்களின் வறுமை நிலைமையை ஒழிக்க முக்கிய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படும் என்று குறிப்பிடுவதே மேலோங்கியுள்ளது (2/1886). எனவே, இரண்டு மாநாடுகளில் பரிமாறப்பட்ட கருத்துகளிலும் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளிலும் ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதார-அரசியல் எதிர்ப்பு என்பதே இல்லை; ஆனால் அவற்றை ஆதரிக்கும் போக்குகள் உண்டு.

26. இந்திய தேசியம் - தொகுப்புரை

இறுதியாக, சிலவற்றைத் தொகுத்துக் கொள்ளுதல் நலம் பயக்கும். ஜவகர்லால் நேருவின் கருத்தை ஏற்கனவே எடுத்தாண்டுள்ளோம். அதை இங்கு நினைவு கூர்வோம்;

“அன்னிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடும் ஒரு நாட்டில் தேசியம் என்பது அன்னிய ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்வு ஆகும்”

அறிஞர் சுந்தரலிங்கம் சொன்னதைப் போல குடியேற்ற நாடுகளில் தேசியம் என்பது வெறும் அன்னிய ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்வாக மட்டுமின்றி குடியேற்றக் காலத்துக்கு முந்தைய சமூக அமைப்பின் கொடுமையிலிருந்து

முழுவிடுதலை பெற்று தன்னரசு அமைத்தலாகும். இருவரின் கருத்துகளையும் இணைத்துக் காணும் பொழுது, குடியேற்ற நாடுகளின் தேசியம் மூன்று நிபந்தனைகளை நிறைவு செய்ய வேண்டும்.

1. ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்க வேண்டும்.
2. நிலவுடைமையை அல்லது முதலாளியத்துக்கு முந்தைய சமூகப் பொருளியல் அரசியல் முறையை எதிர்க்க வேண்டும்.
3. ஒரு தேசிய அரசின் உருவாக்கத் திறனும் விருப்பமும் இருக்க வேண்டும்.

இது, பழைய வகைப்பட்ட முதலாளியத் தேசியத்திலிருந்து மாறுபட்டது. உள்நாட்டில் எழுச்சி பெற்ற சுய முதலாளிய வர்க்கம் சிறு உற்பத்தியாளர்கள், பாட்டாளிகள், விவசாயிகள் ஆகியோரின் ஒத்துழைப்புடன் தம் நாட்டில் உள்ள நிலவுடைமைத்துவ அரசுகளை வீழ்த்தி தம் தேசிய அரசைக் கட்டி அமைத்தலே மரபு வழிப்பட்ட முதலாளியத் தேசியம் ஆகும். இவ்வாறு மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் உருவெடுத்து முதலாளிய நாடுகளில் வளர்ச்சியடைந்தவை, உலகின் பல பகுதிகளைக் குடியேற்ற நாடுகளாக்கின. இன்றைக்கு மூன்றாவது உலக நாடுகள் என வரையறுக்கப்படும் நாடுகளே அன்றைக்குக் குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்தன. ஏகாதிபத்தியமாக வளர்ந்துவிட்ட முதலாளிய நாடுகள் குடியேற்ற நாடுகளைச் சுரண்டிய காலகட்டங்களை ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சியோடும் உருவாக்கத்தோடும் இணைத்துக் காண வேண்டும்.

மேலும் அதை வணிக மூலதனக் காலம், தொழில் மூலதனக் காலம், நிதி மூலதனக் காலம் என்று மூன்று காலகட்டங்களாகக் காணவேண்டும். இந்தக் காலகட்டங்களில் ஏகாதிபத்திய நாட்டில் ஏற்பட்ட சமூகச் சக்திகளின் அணிச்சேர்க்கைகள், வளர்ச்சிகள், இவற்றுக்குரிய தேவைகள் ஆகியவற்றைக் காணவேண்டும். இவற்றின் விளைவாக

ஏகாதிபத்திய நாட்டில் ஏற்படும் அரசியல் மாற்றங்களைக் காண வேண்டும். இவற்றையொட்டியே ஒரு குறிப்பிட்ட ஏகாதிபத்தியம் தன் குடியேற்ற நாட்டில் தனக்குரிய சுரண்டல் வடிவங்களைத் தீர்மானிக்கும். எனினும், குடியேற்ற நாடுகளில் நடக்கும் செயல்கள் எப்பொழுதும் செயலிழந்த தன்மையிலேயே (Passive) இருக்காது. ஏகாதிபத்தியத்தின் நலன்கள் கருதி குடியேற்ற நாடுகளில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நிலைமைகளுக்கும் சக்திகளுக்கும் ஒருவித வளர்ச்சி நிலைமை உண்டெனினும் அவற்றின் வாழ்வும் வளர்ச்சியும் ஏகாதிபத்தியத்தோடு கட்டுண்டவை. மேலும், ஏகாதிபத்தியம் எல்லாக் குடியேற்ற நாடுகளையும் ஒரேவிதமான கண்காணிப்பிலும் நிர்வாகத்திலும் வைத்திராது. இது முதலில் ஏகாதிபத்தியத்தின் மூலதனக் கால கட்டத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. அதற்குப் பிறகு குறிப்பிட்ட குடியேற்ற நாட்டின் கனிவளங்கள், உழைப்புச் சக்தி, பரப்பளவு, இராணுவ முக்கியத்துவம், வரலாற்று வழியிலான மனோபாவம் போன்ற பல உள்நாட்டு விசயங்களாலும் கணிக்கப்படுகின்றது.

இரண்டு விதமான குடியேற்றங்களை ஏகாதிபத்தியம் வைத்திருந்தது. ஒன்று, நேரடியாக ஏகாதிபத்திய முதலாளிகளும் அவர்களது மூலதனமும் குடியேறி அங்கேயிருந்து கொண்டு இயங்குதல் ஆகும். இன்னொன்று, நேரடியாக முதலாளிகளின் குடியேற்றம் (Colonisation) அதிகமில்லாமல் அல்லது மிகக் குறைவாக இருந்து, மூலதனக் குடியேற்றம் அதிகமாக இருக்கும். இவை இரண்டுமின்றி வெறும் இராணுவ முக்கியத்துவம் கருதியே ஒரு பகுதி குடியேற்றப் பகுதியாக இருக்கக்கூடும். இது மிகவும் குறைவு. மேற் சொன்ன இரண்டு வகைகளுக்குள் குடியேற்ற நாடுகளை அடக்கி விடலாம். இந்தத் தன்மை கருதியும் ஏகாதிபத்தியத்தின் நிர்வாக வடிவம் மாறுபட்டுள்ளது.

ஏகாதிபத்தியம் தன் காலகட்டத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப, குடியேற்ற நாடுகளைத் தனக்காகச் சீரமைத்துக் கொண்டது. இந்தச் சீரமைத்தலின் இறுதி இலாபமும் பெரும்பாலும்

ஏகாதிபத்தியத்துக்கே. உள்நாட்டில் உருவான சில வர்க்கங்களைத் தனக்குக் கட்டுண்டு இருக்கும்படி ஏற்படுத்திக் கொண்டது. இந்த வர்க்கங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தின் நவீனமயத்தால் பயன்பட்ட உள்நாட்டு வர்க்கங்கள் ஆகும். இவை தம் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏகாதிபத்தியத்தை அண்டியே இருக்க வேண்டிய புறநிலை இருந்தது. இவற்றுக்குச் சலுகைகள் கொடுத்தும் சத்துணவு கொடுத்தும் ஊட்டி வளர்க்க வேண்டியது ஏகாதிபத்தியத்தின் தேவையாகும். இவற்றோடு சிலவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வது, இறுதியில் ஏகாதிபத்திய அழிவுக்கான தொடக்கமல்ல; அதன் சுரண்டல் வடிவ மாறுபாட்டையும் ஆழத்தையும் அது குறிக்கிறது; அதே நேரத்தில், இந்த பகிர்வும் ஊட்டி வளர்த்தலும் இன்னொரு விதத்திலும் தேவைப்படுகின்றது.

ஏகாதிபத்தியத்தாலும் அது தோற்றுவித்த உள் நாட்டுச் சுரண்டல் சக்திகளாலும் பாதிக்கப்பட்ட, வாழ்விழந்த மக்கள் சிறிதுசிறிதாக அரசியல் உணர்வு பெறுதல் வரலாற்று நியதியாகும். மேலும், குடியேற்ற நாடுகள் பெரும்பாலும் அரை நிலவுடைமையில் அல்லது முதலாளியத்துக்கு முந்தைய பொருளியல் நிலையில் உள்ளன. எனவே, இவற்றின் உழைப்புச் சக்தி பெரும்பாலும் விவசாயத் துறையிலும் கைவினைத் துறையிலும் இருக்கும். குடியேற்ற நாடுகளின் விவசாயம், ஏகாதிபத்தியச் சந்தையோடு கட்டுண்டு கிடக்கும் சூழ்நிலையை உருவாக்குவதோடு வேளாண்மையில் முதலாளியமயமாதலையும் ஏகாதிபத்தியம் திட்டமிட்டுப் பறிக்கிறது. விவசாயத்தை சார்ந்திருக்கக் கூடிய மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் மிகவும் அதிகமாக இருக்கும் அளவில் தொழில்மய அழிவுப்போக்கை வெற்றிகரமாக நடத்துகிறது. அதே நேரத்தில், விவசாயத்துறை தன்னைச் சார்ந்திருப்பவர்களில் ஒரு பகுதியினருக்குத்தான் வேலை கொடுக்கும் வகையிலும் உள்ளது.

இந்த விதத்தில், விவசாயத்தை நோக்கி மக்கள் ஓடலும் தேடி வரும் அனைத்து மக்களையும் காக்கும் வகையில்

விவசாயப் பெருக்கம் இன்மையும் தொடர்கதைகளாகும். இதற்குப் பெருங்காரணம், விவசாயம் முதலாளியத்துக்கு முந்தைய நிலையிலேயே இருத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பதாகும். இது ஏகாதிபத்தியத் தந்திரப்போக்காகும். இதைப் போன்று, கைவினைத் தொழிலும் சிறுஉற்பத்தித் தொழிலும் ஏகாதிபத்தியத்தின் காலகட்டத்துக்கு ஏற்ப சீவிச் செதுக்கப்பட்டன. வணிக மூலதனக் காலமாக இருந்தால் நெசவாளிக்குச் சவுக்கடிகள் கொடுத்தாவது அவனுக்கு வேலை கொடுக்கப்படும். தொழில் மூலதனக் காலத்தில், ஏகாதிபத்திய நாட்டில் உள்ள தொழில் வளத்துக்குக் குந்தகம் ஏற்படாமல் அவனுக்கு வேலை கொடுக்கப்படும். நிதிமூலதனக் காலத்தில் மூலதன இறக்குமதி எந்தத் துறையில் பயன்படுத்தப்படுகிறதோ அதற்கேற்ப வேலை வாய்ப்புகள் உண்டு. நகர்மயமாதலும் தொழில்மயமாதலும் சொந்தநாட்டின் சுய தேவைகட்கு ஏற்ப உள்நாட்டுத் தேசிய வர்க்கங்களால் உருவாக்கப்படாததால் இவர்களுக்கு நிச்சயமற்ற தன்மையே நிச்சயமாக இருந்தது.

இவர்கள் தம்மைப் பிடித்துள்ள ஏகாதிபத்திய-அரை நிலவுடைமைத்துவ தளைகளிலிருந்து விடுபடாமல் இவர்களுக்கு வாழ்க்கை இல்லை. இவர்களே குடியேற்ற நாடுகளில் ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்வு சக்திகளாக இருக்க இயலும் என்பது ஏகாதிபத்தியத்துக்கு நன்கு தெரியும். இவர்களும் தமக்குள்ள பலவீனங்களுக்கும் பலத்துக்கும் ஏற்ற வகையில் தம் ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இது உணர்வு பூர்வமாகவே (Consciousness) வெளிப்பட்டுத் தீர வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. அதை அந்தந்த வரலாற்றுக் கட்டமே தீர்மானிக்கும். இத்தகைய சூழலில் ஏகாதிபத்தியம், தன் சுரண்டலைத் தொடர்ந்து நடத்த வேண்டுமானால், அதற்கு இந்த வர்க்கங்களிடமிருந்து எதிர்ப்பு இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இந்த வர்க்கங்கள் இல்லையெனில் ஏகாதிபத்தியம் வேறு யாருடைய உழைப்புச் சக்தியை சுரண்ட இயலும். எனவே, இந்த வர்க்கங்களும் தேவை; ஆனால் இந்த வர்க்கங்களான விவசாயிகள், கைவினைஞர்கள், சிறு

உற்பத்தியாளர்கள் ஆகியோரின் எதிர்ப்பும் இருக்கக்கூடாது. இந்த எதிர்ப்புக்கு ஒரு திட்டமான வடிவம் கொடுக்கும் எந்தச் செயலையும் அனுமதிக்கக் கூடாது. இது ஏகாதிபத்தியத்துக்குப் பின்னாளில் ஏற்பட்ட அரசியல் நெருக்கடி ஆகும்.

இந்த நெருக்கடியிலிருந்து எந்த அளவுக்கு தப்பு கின்றதோ அந்த அளவுக்கு ஏகாதிபத்தியம் தன் சுரண்டலைத் தொடர்ந்து நடத்தும். இந்த இடத்தில்தான் ஏகாதிபத்தியத்தின் உலகளாவிய தந்திரப் போக்கின் ஒரு பகுதியாகக், குடியேற்ற நாடுகளில் தனது நெருக்கடியிலிருந்து தன்னை மீட்க அரசியல் சக்திகளை உருவாக்குகின்றனர்; அல்லது உருவாக்கும் போக்கைத் தனக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். அந்தர் குந்தர் பிராங் சொன்னது போன்று 'ஏகாதிபத்திய மையத்தோடு அரசியல் ரீதியில் கட்டுண்டு கிடக்கும் உள்நாட்டு வர்க்கத்தை தன் சார்பு சக்தியாக' பயன்படுத்தும் போக்கைக் கையாள்கின்றனர். இந்தப் போக்கின் வருகைக்கே உள்நாட்டுத் தரகுவர்க்கங்களும் தவம் கிடக்கின்றன. இத்தகைய வர்க்கங்களே பாதுகாப்புக் கேடயங்களாகப் பயன்படும் நிலையில் வைக்கப்படுகின்றனர். எதிலிருந்து பாதுகாப்பு?

ஏகாதிபத்தியத்தின் அரசியல் பொருளாதார இராணுவக் கொள்கைகளால் தங்கள் முகங்களை இழந்து தவிக்கும் விவசாயிகளும் கைவினைஞர்களும் சிறு உற்பத்தியாளர்களும் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்க சாத்தியம் (Possibility) உண்டு. இதிலிருந்து தப்புவிக்கத் தேவைப்படும் பாதுகாப்பை உள்நாட்டு சக்திகளே தருகின்றன. தம் சொந்த நலன்களுக்காக அதாவது, உருவாகி வரக்கூடிய சாத்தியப்பாடு உடைய தேசியப் போராட்டம் தாமதப் படுத்தப்படுகின்றது; முற்றிலும் தவிர்க்கப் படுவதில்லை. குடியேற்ற நாடுகளின் அல்லது இன்றைய மூன்றாம் உலக நாடுகளின் தேசியப் போராட்டம் முழுமுற்றாகத் தவிர்க்கப்பட்டுவிடும் என்ற குருட்டு நம்பிக்கை ஏகாதிபத்திய

அறிவாளிகட்கு என்றைக்கும் கிடையாது. அது செய்ய முடிந்ததெல்லாம் தேசியப் போராட்டத்தைத் தள்ளிப் போடுவதாகும்; தாமதப்படுத்தலாகும்; எனினும் தள்ளிப் போடப்படுவதும் தாமதப்படுத்துவதும் தற்காலிகத் தவிர்ப்புகள் என்பதையும் அவை நிரூபிக்கின்றன. இந்த தள்ளிப் போடும் தந்திரத்துக்கு ஏற்ப குடியேற்ற நாடுகளில் சில அமைப்புகளை ஏகாதிபத்தியம் உருவாக்குகின்றது. அல்லது உருவாகி வரும் சில அமைப்புகளைப் பயன்படுத்துகின்றது. ஏகாதிபத்தியம் இட்ட வட்டத்துக்குள் எங்கு வேண்டுமானாலும் நின்று கொண்டு ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பற்ற குரலை முழங்குவதற்கு இத்தகைய அமைப்புகளுக்கு உரிமை கொடுக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய அமைப்புகள் தேசிய நலன்களுக்கு உகந்தவையாக இல்லை.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போக்கின்மை மட்டுமின்றி, அதை ஆதரிக்கும் போக்கும் உண்டு. முதலாளியத்துக்கு முந்தைய சமூக அமைப்பை மீறும் துணிவு இல்லை. தேசிய அரசின் உருவாக்கம் குறித்த முழுமையான விருப்பம் இல்லை. இவற்றை உள்நாட்டுச் சக்திகள் அன்னிய நலன்களுக்காக அமைக்கின்றன. இவையே அன்னிய தேசியம் ஆகும். இவற்றில் இருப்பவர்கள் உள்நாட்டுச் சக்திகளே; நிதியையும் நிர்வாகத்தையும் உள்நாட்டுச் சக்திகளே தருகின்றனர்; இது இயங்குவது குடியேற்றப் பகுதிகளில் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. எனினும், இது ஏகாதிபத்தியச் சார்பானதாகும். இதனால் வரலாற்றில் உண்மையான தேசிய சக்திகளின் வளர்ச்சி தள்ளிப் போடப்பட்டது மட்டுமின்றி, இந்த அன்னிய தேசிய சக்திகளே தேசிய சக்திகளாகவும், மக்களின் தேசிய உணர்வுக்குரிய அமைப்பாளர்களாகவும் தோற்றமளிக்கும் நிலை குடியேற்ற நாடுகளில் ஏற்பட்டது, வரலாற்றின் விபத்தாகும்.

இந்த விபத்தே இந்தியப் பகுதிகளிலும் ஏற்பட்டது. இங்கே நேரடிக் குடியேற்றம் (Direct settlement) குறைவு. ஆனால் மூலதன இறக்குமதி, அதிகம். இங்கு பரந்த நிலப்பரப்பு, மலிவான உழைப்பு சக்தி, அகன்ற சந்தை ஆகியவை அதிகம்.

பிரிட்டனின் நேரடி, அரசியல் இறையாண்மைப் பகுதி மிகவும் அதிகம். இராணுவ நிலவுடைமை எதிர்ப்பு முற்றிலும் இல்லை. நீண்ட காலமாகவே தரகு வர்க்கம், மக்களுக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக் கும் இடையாளர்களாக இருந்தன. நிலத்தில் ஜமீன்தாரர்களும் வணிகத்தில் தரகு வணிக முதலாளிகளும் ஆலைத் தொழிலில் தரகு தொழில் முதலாளிகளும் நிர்வாகத்தில் கற்றறிந்த உயர்சாதி இந்துக்களும் (குறிப்பாக பிராமணர்களும்) இருந்தனர். எனவே இத்தகைய சிறப்பு நிலை கருதி இங்கேயும் அன்னிய தேசிய அமைப்பு கட்டப்பட்டு, தேசிய சக்திகளின் வளர்ச்சி தாமதப்பட்டது. இந்த அன்னிய தேசிய சக்தி ஏகாதிபத்தியத்தால் ஊட்டி வளர்க்கப்பட்டது. இவர்கள் தேசிய சக்திகளைப் புறக்கணித்தனர். 1857 இல் நடைபெற்ற உழவர் கலகம் குறித்து இதன் மாநாடுகளில் எவ்விதக் கருத்தும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. ஆயின், ராஜ விசுவாசத் தீர்மானங்கள் நிரம்பி வழிந்தன.

எனினும், தேசிய சக்திகள் தம் பலவீனங்கட்கு உட்பட்டு வளர்ந்து கொண்டே இருந்தன. அவை ஏகாதிபத்திய அமைப்பையும் அரை நிலவுடைமை அமைப்பையும் எதிர்த்தன. ஒரு தேசிய அரசு இங்கே உருவாக வேண்டிய தேவையை வலியுறுத்தின. இவை, சட்டவாதத்துக்குள்ளும் வன்முறைச் செயலுக்குள்ளும் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொண்டன. இவை, ஒர் ஸ்தாபன ரீதியான அமைப்பில் உட்குழுவாக அல்லது சிறு சிறு குழுக்களாக இருந்தன. ஏகாதிபத்திய நேரடி ஆட்சிக்குட்பட்ட இந்தியப் பகுதிகளின் வரலாற்றைக் கண்டால், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக் குணமும் நிலவுடைமை எதிர்ப்புத் தன்மையும் கொண்ட மையப்படுத்தப்பட்ட ஸ்தாபன அமைப்பு (Centralised Organisation) இந்தியப் பகுதி முழுமைக்குமாக எப்போதும் இருந்ததே இல்லை. பல்வேறு தேசிய இனங்கள், பல்வேறு மொழிகள், பல்வேறு கலாச்சாரங்கள், வேறுபட்ட வளர்ச்சி வீதம் கொண்ட பொருளாதார நிலைகள் ஆகிய இவை போன்ற வரலாற்றுக் காரணிகள் இதற்குரிய பொறுப்பை ஏற்கத் தகுதியானவையா என்பது மேல் ஆய்வுக்குரியதாகும்.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. R.Suntharalingam, p.3.
2. Anthony Smith, p.10
3. R.S.Chavan, p.472
4. Ibid., p.402
5. Quoted by R.S.Chavan, p.370
6. R.S.Chavan, p.72
7. R.Suntharalingam, pp.19-41
8. B.R.Nanda, (ed.), pp, 1-42.
9. S. Choudhary. p-62 ; B.B.Misra-II, p.46,
P.B.Sinha, p.I
10. R.Coupland, p.23
11. F.Engels, p.166
12. A.G.Frank, p.27
13. D.D.Kosambi, p.149
14. A.I.Levkovsky, p.2; Bhowanisen, pp.41 and 47;
V.B.Singh, p.2; For vide reference : See: **Early
Indian Feudalism**, R.S. Sharma; **Feudalism
in India** : Daniel Thorner.
15. B. Hinders and P.Q.Hirst, p.203
16. Marian Sawyer, pp.76-77
17. Guna, p.222
18. Ibid, p.232
19. V.I.Pavlov, p.32; Venkata Ramanaya, p.169.
20. V.I.Pavlor, p.32
21. A.R.E. 113/1927

22. T.V.Mahalingam, p.216
23. Indian Antiquity III, pp.55-63
24. Kadaladi Plates of Raja, Epigraphica Indiae, XIV
25. S I I. I.p. 124
26. ARE, 226/1913
27. ARE. 321, 325/1921-1922
28. ARE, 281/1921-1922
29. R.S. Sharma, pp.57-60
30. ARE, 113/1927
31. சிவஸ்கந்தவர்மனின் ஹீரஹடஹள்ளிச் செப்பேடுகள்
32. ARE, 581/1893; SII, V, p. 257
33. A.R. Desai, p.14
34. A.G. Frank, p.146
35. B.B.Misra-I, p.23
36. Ibid, p.9
37. W.H. Moreland, p.188
38. B.B.Misra - I. p.34
39. R.K.Mukherjee, p.123
40. J.T.Wheeler, pp.46, 70, 94-95
41. Ibid, p.p.112-113
42. Ibid, p.114
43. B.B.Misra I, pp. 75-80
44. J.T.Wheeler, p.44
45. Ibid, pp.300-301
46. R.K.Mukherjee, p.172

47. B.B. Misra - I, p-78
48. R.K. Mukherjee, p.196
49. F. Buchanan, pp.239-240
50. Minutes by Collector Lushinton, 1798-1799.
51. கோ. கேசவன், ப.25
52. C. Ramachandran, p.54.
53. Commercial Despatches from England,
Lr.dt. 20-5-1792;
54. C.Ramachandran, pp.59-65
55. Minutes No. 2199, Board of Revenue, Madras,
dt. 25-6-1849
56. C.Ramachandran, pp. 77-78
57. Ibid, p.89
58. Minutes of Board of Revenue, Madras,
dt. 5-1-1818
59. C.J. Baker, Tamil Nadu Estates in 20th Century,
The Indian Economic and Social History Review,
Vol. XIII, No.I
60. Bhowan Sen, pp.60-63
61. Quoted by R.K.Mukherjee, p.102
62. B.N.Ganguli, p.87
63. D.Kumar, p.16
64. A.R. Desai, pp.186-187
65. I.M.Reisner and N.M.Gold berg (ed), pp.14-15
66. R.Dutt, I, p.p.182 and 537-539
67. J. T. Wheeler, p.p.78-79
68. Ibid, p.373

69. R. Saraf, p.254
70. R.Dutt-II, pp.279-281
71. R. Saraf, pp.279-280
72. E. Kulke, pp.160-161
73. S. Gopalakrishnan, p.7
74. S. Mehrotra, p.169
75. Source Material for a history of the Freedom Movement, Vol, I, 1818-1855 , Govt. of India. p.147
76. B.B. Misra - I, p.196.
77. A.R.Desai, P.274, Chabbra, p.p.184-185.
78. Quoted by A.R. Desai, p.275
79. Quoted by Bipan chandra-II, p-18.
80. K. Marx, On Colonialism, p.167
81. Quoted by G. Adhikari, Vol.I. p.383
82. Anil Seal, pp. 8-9
83. S. Gopal, preface, IX
84. *இந்தியாவின் கடன் பொறுப்பு, காங்கிரசு தனிக் கமிட்டிய தாஸ்து. (மொ.பெ.)*
85. Brain Davey. p.82
86. M.C.Shanta, p.31.
87. R. Dutt-II, pp.115 and 250
88. A.G. Frank, p.132
89. R.K. Roy. p.15.
90. A.K. Bugchi, p.160
91. K. Marx, The Future Results of the British Rule in India, 22-7-1853

92. Ibid.
93. P.J. Cain, p.25
94. Quoted by V.B.Singh, pp. 328-329
95. Quoted by V.B. Singh, p.328.
96. Bipan Chandra-I, p.177
97. V.B. Singh, p.329
98. Bipan chandra-II, p.16
99. R.D. Gupta, Essays in honour of prf, S.C.Sarkar, p.553
100. R. Palme Dutt, pp.76-83.
101. K. Marx, The Future Results of the British Rule in India
102. R.Dutt-II. pp. 249 and 389
103. Daniel Thorner, Great Britain and the Development of Indian Railways, Journal of Economic History vol. XI. No.4.
104. K. Marx, The Future Results of the British Rule in India.
105. Quoted by R. Dutt, p.122
106. R.Dutt. p.263
107. Ibid, p.435
108. Ibid, p.242
109. Quoted by B.B.Misra, p.237
110. R.K.Roy, p.48
111. Ibid, p.29
112. Bipan Chandra-I.p.91
113. Quoted by A.K. Bugchi, p.157

114. Quoted by B.N.Ganguli, p.169
115. R.K.Roy.pp.31-32
116. Despatch to the Secretary of state from Board of Revenue, Madras, No.1859 dt.25-7-1882.
117. M.C. Shanta, pp.41,47,49 and 50.
118. N.C. Bhogendranath, p.102
119. Ibid., P.105
120. I.M. Reisner and N.M.Goldberg, (ed),p.202
121. Ibid.p.200
122. B. Davey, p.100
123. R.Dutt, pp.249 and 387
124. V.I.Lenin, Chap.8
125. R.Dutt, pp.252 and 389
126. V.B.Singh, p.240
127. N.C. Bhogendranath, p.18.
128. ஜி.கே. ஷிராக்கோவ் (மொ.பெ) பக். 18-19
129. Bipan chandra-II, p. 323
130. Quoted by R.P. Saraf, p.182
131. See: The Books and Articles by the Russian Scholars and British Marxist Scholor R.P.Dutt.
132. T. Nagi Reddy, Kuldeep Jhansie and R.P. Saraf.
133. R.K.Roy, p.150
134. Mao-Tse-Tung, pp.12 and 19
135. Ho - KanChi, pp. 140-141.
136. The Revolution of 1911, p.p. 105-106
137. Bipan Chandra-II, p.168

138. Ibid., p.145
139. Sumit Sarkar, p.392
140. B.N.Ganguli, p.125
141. R.Dutt-II, pp.271 and 435
142. Bipan Chandra-I, p.36
143. Quoted by B. N. Ganguli, p.125
144. Quoted by R.C. Mazumdar, p.149
145. Minutes of Thomas Munroe, 31-12-1824
146. A.G.Frank, p.146
147. R.Dutt-I, Preface XXXIII - XXXIV
148. B.N. Ganguli, p.73; Bipan Chandra II,p.93.
149. B.N. Ganguli, pp.41 and 87
150. Ibid., p.171
151. Quoted by Bipan Chandra-I, p.404
152. East Indian Association Journal, Vol.III.1869.
153. Quoted by Bipan Chandra-I, pp.638
154. Quoted by Bipan Chandra-I, pp 603 - 605
155. I.M.Reisner and N.M Goldberg (ed)., p.57
156. East Indian Association Pamphlets, No.11, p.11
157. R.Dutt-II, pp.387 and 389
158. Bipan Chandra-I, p.224
159. Ibid., p.139
160. Ibid., p.160
161. Quoted by D.P.Karmarkar, p.162
162. Quoted by S.R.Wasti, p.237
163. Bipan Chandra-I p.122.

164. Source Material for A History of the freedom Movement, Vol,I. 1818-1885 , Gol. p. 151
165. Quoted by R.C.Mazumdar, p.883.
166. மேற்கோள்! ரஜனிபாமிதத், இன்றைய இந்தியா, (மொ.பெ.) பக். 391-392
167. Quoted by Bipan Chandra-I, p.202
168. R.Coupland, p.23
169. Briton Martin Jr., 312
170. Quoted by B.Martin Jr. p.118
171. Quoted by B. Martin, Jr. p. 118
172. Quoted by B. Martin p.194
173. B.N. Pandey, (ed)., pp.5-6
174. Quoted by R.P.Dutt, p.108
175. G.A.Natesan, (ed), p.254
176. Ibid, p.158
177. B.R.Nainda, (ed)., p.57
178. P.B. Sinha. p.17.
179. B.B. Misra-I, p.46
180. Ibid., p.46
181. Quoted by S.R. Wasti, p.58
182. B.Martin , pp. 296-297; B.R.Nanda (ed), p.51.
D.A.wash Brook .p.201; John.R.Mc Lare,
pp.143-145. B.B.Misra, p.354
183. G.A.Natesan, (ed), p.3
184. Ibid., pp.6-7
185. Ibid., p.4

பயன்பட்ட நூல்கள் விவரம்

I. ஆங்கில நூல்கள்

1. G.Adhikari (ed.), Document of the History of Communist Party of India, Vol.I,1917-1922, People's Publishing House, 1972.
2. Anil Seal, The Emergence of Indian Nationalism; Competition and Collaboration in the Later 19th Century, Cambridge University Press, 1910.
3. A.K. Bagchi, Private Investment in India 1900 - 1932. Orient Longmann.1972.
4. B.S.Baliga, Madras in the struggle or Independence, Government of Madras, 1957.
5. N,C.Bhogendra Nath, The Development of Textile Industry in India. University of Madras, 1957.
6. B.Sen, Evolution of Agrarian Relations in India, PPH, 1962.
7. Bipan Chandra, The Rise and Growth of Economic Nationalism India,P.P.H.1977.
8. Bipan Chandra, Nationalism and Colonialism in Modern India, Orient Longmann, 1987.
9. Brain Davey, Indian Economic Development, Spokesman Books, 1975.
10. Briton Martin Jr., New India, 1885; British Official Policy and the Emergence of the Indian National Congress, Oxford University Press. 1970.

11. F. Buchanan, A Journey from Madras through the Countries of Mysore, Canara and Malabar, Higginbotham and Co., 1870
12. P.J. Cain, Economic Foundation of British Overseas Expansion, 1815-1914, The Macmillan, 1980.
13. R.S.Chavan, Nationalism in Asia, Sterling Publishers Private Ltd., 1973.
14. G.S.Chabbra, Advanced Study in the History of Modern India. Vol.II. Sterling Publishers Private Ltd., 1971.
15. S.Choudhary, Growth of Nationalism in India, 1857-1918, Vol.I, Trimurthy Publications, 1973.
16. R.Coupland, The Indian Problem, OUP, 1943.
17. A.R.Desai, Social Background of Indian Nationalism, Popular Prakasham, 1966.
18. Dharma Kumar, Land and Caste in the 19th Century.
19. H.H.Dodwell (ed.), The Cambridge History of the British Empire, Vol.V, Cambridge University Press, 1932.
20. R.Dutt, The Economic History of India, Vol.I and II, Government of India, 1976.
21. R.P.Dutt, India Today, PPH, 1947.
22. F. Engels, Socialism: Utopian and Scientific Progress Publishers, 1973.

23. A.G.Frank, Dependent Accumulation and under development, Monthly Review Press, 1979.
24. B.N. Ganguli, The Indian Economic Thought in 19th Century Perspective, Mc Graw Hill Publishing Co., Ltd., 1978.
25. S.Gopal, British Policy in India, 1858-1905, Cambridge University Press, 1965.
26. S.Gopala Krishnan, Political Movement in South India 1914-1926. New Era Publications, 1981.
27. Guna, The Question of Asiatic Mode, Forum for Research on Tamil Nadu, 1982.
28. B. Hinders and P.Q.Hirst, Precapitalist Mode of Production, Routledge and Kegan Paul. 1975.
29. Ho-Kan-Chi, A History of the Modern Chinese Revolution 1919-1956, Books and Periodicals 1977.
30. Kuldeep Jhansie, The Indian Compradore Bourgeoisie and Indian National Congress, Peace Book Centre.
31. D.P.Karmarkar, B.G.Tilak: A Study, Popular Book Depot, 1956.
32. D.D. Kosambi, An Introduction to the Study of Indian History, Popular Prakasham, 1953.
33. E.Kulke, The Parsees in India: A Minority as Agent of Social Change, Vikas publishing house Pvt.Ltd., 1974.

34. V.I.Lenin, The Development of Capitalism in Russia, Progress Publishers.
35. A.I.Levkovsky, Capitalism, in India; Basic Trends in its Development, PPH, 1966.
36. T.V. Mahalingam, Economic Life in the Vijayanagar Empire, University of Madras.
37. Mso Tse Tung, Analysis of the Classes in Chinese Society. Foreign Language Publishing House.
38. Marian Sawyer, Marxism and the Question of the Asiatic Mode of Production, Martinus Nithoff, 1977.
39. A.C.Mazumdar, The Indian National Evolution; A Study of the Origin and the growth of Indian National Congress. Michiko and Panjanathan Rep.1974
40. R.C.Mazumdar, (ed.), British Paramountcy and Indian Renaissance, Part I, Bharathiya Vidya Bhawan, 1963.
41. John. R.Mc Lane, Indian Nationalism and the Early Congress, Princeton University Press, 1977.
42. S. Mehrotra, THE EMERGENCE OF INDIAN NATIONAL CONGRESS, Essays in Modern Indian History, B.R.Nanda (ed.,) OUP 1980.
43. B.B. Misra, The Indian Middle Class : Their Growth in Modern Times, OUP, 1980.

44. B.B. Misra, The Indian Political Parties, OUP, 1976
45. W.H. Moreland, India at the death of Akbar-An Economic Study.
46. R.K. Mukherjee, The Rise and fall of East India Company; A Sociological Approach, Popular Prakasham, 1973.
47. T.Nagi Reddy, India Mortgaged; T.N. Reddy Memorial Trust, Anantapuram, 1978.
48. B.R.Nanda (ed.), Essays in Modern Indian History, OUP, 1980.
49. G.A.Natesan (ed.), Congress Presidential Addresses.
50. B.N.Pandey (ed.), The Indian Nationalist Movement 1885-1947, Selected Documents, Macmillan Company, 1972
51. V.I.Pavlov, Historical Premises for India's Transition to Capitalism, Progress Publishers, 1980.
52. C. Ramachandran, East India Company and the South Indian Economy, New Era Publication, 1980.
53. Rajat K. Ray, Industrialisation in India, OUP, 1979.
54. I.M. Reisner and N.M. Goldberg, (ed.) Tilak and the struggle for Indian Freedom, PPH, 1966

55. A. Sarada Raju, Economic conditions in the Madras Presidency 1800-1850, University of Madras, 1941.
56. R. Saraf, The Indian society, Progressive Studies, 1974.
57. M.C.Shanta, State and Industry in Madras 1806 -1940: A Ph.D., thesis of (unpublished) the University of Madras.
58. R.S.Sharma, The Indian Feudalism, University of Calcutta, 1965.
59. V.B.Singh (ed.), Economic History of India 1857-1956, Allied Publishers, 1978.
60. P.B.Sinha, Indian National Liberation Movement and Russia 1905-1917, Sterling Publishers 1975.
61. R. Suntharalingam, Indian Nationalism: An Historical Analysis Vikas Publishing House Pvt. Ltd., 1983.
62. I.N.Topa, The Growth and Development of National thought in India, Frieden Casen and Co., 1930.
63. A. Tumberg, The Marwaris: From Traders to Manufacturers, Vikas, 1979.
64. Venkata Ramanaya, Studies in the History of Third Dynasty of Vijayanagar.
65. D.A. Wash Brook, The Emergence of Provincial Politics : The Madras Presidency, Vikas, 1977.

66. S.R.Wasti, Lord Minto and the Indian National Movement, 1905-1910, Clarendon Press, 1964.
67. J.T.Wheeler, Early Records of British India: A History of the English Settlement in India.

II. ஆங்கில இதழ்கள்

1. Anthony Smith, Ethnocentricism, Nationalism and Social Change, **International Journal of Comparative Sociology**, XII.No.1, 1972.
2. C.J. Baker, Tamil Nadu Estates in 20th Century **The Indian Economic and Social History Review** Vol.XIII.No.I.
3. Daniel Thorner. Great Britain and the Development of Indian Railways, **Journal of Economic History**. Vol.XI.No.4.
4. Annual Reports of Epigraphy, 1893, 1913, 1921- 1922, 1927.
5. East Indian Association Journal, Vol.III.1869, No.I.
6. East Indian Association Pamphlet. No.II.

III. தமிழ் நூல்கள்

1. இன்றைய இந்தியா, ரஜனிபாமிதத். (மொ.பெ) நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
2. இந்தியாவின் கடன் பொறுப்பு, காங்கிரஸ் தனிக் கமிட்டி யதாஸ்து, (மொ.பொ.) சுதந்திர சங்கு காரியாலயம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை

3. இந்தியாவில் விவசாயிகள் பேரெழுச்சி (மொ.பெ) எல். நடராஜன், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.
4. இந்திய தேசியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், பெ.ச.மணி பூங்கொடி பதிப்பகம், சென்னை
5. தொழில் மயமாகும் இந்தியா, ஜி.கே. ஷிராக் கோவ், (மொ.பெ.) நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ், சென்னை.
6. பள்ளு இலக்கியம் - ஒரு சமூகவியல் பார்வை, கோ. கேசவன், அன்னம் பிரைவேட் லிமிடெட், சிவகங்கை.

தோழர் கோ.கேசவன், (பிறப்பு 5-10-1946 - இறப்பு 16.9.98) தமிழகத்தில் நன்கு அறிமுகமான மார்க்சிய - லெனினிய சிந்தனையாளர். 25 ஆண்டுகளாகக் கல்லூரி ஆசிரியர் இயக்கப் பொறுப்பாளராகவும் இயக்கப் போராட்டங்களை முன்னின்று நடத்துபவராகவும் இருந்தவர். சிறந்த கட்டுரை யாளர்; நூலாசிரியர்; மேடைப் பேச்சாளர்;

மொழிபெயர்ப்பாளர்; தொகுப்பாசிரியர்; பாரதியின் படைப்புகளில் அரசியல் பின்னணி என்ற தலைப்பில் ஆராய்ந்து முனைவர் பட்டம் பெற்ற இவர் எழுதி இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள் முப்பத்திரண்டு ஆகும்.

இயக்கங்களுக்கும் இலக்கியங்களுக்கும் இடையிலான இயங்கியல் அளவிலான தொடர்பை ஆராய்ந்த இவர். பாரதியார், பாரதிதாசன், தந்தை பெரியார், தோழர் சிங்காரவேலர் ஆகியோரைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். அம்பேத்கர், அம்பேத்கரியம் பற்றிய இவரது ஆய்வுகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தமிழ்ச் சமூக மாற்றத்துக்காக கலை இலக்கிய விமர்சனத் தளத்தைப் பயன்படுத்தும் நோக்கம் கொண்ட இவரது படைப்புகள், சமூகவியல், அரசியல், வரலாறு, நாட்டுப்புறவியல் ஆகியனவற்றின் ஊடாகப் பயணம் செய்கின்றன.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கம் ஆகியனவற்றில் பொறுப்பாளராக இருந்து அவற்றின் மேடைகளில் பங்கேற்றவர். சிகரம், விடியல், வயல், தளம், புதியமனிதன், செந்தாரகை, மனஓசை, தோழமை, புதியன, மக்கள் பண்பாடு, மக்கள் தளம் ஆகிய இடதுசாரி சிற்றிதழ்களோடு தொடர்புகொண்டு அவற்றில் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். தோழமை, மக்கள் தளம் ஆகிய சிற்றிதழ்களில் ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்து பணியாற்றியுள்ளார்.

வெளியீடு : சரவண பாலு பதிப்பகம்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்